FILIERA SAUDITĂ

Tineretul

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

Filiera saudită

Gérard de Villiers

SAS

Filiera saudită

În românește de
Marian Tiu

2005

ISBN:
973-597-303-0

Malko Productions – Paris,
La Connexion saoudienne
© *Gérard de Villiers*,
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 2005
Publicaţie editată de
S.C. „Ion Cristoiu & Max Banush vă recomandă" SRL

Tipărit la C.N.I. "Coresi" S.A.

Capitolul I

Sanchez Pastrana privi câteva secunde la soarele care dispărea după linia orizontului din Miami, un spectacol pe care nu îl rata niciodată și una din ultimele lui plăceri pe care sănătatea șubredă îi mai permitea să și le ofere. Apoi, privirea i se opri pe picioarele femeii așezate în fața lui. Inima lui bătrână începu să bată ceva mai repede. Dolores Zapata, în ciuda celor patruzeci de ani trecuți, era încă o femeie extrem de sexy iar trecutul ei tumultuos o încununa și mai mult. Îi plăcuseră întotdeauna bărbații iar aceștia o răsplătiseră îndeajuns. Cu părul ei brun-roșcat, ce îi cădea în valuri pe umeri, gura cu buze groase, privirea sigură și silueta plină de rotunjimi, avea un succes permanent.

Ca și cum ghicise gândurile lui Sanchez Pastrana, se așeză picior peste picior cu un gest plin de senzualitate. Pe vremuri, bătrânul traficant de droguri nu ar mai fi stat pe gânduri, dar acum nu se mai simțea în putere. La această oră din zi se simțea atât de obosit că abia își mai ținea ochii deschiși. Nu voia ca vizitatoarea lui să își dea seama de starea în care se afla și se hotărî să încheie întâlnirea. Își trecu mâna prin părul grizonat, dat pe spate, și îi zâmbi:

— Bine, am de dat un telefon. Dacă ai nevoie de mine, mă suni...

Dolores Zapata se ridică, aranjându-și rochia de mătase. Îi zâmbi larg bătrânului.

— Mulțumesc foarte mult, Sanchez, nu știu cum să îți mulțumesc!

Privirea ei strălucitoare și gura întredeschisă sugera ceva anume, dar Sanchez Pastrana nu își dădu seama,

mulţumindu-se să o conducă până la uşă, cu un mers destul de rigid din cauza sciaticii.

— Ştii că l-am cunoscut bine pe soţul tău, oftă el. Am făcut chiar afaceri împreună...

Al doilea soţ al lui Dolores Zapata era unul din marii traficanţi de cocaină ai cartelului de la Medellin, smuls de lângă ea prematur de o rafală de mitralieră, într-o reglare de conturi. În acest mediu, nu prea se bazau pe folosirea căilor legale. Dolores Zapata, după moartea soţului ei, continuase să câştige bani ca intermediar între angrosişti şi distribuitorii americani de pudră albă. Frumoasă, senzuală şi dură ca o stâncă, se bucura de încredere totală din partea foştilor prieteni ai soţului ei. De la moartea acestuia, supravieţuia graţie micii agenţii imobiliare din Coral Gables, cartierul din sudul oraşului Miami, dar nu aşa îşi plătise maşina BMW şi casa din Hardee Road, într-o zonă rezidenţială deosebită.

Înainte de a ieşi din apartament, ea îl privi pe Sanchez Pastrana cu o dorinţă arzătoare în ochi.

— Sanchez, mi-ai făcut un mare serviciu! zise ea. Multe mulţumiri.

El zâmbi fără să răspundă.

Când ea îl sunase pe bătrânul traficant, în ajun, era disperată. Afacerea vieţii ei îi scăpa printre degete din cauza unei probleme: asociatul cu care ea trebuia să trateze fusese arestat de poliţia columbiană pentru o afacere mai veche şi nu avea cu cine să-l înlocuiască. Iar ceea ce căuta ea nu se găsea pe toate drumurile.

Pentru a-i arăta că încă mai este bărbat, Sanchez Pastrana o prinse de ceafă şi o sărută aproape cast pe gură.

Discret, cele patru gărzi care îl păzeau se retraseră.

— Pentru nimic, o asigură el. În cursul săptămânii, te sun şi mergem să cinăm la *Wollenski*.

— Când doreşti! acceptă Dolores Zapata cu un zâmbet cald.

Dacă Sanchez Pastrana şi-ar fi exprimat dorinţa, ea s-ar fi culcat cu el. Totuşi, instinctul ei de femeie îi spuse că el nu mai era foarte interesat de sex. Altfel, nu ar mai fi aşteptat atât. Pentru a avea şanse mai mari de reuşită, ea alesese să se îmbrace cât mai sexy. Uşa se închise în urma ei şi se grăbi spre lift, nerăbdătoare să pună la treabă oferta lui Sanchez

Pastrana. O recomandare pentru cineva care putea să îi procure ceea ce avea ea nevoie urgentă: între cinci și zece tone de cocaină pură. Un anume Carlos Barco, un angrosist aflat în relații cu mai multe carteluri. Acesta părăsise Columbia, locuind la Miami, și, oficial, neimplicat în nici un trafic din cauza șicanelor celor de la DEA. Fără recomandarea lui Sanchez Pastrana, ea nu ar fi avut cum să-i propună această afacere.

* * *

Sanchez Pastrana se urcă cu greu pe unul din scaunele de la barul său de unde putea vedea marea și își turnă un pahar de vin roșu. Chateau Margaux 1990. Tot ce mai avea dreptul să bea. Fără alte băuturi tari! Medicul îi interzisese chiar și votca-martini după care era înnebunit.

Încă era preocupat de incredibila poveste spusă de Dolores Zapata. După ea, un prinț din Arabia Saudită pe care îl cunoștea de mult timp propusese, prin intermediarul său, traficanților columbieni să transporte, contra unei părți din profit, tonele de cocaină din America Latină în Europa, grație pașaportului său diplomatic și avioanelor de cursă lungă pe care le avea! Dacă ar fi fost altcineva decât Dolores Zapata, nu ar fi crezut nici o vorbă. Dar columbiana nu era o aiurită și știa că avusese efectiv un prinț arab în viața ei. În urmă cu cinci ani, ar fi tratat chiar el termenii afacerii. Dar acum, se retrăsese din afacerile cu cocaină și estima că avusese destul noroc. Ani întregi fusese unul din angrosiștii cei mai tari din Medellin, expediind sute de tone de cocaină spre Statele Unite, printr-o rețea bine pusă la punct, adunând zeci de milioane de dolari, care acum se aflau în diverse paradisuri fiscale din Caraibe. Doar că primise o lovitură dură în 1998. DEA se infiltrase în rețeaua lui și adunase probe acuzatoare. Inculpat de un tribunal american din Fort Lauderdale, cu un mandat internațional de reținere, primise două sute cincizeci de ani de închisoare.

În urmă cu un an, această amenințare nu îl speriase. Americanii nu puteau veni să-l răpească de pe proprietatea sa de lângă Medellin, păzită de o armată de gărzi... În urmă cu câteva luni, guvernul columbian comisese un act abominabil: aprobase legea care permitea extrădarea marilor traficanți

către Statele Unite... Sanchez Pastrana, anunţat din timp, dispăruse de la reşedinţa sa. Dar înţelesese rapid că nu era o soluţie de durată. La ce bun cele câteva zeci de milioane de dolari dacă nu putea profita de ele? Atunci făcuse cunoştinţă cu un columbian recomandat de prieteni, un fotograf la modă, domnişoara care era şi un agent acoperit al DEA, poreclit "Fixer".

Acesta din urmă înţelesese rapid noua lege privind extrădarea. Americanii voiau succese vizibile şi spectaculoase, în timp ce traficanţii doreau să profite în linişte de banii lor.

Sanchez Pastrana îl întâlnise pe "Fixer" într-un bar din Medellin. Acesta fusese foarte clar. Pentru un milion de dolari, se obliga să încheie cu DEA un târg care mulţumea pe toată lumea. Trebuia să fie plătit în avans. Prudent, Sanchez Pastrana îi virase banii dintr-un cont din Insulele Caiman, precizând că dacă era o escrocherie, îl îngropa de viu. Chiar dacă era în impas, încă îşi permitea să facă ce doreşte datorită armatei de paznici pe care îi plătea. De fapt, agentul DEA revenise apoi cu o propunere fermă din partea DEA.

Mai întâi, Sanchez Pastrana aranja în aşa fel încât americanii să poată pune mâna pe un transport important de cocaină, câteva sute de kilograme. Apoi, columbianul lua avionul spre Statele Unite şi se preda procurorului din Fort Lauderdale, asistat de un avocat american ales de cele două părţi. Odată arestat, Sanchez Pastrana îşi preda reţeaua de traficanţi americanilor. Ceea ce permitea DEA să reuşească o dublă operaţiune spectaculoasă: capturarea cocainei şi arestarea traficanţilor. În urma acestui aranjament, Sanchez Pastrana era eliberat pe cauţiune, după câteva luni, şi primea rezidenţă în SUA. Nu avea să îşi mai facă griji pentru viitor. Graţie unui proces aranjat dinainte de avocat şi procurorul din Florida. Între un an şi jumătate şi doi ani de închisoare, ceea ce era rezonabil, având în vedere tonele de cocaină pe care le introdusese în Statele Unite. Traficanţii riscau între zece şi cincisprezece ani.

Pe lângă acest acord oficial, mai era o clauză: DEA cerea plata unei "amenzi" de şase milioane de dolari. Aceasta nu era menţionată nicăieri, ajungând direct într-un cont folosit pentru operaţiuni secrete, incluzând adesea cumpărarea unor importante cantităţi de droguri.

Bineînţeles, Sanchez Pastrana semnase. Reuşise chiar să obţină o *carte verde* care îi permitea să lucreze în Florida şi să rămână cât vrea în Statele Unite. Plata celor şase milioane de dolari, plus milionul destinat lui "Fixer", nu fuseseră cine ştie ce. Apoi, totul se derulase cum fusese planificat.

Odată arestat, fusese "ascuns" într-o vilă din North Miami, de un agent special DEA pe nume Jeb Pembroke, căruia îi povestise toate micile sale secrete, zeci de nume. Evident, nu mai avea de ce să se întoarcă în Columbia...

Primul sejur în închisoare trecuse repede. Fusese eliberat pe o cauţiune de 500.000 de dolari, autorizat să se stabilească unde voia în Florida şi să primească din exterior banii de care avea nevoie pentru noua sa viaţă, fără ca vămile Statelor Unite să pună vreo întrebare. Nici în visele lui cele mai nebune Sanchez Pastrana nu şi-ar fi imaginat un deznodământ mai favorabil.

Presa americană se minunase de această nouă victorie a DEA asupra oribililor traficanţi şi toată lumea îl uitase.

Sau aproape.

Graţie averii sale considerabile putuse să-şi cumpere o superbă proprietate în locul cel mai ferit din Miami: Fisher Island, chiar faţă în faţă cu South Beach. O insuliţă privată legată de continent doar de o linie feribot, privată şi ea. Insula nu avea decât patru sute de locuitori, majoritatea mai mult plecaţi. La îmbarcarea pe feribot, gărzile filtrau vizitatorii. Pentru a fi admis pe insulă, trebuia să fii aşteptat de unul dintre locuitori. Un paznic lua legătura telefonic cu persoana cerută. Dacă aceasta nu era de acord, vizitatorul era respins. Acest sistem era foarte liniştitor pentru Sanchez Pastrana. Nu risca să se trezească într-o zi cu vreunul venit din patria-mamă pentru a-şi regla conturile.

În plus, DEA îi facilitase obţinerea permisului de port-armă pentru gărzile de corp, care erau nişte veri ai săi.

Pe scurt, totul era perfect.

Acest târg nu avea decât o singură condiţie, care nu era negociabilă. DEA îl prevenise că dacă participa la introducerea chiar şi a unui singur gram de cocaină pe teritoriul american, risca închisoarea pe viaţă... Dar Sanchez Pastrana nu mai avea nevoie de bani. Odată adunată această avere, nu mai avea nici cea mai mică tentaţie de a mai vinde cocaină. În cele

din urmă, se acomodase foarte bine vieții din Miami. Avea restaurantele lui obișnuite, câțiva prieteni siguri și, din când în când, o fermecătoare prostituată adusă special din Cali sau Medellin: nu se obișnuise deloc cu americancele.

Cocoțat pe taburetul barului, admira linia orizontului care începea să dispară în ceața nopții, regretând că nu profitase de bunăvoința fățișă a lui Dolores Zapata.

Era peste puterile sale.

De fapt, această viață idilică era umbrită de ceva: în urmă cu opt luni, după ce resimțise o durere violentă în piept, fusese spitalizat de urgență și fusese supus unei operații complicate de zece ore. Primul lui infarct îl avusese la treizeci și șase de ani. O parte din inima sa, necrozată, nu mai funcționa iar Sanchez Pastrana trebuise să se acomodeze. Una peste alta, i se descoperise și diabet, în urmă cu trei ani. Era obligat să-și verifice, de mai multe ori pe zi, nivelul glicemiei, pentru a evita o comă hepatică. Și cum o nenorocire nu vine niciodată singură, insuficiența renală se agravase în urma operației pe cord. Făcea dializă și se simțea slăbit ca un copil, abia mergând zece metri fără să cadă.

Medicii erau îngăduitori: în câteva luni, își va regăsi parțial energia și va putea duce o viață normală. Când simțea că va cădea, îi era rușine de el. Brusc, luxoasa lui proprietate, toate dotările de lux îi inspirau dezgust. Ar fi dat orice să mai fie din nou un tânăr plin de vigoare și de răutate, cum fusese în urmă cu patruzeci de ani.

Soneria telefonului îl făcu se tresară și el se precipită spre aparatul așezat pe o măsuță joasă. Cu picioarele moi, se lăsă pe o canapea, înjurând. Era un telefon pe care îl aștepta.

— Doug?

— Mda, făcu vocea leneșă a lui Douglas Sommer, avocatul său.

Era unul dintre cei mai buni penaliști din Miami, cu un birou faraonic, pe Brickell Avenue nr. 444, cea mai frumoasă stradă din oraș, cu clădiri luxoase construite în anii '80 cu banii din cocaină. Douglas Sommer vorbea perfect spaniola, ceea ce îi convenea lui Sanchez Pastrana care nu înțelegea toate nuanțele englezei americane.

— Ai vești bune? întrebă neliniștit bătrânul traficant.

Fracțiunea de secundă de tăcere fu suficientă pentru a

înțelege că nu era cazul. Douglas Sommer răspunse totuși cu o voce liniștită:

— Nu sunt chiar rele în totalitate. Vrei mai întâi pe cele rele sau pe cele bune?

— Pe cele rele, mormăi Sanchez Pastrana, cu picioarele tremurând.

— O.K. Ești așteptat pe 1 iunie la ora opt, în centrul de detenție din Fort Lauderdale. Bineînțeles, voi veni și eu cu tine...

— Doar că tu vei rămâne afară, rânji amar Sanchez Pastrana. După asta vrei să spui că mai ai și vești bune?

— Da, răspunse avocatul. Am vorbit chiar eu cu directorul penitenciarului. Vei beneficia de un tratament de VIP. Vei putea primi mâncare de afară, vei avea un apartament cu bucătărie, vei primi orice vizită dorești...

— Și o curvă care să mi-o sugă! continuă furios, columbianul.

— Se poate aranja, afirmă avocatul fără să-și piardă calmul.

— Au trecut luni de zile de când nu mi se mai scoală, urlă Sanchez Pastrana. Eu vreau doar să rămân aici. Ai înțeles? Pentru asta ești plătit!

Douglas Sommer ridică ușor vocea:

— *Amigo,* nu sunt plătit să fac miracole... Ai semnat o înțelegere, imposibil de încălcat. Ori iei șalupa și fugi în Bahamas. Cu condiția ca paza de coastă să nu te intercepteze.

— Și îmi iau și medicii și spitalul cu mine! se răsti columbianul. Nu vreau să mă duc la negri.... Se poate face cu siguranță ceva.

— Trebuie să fii rezonabil. Am făcut tot ce am putut cu DEA. Îți jur. Ei nu au nimic cu tine, ești un tip OK pentru ei. Nu au nimic personal cu tine. Doar că trebuie să fie mai atenți. Imaginează-ți că ziariștii descoperă că nu ești în închisoare, așa cum a hotărât judecătorul? Îți dai seama ce scandal? Tu vei fi prima victimă. Înțelegerea este ruptă și ajungi la închisoare pentru tot restul vieții...

Se lăsă liniștea, întreruptă de vocea tremurată a lui Sanchez Pastrana.

— Doar că, la vârsta mea, nu apuc să stau un an în închisoare. Voi muri acolo. Sunt bolnav, Dumnezeule. În fiecare dimineață înghit medicamente cât să pot deschide o farmacie...

— Le vei avea cu tine la Fort Lauderdale, afirmă avocatul. Sanchez, prietene, dacă îţi spun că nu poţi face nimic, acesta este adevărul. Sunt prietenul tău.

Sanchez Pastrana nu răspunse. Avocatul avea dreptate. Un an de închisoare, nu însemna mare lucru. Douglas Sommer se descurcase de minune până acum.

— O.K., bombăni el. Acum o să mă odihnesc.

Închise fără să îl mai salute, se întoarse la bar, se urcă pe taburet cu o grimasă de durere şi îşi turnă un pahar de vin.

La gândul că se va întoarce în închisoare în starea în care se afla, îi venea să se arunce pe fereastră.

* * *

Carlos Barco luă nota de plată şi băgă în ea cartea de credit American Express Gold. Euforic. Afacerea pe care tocmai i-o propusese Dolores Zapata era visul imposibil al oricărui traficant. Iar columbianca era trimisă de un tip în care avea toată încrederea, Sanchez Pastrana. Unul dintre supravieţuitorii epocii în care Medellin era o Mecca a traficului de cocaină.

Columbianul îi zâmbi radios lui Dolores Zapata şi îi zise:

— Mergem să bem un pahar?

— Cu plăcere, aprobă ea coborând de pe taburet, ceea ce îi dezveli partea cea mai interesantă a coapselor.

— Am şampania, acasă la mine, anunţă Carlos Barco. O să fie mai bine decât la bar. Mergem.

În timp ce aşteptau ca portarul să le aducă maşina, pe trotuarul din faţa localului, el îşi trecu familiar un braţ în jurul taliei lui Dolores Zapata, care, imediat, se strânse lângă el. Carlos Barco era un tip bine, exact cum îi plăcea ei. Chiar dacă îşi pierduse un ochi în împrejurări sumbre, nu se observa nimic. Ea ridică privirea spre el şi îi simţi mustaţa. Trei secunde mai târziu, se sărutau ca nişte nebuni, sub privirile uimite ale altor clienţi ai restaurantului care îşi aşteptau şi ei maşina.

Dolores Zapata abia se dezlipi de el când maşina, un Mercedes, se opri în faţa lor. Regeşte, Carlos lăsă o sută de dolari şi se urcă la volan. Abia făcu primul viraj că şi puse mâna între picioarele lui Dolores şi îi ridică rochia de mătase.

Columbianca, cu capul pe spate, gemea de plăcere: îi plăceau bărbaţii care treceau direct la acţiune.

Carlos Barco se îndreptă spre Alton Drive, în estul Miami Beach. La fiecare semafor, apăsa şi mai tare cu degetele în abdomenul femeii, care se zvârcolea pe scaun, privind în oglindă în cazul în care ar fi fost urmăriţi de poliţie... Ajunseră din fericire fără probleme pe Sunset Harbor Drive, 1900, o clădire recentă de douăzeci şi cinci de etaje, în faţa Golfului Biscaya. Carlos Barco avea acolo un apartament. Pătrunse în parcare, declanşând cu o telecomandă un grilaj metalic care se închise în urma lor.

În lift, unde mai era un cuplu mai în vârstă, el şi Dolores îşi reluară o atitudine decentă. Intrând în apartamentul columbianului, ea nu se putu abţinea să nu strige de mirare. Apartamentul imens se termina cu o terasă mare de unde se vedea tot în jur. Feeric. Era decorat în stil marocan iar Dolores Zapata schiţă câteva mişcări unduite de dans din buric râzând.

— Termină, târfă! zise Carlos, deja încordat. Mergi pe terasă, apoi vin şi eu.

Ea se supuse în timp ce el se duse în bucătărie. Când se întoarse cu o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc, 1995, Dolores îl aştepta, rezemată de balustradă, cu spatele la mare, cu abdomenul în faţă şi un zâmbet provocator pe buze.

Carlos Barco puse şampania pe o masă rotundă şi se duse spre columbiancă. Aceasta îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui, se lipi de el şi îi violă gura, frecându-şi lasciv bazinul de al lui. O adevărată prostituată tropicală, cum îi plăcea lui. Niciodată o americancă nu ar fi făcut aşa...

Carlos Barco uită de şampanie şi îi ridică rochia de mătase, descoperind abdomenul gol. Sângele începu să îi fiarbă în corp. Dolores îşi scosese chilotul cât timp el fusese după şampanie. Acest gând îi provocă o erecţie instantanee. Ca un nebun, o trase pe Dolores de lângă balustradă şi o împinse spre masă. Brutal, îi apăsă pe umeri, întinzând-o pe spate, şi îi ridică rochia de mătase până la talie.

Dolores Zapata îşi depărtă picioarele, minunat de obscenă. Într-o clipă, Carlos Barco îşi desfăcu cureaua, îşi dădu jos pantalonul şi o penetră dintr-o singură mişcare. Îi ridică picioarele la verticală, cu amândouă mâinile, pentru a o penetra mai adânc. Ea gemu de plăcere. Aşa da, bărbat! Pentru un

timp ea savură mişcarea sexului gros care părea că o invadează mai mult, dar masa metalică îi agresa spatele.

— Aşteaptă, zise ea, gâfâind, vreau să mi-o tragi stând în picioare.

Galant, Carlos Barco se retrase. Dolores se ridică şi se duse să se sprijine de balustradă. Columbianul se aşeză în spatele ei, îi ridică din nou rochia şi, fără să mai aştepte, pătrunse în ea. Cambrată, Dolores îl primi cu un oftat fermecător. Era poziţia ei preferată.

Bine sprijinit pe picioarele depărtate, Carlos Barco începu să se mişte, ţinând-o de şoldurile puţin cam rotunde, privind spre apus. Până ce simţi cum plăcerea ţâşneşte din el, cu un ţipăt sălbatic.

Apoi se instalară la masă. Carlos Barco îşi reveni primul.

— Tot ceea ce mi-ai spus la cină, este adevărat? întrebă el, bănuitor. Prietenul tău chiar poate transporta unde vrem zece tone de cocaină?

Dolores Zapata îl privi plină de reproş şi zise sec:

— Crezi că ţi-am dat întâlnire doar pentru a mă culca cu tine? Am un tânăr carè are o sculă mult mai groasă decât a ta şi care e în stare să mi-o tragă de cinci ori la rând... Bineînţeles, este ceva serios!

Lămurit, Carlos Barco scoase dopul sticlei de Taittinger. Dolores îl privea la fel de dur ca un bărbat. El îşi dădu seama imediat că Dolores nu minţea.

* * *

De trei zile, Sanchez Pastrana nu mai adormea decât cu somnifere. Cu cât trecea timpul cu atât mai mult ideea de a se întoarce la închisoare devenea mai insuportabilă. Nici nu îl mai sunase pe Douglas Sommer, ştiind dinainte care era reacţia avocatului. Acesta era neputincios.

De dimineaţă, o idee îi rodea creierul, încercând să o respingă, din ce în ce mai slab, spunându-şi că nu se putea baza decât pe el pentru a nu ajunge în cartierul VIP al închisorii din Fort Lauderdale: pentru a-şi face curaj, înghiţi o gură de vin, apoi luă telefonul, formând numărul pe care îl ştia pe dinafară. O voce neutră îi răspunse imediat:

— DEA Miami, ce interior doriţi?

— 5485, răspunse columbianul.
— Pe cine anume?
— Agentul Special Jeb Pembroke.
— Aşteptaţi.
Câteva clipe mai târziu, o voce mai amicală îl anunţă:
— Jeb Pembroke la telefon.
— Jeb, sunt eu, Sanchez, anunţă columbianul.
— Sanchez, ce faci?
— Bine, îl asigură columbianul. Aş vrea să ne întâlnim. Cât mai curând.
— Lasă-mă să văd, făcu americanul.
În timp ce îşi consulta agenda, Sanchez Pastrana fusese tentat de mai multe ori să închidă. O voce interioară îi spunea că tocmai se pregătea să comită o faptă foarte gravă şi foarte periculoasă. Se abţinu, repetându-şi că Dumnezeu îl va ierta cu siguranţă şi că starea lui de sănătate era incompatibilă cu un nou sejur în închisoare.
— Ce zici de miercuri ora 19? propuse americanul.
— Foarte bine.
— Unde?
— Eşti invitatul meu! îl asigură Sanchez Pastrana. Wollenski, O.K.?
— Bine. Au friptură excelentă.

Capitolul II

Dolores Zapata se pregătea să părăsească biroul din Coral Gables, Strada 23, pentru a vizita o casă obișnuită pe care o cerea un cumpărător, când telefonul sună.

— Carmen, răspunde tu! strigă spre secretară înainte de a închide ușa.

Un soare fierbinte strălucea pe un cer ca de carte poștală iar columbianca simțea că are aripi. Carlos Barco se dusese în Columbia în urmă cu trei zile și trebuia să se întoarcă în această seară, după ce adunase cele cinci tone de cocaină cerute de noua lui asociată. Apoi, va lucra la partea financiară a operațiunii, grație unui prieten al său din Europa, un spaniol, bancher la Geneva și "spălător" de bani pentru mai multe carteluri. În această privință, nu erau probleme.

Dolores Zapata se opri în fața Mercedesului ei SLK nou-nouț. Trebuia să îi impresioneze pe clienți și, în Coral Gables, aceasta era ce trebuia. Majoritatea aveau mașini de teren, de la noul monstru Cadillac, Escalade, până la Porsche Cayenne.

Dolores Zapata nu își putea permite așa ceva. Trebuia să își plătească ipoteca pentru casa din Hardee Road, în plină junglă tropicală, cu vedere spre plajă. Pentru a supraviețui, trebuia să se mulțumească cu intermedierea cumpărării de vile ieftine sau apartamente fără căutare. Grație noii afaceri, se va putea lansa în achiziționarea de imobile pe care le va renova și le va revinde apoi... Singurul mod de a face bani în această meserie. Avea nevoie de un capital de pornire important, câteva milioane de dolari, și încă nu reușise să îl convingă pe bancher să îi deschidă o asemenea linie de credit. Și doar făcuse eforturi considerabile: se culcase cu aproape toți bancherii din Dade County! Doar că nu era prea "americană"

iar ocupația fostului ei soț nu îi oferea vreun avantaj. În momentul în care se urca în mașină, secretara apăru și o strigă.

— Domnul Vincent este la telefon. Spune că este important și că nu știe noul număr de telefon mobil...

Dolores Zapata încremeni. Știa doar un singur Vincent. Vincent Shedd, agent special al DEA, pe care îl întâlnise în legătură cu moartea soțului ei. Un tip blond, nonșalant și musculos ca un surfer. Relația lor profesională evoluase rapid spre o legătură apropiată și erotică. Amândoi celibatari și puțin sentimentali, se vedeau regulat. Sâmbăta seara, Vincent Shedd venea să se uite la un film pe DVD-ul cu ecran mare al lui Dolores, în sala cu piscină. Apoi, făceau dragoste și se scăldau. Fără să își pună alte întrebări.

Vincent Shedd știa că Dolores menținea numeroase contacte cu traficanții columbieni, dar cum numele ei nu fusese amestecat în nici un caz, nu era problema lui. Pe când Dolores, ea aprecia vigoarea sexuală a acestui bărbat mai tânăr ca ea, care se descurca dumnezeiește. Uneori chiar și în piscină, sub clar de lună.

Ce voia oare?

— Spune-i că vin, zise ea, intrigată, închizând portiera mașinii.

Se întoarse în birou și luă receptorul din mâinile secretarei.

— Vincent? Ce faci? făcu ea cu o voce gâfâită.

— Bine, foarte bine, zise agentul DEA.

În plus, cu ea, el își perfecționa spaniola, mai ales că majoritatea "clienților" săi vorbeau această limbă.

— Ai un film nou? întrebă ea. Sâmbătă sunt ocupată.

— Nu, nu, răspunse Vincent Shedd cu vocea lui lentă, puțin deprimată. Sâmbătă nu voi fi în oraș. Dar vreau să ne vedem înainte. Ne putem întâlni la *Porcao*, pe la prânz. Ești de acord?

Vocea lui nu avea nici un subînțeles, totuși Dolores Zapata simțea cum i se strânge stomacul. Cu coada ochiului, privi numărul care apărea pe cadranul telefonului. Nu era nici de la DEA, nici de la celularul său. Deci, suna de la o cabină telefonică pentru a nu fi reperat. Fu suficient pentru a se alarma și se grăbi să confirme.

— Nici o problemă. Pe curând. La doisprezece și jumătate.

Brusc, nu mai avea nici un chef să meargă să-i prezinte casa clientului care o aştepta.

* * *

Dolores Zapata îl zări pe Vincent Shedd în semiîntunericul barului *Porcao* şi se îndreptă imediat spre el. El se ridică de pe taburet şi o sărută uşor pe gură zâmbind. Mirosea mereu foarte bine şi, cu haina de piele uzată şi blugi, era extrem de seducător. Se instalară în restaurant, la o masă mai ferită şi comandară ceai cu gheaţă.

Vincent Shedd zise:

— Ţi-am auzit numele, ieri.

— Unde?

— La Agenţie.

Inima ei parcă se chirci în piept şi ea lăsă furculiţa jos. Ceaiul i se păru deodată amar.

— De aceea voiai să mă vezi?

El îi zâmbi seducător, ceea ce o excita mereu. Totuşi, nu îi amintea acum de altceva.

— Da, confirmă agentul DEA. Ştii că ţin mult la tine. Nu mi-ai cerut niciodată nimic. Dacă vrei să faci o prostie, nu aş vrea să te duc pe strada 1e...

Centrul de detenţie provizorie din Miami.

Dolores îşi smulse un zâmbet şi, cu buzele uscate, zise:

— Nu fac nici o prostie, dar să zicem totuşi.

Vincent Shedd privi în jurul lui şi continuă încet:

— Bine. Stau în acelaşi birou cu un tip de treabă. Ieri a primit un telefon de la una din sursele lui, un fost traficant. Un columbian retras din afaceri.

Pulsul lui Dolores Zapata sări şi nu se putu abţine să nu întrebe:

— Sanchez Pastrana?

Vincent Shedd o privi mirat, puţin decepţionat.

— Îl cunoşti? Ştii, deci?

Columbianca îşi dădu seama că gafase şi încercă să o dreagă.

— Bineînţeles că îl ştiu. Soţul meu lucra pentru el. Şi ai zis de un "fost" traficant. Este singurul, cred, din Miami.

Vincent Shedd nu insistă şi continuă:

— O.K. Despre el este vorba. I-a spus lui Jeb ceva incredibil iar acesta a anunţat toată agenţia. Sunt foarte agitaţi.

— Ce chestie? interveni Dolores Zapata.

— Că se pregăteşte o afacere între un cartel şi un prinţ saudit, dispus să transporte tone de cocaină pentru ei, contra cost. Evident, şeful lui Jeb a sărit ca ars şi vrea să ştie mai multe.

— Şi ce treabă am eu? reuşi să întrebe Dolores.

Agentul DEA ridică privirea şi zise simplu:

— Tu eşti cea care intermediază totul...

Dolores Zapata reuşi să zâmbească şi zise:

— Ce să-ţi spun!

Amantul ei făcu un gest evaziv.

— Mi-a atras atenţia, fiindcă mi-ai povestit că ai fost cu un prinţ arab odată, cu ceva timp în urmă...

Dolores Zapata îl întrerupse.

— A fost acum douăzeci de ani! Totul este o prostie. Dar îţi mulţumesc.

— Oricum, continuă agentul DEA, amicul meu Jeb trebuie să se întâlnească cu Pastrana zilele acestea. Şi-au dat întâlnire la *Wollenski,* dar nu a spus exact când.

Dolores se prefăcu că nu aude, în timp ce numele i se grava cu litere de foc în cap, şi puse mâna pe cea a lui Vincent.

— Dacă te poţi elibera sâmbătă! propuse ea, pot să rezolv şi eu.

— Nu! făcu el, nu sunt în localitate.

Îşi terminară repede cafelele şi el făcu gestul elegant să plătească nota, cu bani lichizi... Ştia că îşi asumă un risc comunicând o informaţie confidenţială lui Dolores. Dar o iubea mult şi nu credea chiar tot ce se auzea...

Se îndreptară spre ieşire şi aşteptară maşina. Zâmbind mecanic, Dolores Zapata simţea cum i se înmoaie picioarele. Dacă s-ar fi întâlnit cu Sanchez Pastrana, i-ar fi smuls inima cu dinţii.

Nemernicul de boşorog. Bogat, retras din afaceri, trebuia să trădeze! Fierbea de furie.

* * *

Alteţa Sa Serenissimă prinţul Malko Linge, în smoching,

cina împreună cu logodnica sa, aceeaşi somptuoasă contesă Alexandra, îmbrăcată cu o rochie foarte simplă dar extrem de decoltată. Erau aşezaţi la masa din cala de banchet unde puteau încăpea şi patruzeci de persoane.

Cele şaisprezece lumânări ale sfeşnicului aşezat între ei reflecta o lumină blândă peste lemnărie, făcând-o pe Alexandra să pară şi mai frumoasă.

Se auzi un ciocănit discret la uşă şi Elko Krisantem, majordom şi gardă de corp, intră în salon, cu o tavă de argint pe care era o salatieră de cristal cu caviar. Malko îl adusese din Rusia cu ocazia ultimei sale misiuni. Strâns în haina lui albă, Elko se apropie de contesa Alexandra care servi o porţie generoasă. Malko luă ce mai rămase în salatieră iar turcul se retrase în linişte.

Era o masă simplă: caviar, salată, ştrudel şi, bineînţeles, Stolichnaya Cristal. Din când în când, Malko simţea nevoia să se delecteze rafinat pentru a-şi aminti de condiţia sa: unul dintre ultimii membri ai aristocraţiei europene.

În scurt timp terminară caviarul şi ştrudelul.

— Vom servi cafeaua în bibliotecă, sugeră Malko.

O cameră unde "flirtase" adesea. Se ridicară în acelaşi timp iar când Alexandra trecu prin faţa lui, Malko nu se putu abţine să nu o prindă de talie.

— Eşti chiar foarte frumoasă în această seară...

Ea zâmbi.

— Doar în această seară?

Malko lăsă o mână să-i alunece pe coapsă şi simţi o jartieră. Se obişnuise cu sofisticarea Alexandrei. O trase spre el iar ea întrebă:

— Nu mai vrei cafea?

Aparent, nici nu se gândea la cafea. Câteva clipe, respiraţiile lor se accelerară. Malko era gata să o întindă pe Alexandra pe masă, lângă sfeşnic, când telefonul mobil sună. Cu mâna dreaptă între coapsele tinerei, răspunse cu cealaltă mână, verificând ceasul. Ora unsprezece şi zece. Cine putea fi?

— Domnul Malko Linge?

O voce cu un puternic accent american.

— Da.

— Sunt Matthews Jameson, de la ambasada americană din

Viena. Am primit un mesaj pentru dumneavoastră. Va trebui să vă faceți rost urgent de o viză saudită.

— Ambasada Arabiei Saudite este închisă la ora asta, remarcă Malko, în timp ce scotea chiloții Alexandrei.

— Bineînțeles, dar mâine dimineață...

— S-a făcut, jură Malko, oprind imediat legătura.

Zece secunde după aceea, pătrundea voluptuos în abdomenul Alexandrei, întrebându-se de ce naiba voia CIA să-l trimită în Arabia Saudită.

* * *

— Senor Carlos Barco pe 2, anunță secretara lui Dolores Zapata.

Columbiana preluă legătura, încordată. Voceą veselă a traficantului se auzi în receptor.

— Ce mai faci, dragă? Tocmai am sosit. Știi...

Dolores îl întrerupse imediat.

— Bine. Putem să cinăm?

— Să cinăm? Sunt obosit. Mai bine luăm micul dejun, mâine dimineață. La *Nikki Beach*.

— Nu, în seara asta, făcu sec Dolores. Este foarte important.

Carlos Barco era obișnuit cu problemele pentru a simți că Dolores avea un motiv serios de a-l convinge. Se resemnă.

— Foarte bine. La ora șapte la *Prime 112*. Am timp să fac și eu un duș?

— Bineînțeles! făcu Dolores, liniștită.

După ce închise, își aprinse gânditoare, o țigară. Avea deja un plan, dar trebuia să fie acceptat și de partenerul ei. Mai avea aproape două ore de așteptat.

* * *

Carlos Barco se uita la friptura din farfurie. Era magnifică, enormă, făcută bine, cu un cartof mare alături. Zgomotul din jur îi izola de restul lumii. Se așezaseră la o masă nu departe de bar, aproape de grădină, și ar fi trebuit să le lipească un microfon sub nas pentru a asculta ce vorbeau.

Carlos Barco se aplecă peste masă. Nu apucase să

vorbească de când venise, Dolores Zapata expunându-i situația. Acum realiza enormitatea lucrurilor.

— Este o problemă serioasă, recunoscu el, și mă bagi în rahat. Am organizat totul pentru ca marfa să ajungă în Caracas în zece zile. Și nu a fost ușor. Juan Clemente asigură partea financiară. Nu cere decât 15 % și este un tip sigur. Cu atât mai rău, o să iau avionul mâine pentru a anula totul.

Dolores îi aruncă o privire neagră.

— Și o să pierzi cel puțin zece milioane de dolari...

Carlos Barco încercă să mănânce, dar era incapabil să mai înghită ceva. Din nou, lăsă furculița deoparte.

— Bine, zise el, aproape cu răutate. Ce sugerezi? Să continuăm operațiunea cu toți agenții DEA pe urmele noastre? Știi cât ne poate costa? În plus, nu am chef să ajung la închisoare. Mie îmi place în Miami. O să găsim altă afacere.

Vocea lui Dolores lovi ca un bici.

— Niciodată nu vom mai găsi așa ceva. Fără *nici un* risc. Cinci tone a câte douăzeci și două de dolari, știi cât face? Vom fi plătiți la sosirea mărfii și apoi...

Carlos Barco se sufocă.

— *Fără riscuri!* repetă el. Te superi pe mine! Iar polițiștii care vor fi pe urmele noastre, nu este un risc uriaș?

Columbiana zise rece:

— Nu vom avea pe nimeni pe urmele noastre. Fiindcă marfa nu va tranzita pe aici. Nici un gram prin Statele Unite. Ți-am explicat...

— Și crezi că prietenii noștri de la Fort Lauderdale nu îi vor anunța pe colegii lor din Caracas și Spania? Chiar dacă prințul tău are un pașaport diplomatic, noi nu avem.

Dolores privi la friptura care se răcea. Era de nemâncat. Era încordată ca o coardă de vioară. Hotărâtă să nu plece din restaurant până ce partenerul ei nu va fi convins. Pentru ea, era aproape ca o decizie de viață și de moarte. Perspectiva de a scăpa de o viață proastă și de a putea lucra în fine legal și a câștiga bani. Era și timpul: după patruzeci de ani, viața trece repede.

— Bine, zise ea calm. Cred că nu ai înțeles. Este vorba de a câștiga timp. Două, trei săptămâni în plus. Nu este decât o problemă: acest nemernic de Pastrana. Este singurul care cunoaște toată afacerea. Fiindcă i-am cerut sfatul.

— Și știe că sunt implicat și eu...

— Bineînțeles, recunoscu femeia. Aici este toată problema. Dar o putem rezolva...

Ea tăcu și își aprinse o țigară. Carlos Barco se aplecă spre ea. Înțelesese.

— Trebuie ca Pastrana să dispară? Nu-i așa?

— Vezi vreun inconvenient?

Carlos Barco era responsabil de mai multe crime, prin interpuși, la Medellin. Totuși, ridică din umeri.

— Bine. Știi unde locuiește Pastrana? Pe Fisher Island. Altfel spus, nu putem ajunge acolo decât dacă suntem invitați... Are patru gărzi de corp care nu îl părăsesc nici o clipă. Dar pe tine te-ar lăsa să urci. Doar că o să lași urme.

— Este adevărat, recunoscu Dolores. Dar o să iasă din fortăreața lui. Ți-am spus. A dat întâlnire unui tip de la DEA căruia îi știu și numele. Pentru a cina la *Wollenski*.

Carlos Barco încruntă din sprâncene.

— Vrei să-l dobori când coboară de pe feribot? Are un Escalade blindat. Ar trebui un lansator de rachete și așa ceva nu găsești în magazin.

— Nu, reluă calm Dolores Zapata. Trebuie să așteptăm să ajungă la restaurant. Acolo, nu va mai fi blindat. Și cunoști localul, este în aer liber. Ușor de intrat.

Traficantul o privi ca și cum ar fi spus nu știu ce obscenitate și coborî glasul pentru a spune, ușor terifiat:

— Este adevărat, nu va mai fi în mașină, dar va avea cu el gărzile. Nu va ieși fără ele. Și mai ales, nu va fi singur. Tipul de la DEA va fi și el acolo. Și înarmat. În plus, nu folosește la nimic dacă îl omori pe Pastrana de față cu DEA...

În fața tăcerii lui Dolores Zapata, realiză subit ce îi propunea femeia.

— Maica Domnului! Doar nu vrei să îl omori și pe el?

Nimeni nu omorâse un agent DEA din 1980. Chiar dacă avea sânge rece, Carlos Barco fu cuprins de frisoane. După așa ceva vor fi urmăriți toată viața.

— Ba da, răspunse Dolores. Trebuie ca amândoi să dispară.

Liniștită, ea începu să mănânce din friptură, fără să mai privească la Carlos Barco. Dublu sau nimic.

Capitolul III

— Eşti nebună! făcu încet traficantul care avea impresia că toţi clienţii localului urmăreau conversaţia lor. Să omori un tip de la DEA! Ne vor urmări până în infern.

Dolores Zapata îi înfruntă privirea, fără să clipească, apoi zise:

— Eu îmi asum cel mai mare risc. Numele meu este ştiut. Nimeni, în afară de nemernicul de Pastrana, nu ştie că eşti şi tu implicat. Dacă este vreo problemă, la mine vor veni. Şi mă ştii doar: nimeni nu va scoate de la mine nimic. Dacă nu îi eliminăm pe amândoi, s-a terminat. Cum o să le explici celor din Medellin că trebuie să îşi ascundă marfa în junglă? Crezi că te vor mai respecta? Pe tine te vor omorî. Nu vei avea scăpare.

Carlos Barco nu răspunse. Dolores avea dreptate. Îşi risca şi el pielea. Columbiana simţi că era momentul pentru lovitura finală. Cu ochii în ai lui, ea zise clar:

— Nu vom mai găsi *niciodată o* asemenea filieră, fără să ne asumăm nici un risc. Amicul meu este gata să transporte atâta marfă cât îi putem da. Şi oriunde în lume. În afară de Statele Unite. Angrosiştii te vor pupa şi în fund. Zece, douăzeci, treizeci de tone. După ce aceştia doi nu vor mai putea vorbi, nimeni nu va afla ceva. Mai rău, mă vor urmări pe mine. Dar degeaba. Nimic nu va trece pe aici. O să câştigăm milioane de dolari.

Ea simţi că bărbatul era convins şi se decise să meargă şi mai departe.

— Mai eşti prieten cu mexicanii din "Los Antrax"?

— Da, recunoscu Carlos Barco.

— Bine. Ei nu se tem de nimic. În plus, nu sunt nici scumpi.

Banda "Los Antrax" era un grup de mexicani nebuni care

omorau pe oricine la comandă. Niște bestii. Extrem de periculoși, dar nu puneau întrebări. Pentru cincizeci de mii de dolari, făceau o treabă bună. Carlos Barco încercă o ultimă obiecție:

— Nu se poate rezolva decât dacă știm exact când și unde se întâlnesc Pastrana și agentul DEA. Ori, îi cunosc pe cei de la DEA. Nu vor face rezervare pe numele lor iar Pastrana nici atât. Dacă îi urmărim la sosirea feribotului din Fisher Island, își vor da seama. Și atunci...

Dolores Zapata scutură din cap, mai hotărâtă ca niciodată. Își păstrase asul pentru final.

— Ți-am spus că se vor întâlni la *Wollenski*. Cunosc pe cineva care lucrează acolo. Un tip sigur care a lucrat pentru mine. Ne va anunța. Îl cunoaște pe Pastrana. Trebuie organizat totul dinainte. Vor trebui cel puțin doi tipi, din cauza gărzilor de corp. Poate chiar trei. Pentru a putea dispărea rapid după.

Ea îl cufunda în detalii operaționale... Carlos Barco simțea că era gata să cedeze. Tipa era mai dură ca un bărbat, dar avea argumente: să transporți tone de cocaină fără nici un risc, nimeni nu reușise până acum. Vru să încerce un ultim efort.

— "Transportatorul" tău este sigur? Nu prea îmi plac arabii.

— Sunt sigură pe el ca pe mine însămi, zise Dolores fără replică. Îl cunosc de douăzeci de ani. El a avut ideea.

— De ce? Doar are destui bani...

Columbiana se strâmbă.

— O să îl întrebi chiar tu. Vrea să câștige bani. Ca toată lumea.

Ea începu din nou să mănânce, ca și cum nu puneau la cale o crimă dublă. Carlos Barco chemă ospătarul și îi ceru un whisky dublu cu multă gheață. Trebuia să scape de nodul din stomac. Își terminară fripturile iar Dolores se uită la ceas.

— Bine. Mă duc să vorbesc cu tipul de la *Wollenski*. Tu te ocupi de restul. Trebuie să fim gata de mâine. Ne întâlnim pe la prânz, la *Nikki Beach*.

Se ridică de pe scaun și, trecând, se aplecă spre columbian, atingându-l cu părul ei lung și șoptindu-i la ureche:

— După aceea, vom sărbători, la Las Vegas.

Sânul ei mare îi atingea umărul, ca o invitație subtilă. De obicei, Carlos Barco ceda mai repede în fața unor puștoaice cu douăzeci de ani mai tinere decât ea. Dar Dolores degaja atâta

dorință sexuală încât o dori imediat. Degeaba, ea era deja în drum spre ușă. Nu apucase decât să-i mângâie șoldul.

* * *

Dolores Zapata parcă în spatele restaurantului *Smith & Wollenski*. Acesta era în marginea South Beach, separat de canalul care deservea portul de un drum frecventat de ciclişti şi pietoni.

Stabilimentul se compunea din mai multe săli şi o terasă lungă în faţa canalului, mereu plină. Dolores formă de pe mobil numărul restaurantului şi ceru, în spaniolă, să vorbească cu Fausto. În Miami, 40 % din populaţie era hispanică şi era mai bine să vorbeşti spaniola decât engleza. Îl auzi pe cel care îi răspunsese strigându-l pe Fausto iar acesta din urmă luă aparatul.

— Bună seara, făcu el. Cu cine vorbesc?

— Dolores, anunţă columbiana. Ce faci, Fausto?

— Ce mai faceţi, senora Dolores? făcu tânărul. Eu, nu prea rău dar nu aşa bine ca dumneavoastră.

— Ai vrea să mai lucrezi pentru mine?

— Bineînţeles!

— Foarte bine. Aş vrea să îţi propun ceva. Trebuie să discutăm.

Încurcat, tânărul preciză imediat:

— Sunt ocupat până târziu. Pe la miezul nopţii. Pot să vă sun?

— Sunt în parcare, în spatele restaurantului, anunţă Dolores. Poţi să ieşi cinci minute? Ultimul rând din spate. Un Mercedes SLK albastru.

Fausto nu ezită decât câteva secunde.

— Bine. Sosesc.

Dolores Zapata îşi aprinse o ţigară pentru a se mai calma. Era hotărâtă să meargă până la capăt. Nu putea lăsa să îi scape o aşa ocazie. Viaţa era prea dură pentru ea. Îl văzu pe tânărul columbian alergând şi deschise portiera pentru a urca în maşină. Gâfâind, o privi cu admiraţie.

— Ce frumoasă sunteţi! zise el, privind la sânii mari şi gura proaspăt rujată.

El era un băiat frumos, cu părul ras, profil acvilin, pielea

închisă la culoare și umerii largi. Ea văzu sexul strâns în pantalon și îi dădu o senzație de furnicături în picioare.

— Bine, începu ea. Ai acces la registrul rezervărilor restaurantului?

— Bineînțeles. De ce?

— Cunoști un tip pe nume Sanchez Pastrana?

— Bătrânul care locuiește pe Fisher Island? Vine regulat. Mănâncă mereu homari. De ce?

— Trebuie să vină zilele astea, anunță columbiana. Doar că nu cred că face rezervare pe numele lui. Deci, ai putea să mă anunți când îl vezi venind la restaurant? Ar fi suficient.

Fausto nu răspunse. Când el coborî privirea ea înțelese că își punea unele întrebări. Cunoștea și el lumea traficanților și trebuia să fi mirosit ceva.

— Este vreo problemă? întrebă ea.

Fausto rămase tăcut, cu fruntea încruntată, vizibil tulburat. Dolores înțelese că trebuia să-l motiveze. Se temea.

— Nu riști nimic, afirmă ea cu o voce blândă. Te voi recompensa pentru acest serviciu.

Ca din greșeală, mâna ei se așeză pe piciorul bărbatului iar vârful degetelor ei atinse sexul întărit. Cu coada ochiului, văzu cum înghite în sec și el zise cu o voce sugrumată:

— Bine, o să vă ajut, señora Dolores. De fiecare dată când señor Pastrana vine la masă, trimite pe la ora patru unul din oamenii săi să rezerve mesele.

— Mesele?

— Una pentru el și prietenii săi iar cealaltă pentru gărzi. De obicei sunt patru. Doi la o masă iar doi supraveghează parcarea și terasa. Uneori vine și cu muzicanți. (Se uită la ceas.) Trebuie să plec. Dați-mi telefonul dumneavoastră.

Era deja cu mâna pe portieră. Dolores Zapata preciză imediat cu o voce senzuală:

— Nu telefona. Vino să mă anunți. Îți amintești unde este casa mea, în Coral Gables? Nu departe de aici.

— Da, bineînțeles.

— Foarte bine. Du-te. Contez pe tine.

Mâna ei se retrase cu regret de pe piciorul bărbatului și observă că umflătura din pantalon se mărise.

Demară după ce el se îndepărtă. Sigură că o va anunța.

* * *

Nikki Beach, era pustiu. Dolores Zapata își instală lucrurile pe un șezlong, apoi își scoase fusta și cămașa. Carlos Barco era la o masă din restaurant puțin mai departe. Ea îi adresă un semn cu ochiul și se îndreptă spre plajă. Columbianul veni după ea și, cu picioarele în apă, începură să discute chiar lângă chioșcul celor de la Paza de Coastă.

— M-am întâlnit cu prietenul meu, anunță ea. Mă va anunța. Vom avea trei sau patru ore să acționăm. Pastrana este apărat de două sau patru gărzi. La masă și în restaurant. Poate fi în seara aceasta sau mâine. Tu, ai vorbit cu "Los Antrax"?

— Da, zise columbianul.

— Sunt de acord?

— Da. Cincizeci de mii de dolari, plus cheltuielile, dar sunt siguri.

— Cum o să îi anunți?

— Am un număr de telefon. Au făcut deja recunoașterea locului și modul de retragere.

— Le-ai spus de polițist?

Carlos Barco privi la valurile care îi spălau picioarele.

— Nu, recunoscu el. Le-am spus doar că ținta riscă să fie înarmată și apărată. Ești sigură că vrei asta? Îți dai seama ce va declanșa...

— Eu îmi asum riscul, făcu simplu Dolores Zapata. În afară de acest nemernic de Pastrana, nimeni nu știe că ești și tu implicat. Nu o să renunțăm. Bine, o să mă ocup. Când aflu ceva, te sun, de la o cabină telefonică. Te voi întreba dacă vrei să cinăm împreună. Clar?

— Clar.

* * *

Dolores Zapata, întinsă pe un șezlong, pe marginea piscinei, cu ochii acoperiți de ochelari de soare, încerca să citească *Cosmopolitan,* dar literele îi dansau în fața ochilor. Aproape patruzeci și opt de ore trecuseră iar Fausto nu dăduse nici un semn de viață. Ori, după cum îi spusese amicul ei de la

DEA, întâlnirea lui Pastrana era iminentă. Dacă tânărul columbian se răzgândise, totul se prăbușea. DEA avea să vină acolo ori, cel puțin, să îi asculte telefonul și să o urmărească. Atunci, adio milioanelor de dolari...

Soneria de la ușa vilei îi provocă un val de adrenalină. Nu aștepta pe nimeni, în afară de...

Se ridică și se duse să deschidă, înfășurată într-un capot negru și un șort scurt care se mula cu precizie anatomică pe detaliile sexului ei. Deschise ușa și clipi din ochi în lumina puternică a soarelui.

— Señora Dolores?

Era vocea timidă a lui Fausto. Deschise larg ușa, un val de bucurie alungându-i neliniștea.

— Faustino! Vino.

El intră și strănută: holul era glacial din cauza aerului condiționat. Dolores abia îl vedea pe tânăr. Se îndreptă spre piscină, cu tânărul pe urmele ei. Legănându-și șoldurile intenționat, ea nu se întoarse decât când ajunse lângă șezlong și își scoase ochelarii.

— Vrei să bei o Coca?

În fața ei, Fausto, îmbrăcat cu un tricou alb foarte mulat și pantalonul de jeans obișnuit, scutură din cap. Dolores văzu imediat că privirea lui era îndreptată spre sânii care-i ieșeau ușor din capot. Apoi coborî ochii, privind la sexul mulat în șort. Cu o voce sugrumată, el anunță:

— Señor Pastrana a reținut o masă pentru două persoane pentru ora șapte și una pentru gărzi. Pe terasă. Masa 24, la capătul de est.

Debitase totul cu viteză. Cuvintele se gravau în mintea ei. Se apropie de tânăr și îi zâmbi senzual.

— Mulțumesc mult, murmură ea, cu vocea răgușită. Ești sigur că nu vrei o Coca?

Fausto scutură din cap, incapabil să mai scoată vreun sunet. I se părea că sânii bronzați și mari de sub capot îi săreau în față. Dar ceea ce îl fascina și mai mult era șortul și ceea ce se întrezărea sub el.

— Vrei altceva? întrebă Dolores.

Cum acesta nu răspunse, ea îl învălui într-o privire întrebătoare și remarcă atunci umflătura din pantalon. Era excitant să vadă cum acest bărbat, care avea jumătate din

vârsta ei, era nebun după ea. Nu se gândea decât să se asigure de complicitatea lui când își puse degetele pe umflătura din pantalon. Ca pentru a se juca.

Fausto scoase un țipăt înăbușit. Mâinile lui smulseră aproape capotul, eliberând doi sâni mari dar încă fermi. Începu să-i maseze ca un nebun, împingând-o pe Dolores până la șezlongul în care ea căzu râzând.

— Faustino! Ești nebun!

Aplecat peste ea, Fausto atinse cu degetele sexul femeii. Apoi, cu cealaltă mână, încercă neîndemânatic să îi dea jos șortul. Cu respirația întretăiată și privirea fixă, părea un nebun. Dolores îl privi, înțelegând că dacă îl refuza, își făcea din el un inamic. Era prea excitat. Dar, pe de altă parte, nu avea chef să se culce cu el. Cine știe pe unde umblase! Nu avea chef ca la patruzeci și patru de ani să ia sida. Cu un gest hotărât, ea desfăcu cureaua pantalonului, deschise fermoarul, descoperind slipul negru. Cu abilitate, scoase afară sexul încordat și roșu. Doar se aplecă în față și îl cuprinse cu gura. Tetanizat, Fausto renunțase la șort, cu pantalonii în vine. Avea impresia că Dumnezeu îl gâdila la suflet. Când lucra ca grădinar, nu își imaginase niciodată că señora Zapata îi va lua vreodată sexul în gură!

Această gură caldă și limba agilă îi provocau o dorință puternică de a se înfige în sexul femeii. Vru să scape, dar Dolores îl ținu bine, cu mâna pe membrul pe care îl sugea. Își puse în joc toată experiența și, în câteva secunde, Fausto scoase un răcnet de agonie ejaculând în gura ei. În câteva secunde, totul se termină. Dolores îl abandonă gentil pe tânăr.

— Aștept un client, murmură ea, trebuie să pleci.

Ea se ridică, își încheie capotul și strânse tandru membrul pe care tocmai îl supsese.

— Ai o sculă formidabilă! zise ea. Data viitoare o să o simt mai bine. Te sun. Hai, du-te.

Fausto își aranjă ținuta. Cu un semn cu ochiul, Dolores îl conduse și așteptă să se îndepărteze spre mașina Mustang decapotabilă. Apoi luă o sticlă de Defender din bar și bău o gură, pentru a șterge gustul de spermă. Șortul ei era umed. O excitase la culme, șmecherul. Se uită apoi la ceasul Breitling Callistino, cadou de la prietenul ei saudit.

Îi mai rămâneau exact trei ore pentru a organiza uciderea lui Sanchez Pastrana și a agentului DEA.

* * *

Cadillac-ul Escalade coborî ultimul de pe feribotul care venea din Fisher Island, sub privirile vigilente ale gărzilor care păzeau să nu se strecoare nici un neinvitat pe insulă. Enormul SUV negru cu geamuri de aceeași culoare se cățără pe rampa de acces și se îndreptă spre MacArthur Causeway, pornind spre Miami Beach. Apoi, viră la dreapta, pe Alton Road, înspre sud, pentru a ajunge la marginea South Beach. Intră apoi în parcarea uriașă a restaurantului *Wollenski*. Mașina se opri în fața intrării și doi inși coborâră. Ochelari negri, mustață, păr scurt, bluze negre, costume negre. Inspectară imediat locul, apoi unul dintre ei intră în restaurant, revenind după câteva secunde. Cu un semn din cap, îl anunță că totul este normal. Imediat, șoferul coborî și deschise portiera din dreapta-spate a mașinii.

Sanchez Pastrana coborî, ajutat de șofer. Aplecat de spate, mergea greoi. Cele două gărzi deschideau drumul. Cu fața crispată de efort, bătrânul columbian traversă toată terasa pentru a se lăsa pe un scaun directorial, special adus pentru el. Masa era chiar pe marginea pistei pe care treceau plimbăreți și câteva biciclete, în fața brațului de mare care ducea spre portul Miami, un fel de canal de o sută de metri lățime.

O ospătăriță veni repede cu o sticlă de Château-Latour 1982 și îi umplu imediat paharul. Cei doi paznici se așezară la masa alăturată, punându-și pe genunchi două pistoale-mitralieră Scorpio, disimulate de șervete. Ei nu mâncau, mulțumindu-se cu apă minerală. Sanchez Pastrana își muie buzele în vinul roșu, euforic. Cu ce le oferea celor de la DEA, nu aveau cum să nu se arate cooperanți. Era suficient să discute cu procurorul.

Nu se așezase de un minut că agentul special Jem Pembroke sosi și el grăbit. Cu părul roșcat deschis, ochi albaștri, o mustață mică. Se scuză de întârziere, acceptă puțin vin și se așeză în fața traficantului columbian, descoperindu-și involuntar micul revolver prins în tocul de piele de la centură.

— Cum o mai duci cu sănătatea, Sanchez? întrebă americanul, călduros.

Sanchez Pastrana scutură din cap.

— Nu prea bine. Durerea asta de spate. Fac injecții, dar nu se ameliorează deloc. Fără să mai discutăm de restul. Din fericire încă mai am dreptul să beau vin...

— Este bun! aprobă americanul.

Ospătărița se apropiase cu meniul. Columbianul arătă cu degetul spre invitatul său.

— Friptură?

— New York, în sânge, cartofi copți și salată Caesar.

— Homar pentru mine, anunță Pastrana.

Câteva clipe mai târziu, li se aduseră două boluri imense cu salată. Restaurantul începea să se aglomereze, deși era locul cel mai scump din South Beach.

* * *

Jem Pembroke se trăgea gânditor de mustață. Ceea ce îi spusese Sanchez Pastrana era atât de uimitor că uitase să și mănânce. Din contră, sticla de vin era aproape goală.

— Este o afacere mare, oftă el. Este sigură?

— Voi avea, pe parcurs, toate elementele, îl asigură columbianul. Și vă voi spune unde trebuie să fie livrată marfa și la ce dată. Cinci tone.

— Nu aici?

— Nu, în Europa.

În sinea lui, Jeb se strâmbă. Nu era de prea mare folos agenției DEA. Dar, cel puțin, își va face prieteni. Întoarse capul spre traficant, remarcând o pată roșie în ochiul stâng. Un vas de sânge care se spărsese. Părea a fi într-o stare jalnică, deși mâncase cu poftă.

— În schimb, ce doriți? întrebă el, deși cunoștea deja răspunsul.

— Liniște, făcu simplu columbianul. Nu vreau să mă întorc în închisoare. Vă descurcați.

— Trebuie să se poată aranja, dar vom fi obligați să ajungem până la Departamentul de Justiție, la Washington, remarcă agentul DEA. În fine, cu o notă favorabilă de la procuror...

Lăsă fraza în suspans, urmărind mașinal cu privirea un ospătar în haină albă care se strecura printre mese, cu o tavă încărcată de sticle. Tipul puse tava pe o masă goală din spatele lui iar Jeb Pembroke nu îi dădu atenție. Cu colțul ochiului însă văzu cum acesta se duce spre masa celor două gărzi, absorbite în contemplarea unui enorm transcontainer care ieșea în larg.

Un val de adrenalină îi umflă aorta lui Jeb Pembroke. Ospătarul tocmai scotea de sub haină un pistolet automatic cu un amortizor de zgomot, al cărui capăt se îndrepta deja spre ceafa uneia dintre gărzi. Gălăgia din restaurant acoperi zgomotul împușcăturii. Falsul ospătar mișcă ușor țeava armei și un al doilea glonț îl doborî și pe al doilea paznic. Cei doi columbieni se prăbușiră pe masa lor, dărâmând o sticlă și niște pahare. Zgomotul îl făcu pe Sanchez Pastrana să întoarcă privirea, înțelegând totul.

— Nemernicilor! zise el, încercând să se ridice. Jose!

Instinctiv, îl chemase pe șeful gărzii care trebuia să fie în parcare.

Jem Pembroke își zise că Sanchez Pastrana fusese imprudent și că nu mai avea mult de trăit. Dar era problema *lui.*

Bătrânul traficant era deja în picioare, aplecat, când agentul DEA reperă doi plimbăreți pe alee. Unul foarte înalt, cu o gură mare și părul dat cu gel, celălalt mic. Doi latino. Cel mare se duse spre Sanchez Pastrana, cu brațul întins, ținând un revolver fără amortizor. Calm, îi trase trei gloanțe în piept, în rafală. Columbianul se prăbuși în scaunul lui și căzu pe spate, cu totul. Asasinul se depărtă fără grabă, în timp ce celălalt înainta spre masa lui Sanchez Pastrana.

Abia în acea secundă, Jeb Pembroke înțelese că era și el vizat. Nici nu se aștepta.

Depărtă haina pentru a scoate arma. Liniștit, micul latino îi trase un glonț în abdomen.

— Lepădătură! zise agentul. Sunt agent DEA!

Atacatorul, impasibil, îi trase de aproape un al doilea glonț în inimă și se îndepărtă apoi pentru a-l ajunge din urmă pe amicul său.

Cvadrupla crimă se derulase în mai puțin de un minut. Clienții se ridicau de la masă țipând. Jose, șeful gărzilor, apăru în sală, atras de detonări, cu un Glock 9 mm. Cei doi criminali

se îndreptară spre canal, escaladând blocurile de ciment de pe mal, sărind apoi într-o barcă pneumatică ce-i aştepta şi care porni imediat înspre celălalt mal, tăind calea unui cargou.

* * *

"OFIŢER AL DEA UCIS LA WOLLENSKI": manşeta ocupa toată pagina unu a ziarului *Miami Herald*. Dolores Zapata citi atentă articolul. Cei doi muriseră, ca şi gărzile. Ziarul evoca o reglare de conturi între carteluri, sugerând că poliţistul fusese doborât din greşeală. Sau fiindcă ar fi ripostat. Se sublinia faptul că Sanchez Pastrana era un fost traficant care furniza informaţii preţioase Agenţiei federale DEA. Ceea ce explica prezenţa lui Jeb Pembroke.

Ea îndoi ziarul, liniştită. Fausto îşi meritase din plin felaţia. De acum, calea era liberă pentru a face avere. Nimeni nu se va opune afacerii ei cu prinţul Ryad Al-Khobar-bin-Saoud.

Capitolul IV

Atmosfera era glacială. Mai întâi din cauza climatizării nebunești, care semăna cu una de la Polul Nord. Sala mare de ședințe a DEA (Drug Enforcement Administration), izolată de restul lumii cu geamuri negre, dominând aeroportul din Miami și o parte din piste. Pentru a ajunge la această clădire, centrul nervos al DEA pentru toată Florida, trebuia să meargă de la aeroport pe Dolphin Expressway, să o ia la dreapta și apoi să urce o rampă spre ceea ce părea o parcare în aer liber. Cartierul General al DEA era la capătul parcării.

Malko strănută: nu reușea să se obișnuiască cu climatizarea americană. Sosit în urmă cu câteva ore din Austria, fusese așteptat la aeroport de o tânără înaltă și slabă, în costum cu pantalon, seducătoare în ciuda ochelarilor cu ramă metalică. Teresa Wilhem, reprezentanta CIA în Florida. Malko abia avusese timp să-și lase bagajele la *Delano,* unul din cele mai frumoase hoteluri din South Beach, înainte de a merge cu un Buick alb, condus chiar de Teresa. În holul sediului DEA, fusese prezentat lui Foster Sheridan, director al centrului antiterorist al CIA, sosit de la Washington în urmă cu o oră, cu o servietă enormă plină cu documente.

Călătoria anunțată în Arabia Saudită dispăruse ca prin miracol. După ce sunase la ambasada saudită de la Viena, Malko primise un telefon de la stația CIA care îi cerea să nu mai continue aceste demersuri. După două zile, i se cerea să meargă în Miami. În mașină, Teresa Wilhem îi explicase motivul prezenței sale aici. În spatele unui caz de trafic de cocaină în care era amestecat un prinț saudit, CIA bănuia că este o operațiune de finanțare a Al-Qaida. Ori, singura persoană care putea da detalii despre acest caz era

amenințată cu arestarea de către DEA, în timp ce CIA ținea neapărat să fie lăsată în libertate. Înainte de a-l implica pe Malko în anchetă, trebuia tranșată dilema. CIA și DEA nu aveau puncte comune. Reprezentanții celor două agenții federale erau în stare să se sugrume unii pe alții. Întâlnirea dura de o oră iar punctele de vedere nu se apropiaseră deloc. Puțin cam obosit din cauza decalajului orar, Malko stătea tăcut. Strănutul său părea că relansează dezbaterile. Jason Worchel, venit și el de la Washington unde avea funcții importante în Cartierul General al DEA, reveni la problemă. Vocea lui scrâșnită părea dintr-un film de groază din anii '30.

— Domnilor, zise el, agentul special Jeb Pembroke a fost ucis mișelește acum unsprezece zile de criminali neidentificați, în timp ce se întâlnea cu un informator. Era un om respectat de toți pentru calitățile sale umane și profesionale. Vrem neapărat ca asasinii săi să fie arestați. Ori...

— Jason, îl întrerupse Foster Sheridan, recunoașteți chiar dumneavoastră că sunt "necunoscuți".

— Corect! scrâșni reprezentantul DEA, dar știm un suspect care ar putea să ne ducă la ei: Dolores Zapata. Care, după declarațiile lui Sanchez Pastrana, este implicată într-o foarte importantă livrare de cocaină. Kevin Crane, aici de față, a redactat un raport în această privință, bazat pe declarațiile lui Jeb Pembroke. Exact, Kevin?

Kevin Crane, un tip gras și cu chelie, în cămașă albă, responsabil al DEA din Miami, dădu din cap afirmativ.

— Exact, domnule. Sanchez Pastrana i-a telefonat agentului Jeb Pembroke pentru a-i semnala că Dolores Zapata, cu ajutorul unui prinț saudit, se pregătea că cumpere mai multe tone de cocaină din Columbia. Trei zile după această discuție, Sanchez Pastrana este asasinat în timp ce ia masa cu Jeb Pembroke. Și acesta din urmă este ucis. Și susțineți că nu trebuie să o arestăm pe această columbiană, văduvă a unui angrosist din cartelul de la Medellin! Cred că dacă o arestăm fără posibilitatea de a fi eliberată pe cauțiune, va ceda și ne va da date despre asasini.

Teresa Wilhem, care nu vorbise până atunci, remarcă cu o voce calmă:

— Domnule, singura persoană care ar putea-o acuza pe Dolores Zapata se află acum într-o urnă funerară. Nu aveți

decât probe indirecte. Dacă o arestăm, orice avocat o va scoate în douăzeci şi patru de ore. În plus, cum ar fi putut afla Dolores Zapata de această discuţie? S-ar părea mai degrabă că victima – Sanchez Pastrana – a fost prea vorbăreţ. În plus, este un fost traficant. Avea destui inamici care ar fi vrut să-l elimine.

Kevin Crane nu răspunse. Profitând de avantaj, Teresa se întoarse spre vecinul ei, un tip brunet, atletic, în costum închis la culoare.

— Domnule Nelson, ce aţi descoperit la cercetări, ceva care să ne ducă la Dolores Zapata?

Clemente Nelson era şeful *Serviciului Omucideri.*

— Nu mare lucru, recunoscu el. Cele patru crime au fost comise de trei indivizi care au acţionat la vedere. Se pare că ar fi vorba de membrii "Los Antrax", mexicani foarte violenţi care sunt specializaţi în reglări de conturi.

Teresa Wilhem, impasibilă, continuă:

— După investigaţiile dumneavoastră, Dolores Zapata este în legătură cu această bandă?

Şeful de la *Omucideri* lăsă câteva secunde înainte de a răspunde.

— Nu am descoperit nimic în această privinţă, recunoscu el. În ce priveşte probele materiale, nu avem decât gloanţele trase. Ucigaşii au fugit cu o ambarcaţiune care nu a putut fi descoperită.

— Aveau complici în restaurant?

— Este posibil, dar nu sigur. Primele interogatorii nu au dat nimic. Sanchez Pastrana venea regulat aici. A putut fi pândit.

Jason Worchel fierbea. Zise cu vocea lui scrâşnită:

— *Serviciul Omucideri* nu are nici o pistă. Singura care poate fi utilizată este această columbiană, implicată deja, în mai multe rânduri, în afaceri cu droguri.

— Dar nu a fost condamnată niciodată, remarcă detaşată Teresa Wilhem. Credeam că exersează doar profesia de agent imobiliar?

Reprezentantul DEA mătură masa cu o privire furibundă.

— Deci, nu ne atingem de unicul suspect din acest caz, lăsând moartea agentului Jeb Pembroke nepedepsită?

În depărtare, prin geamul fumuriu, Malko urmărea cu privirea un Boeing 747 care se deplasa încet pe pistă.

Încăperea era atât de bine izolată fonic încât nu se auzea nici zgomotul avioanelor care decolau.

Foster Sheridan, singurul cu haină și cravată, răspunse cu o voce gravă și bine timbrată:

— Domnule Worchel, și eu vreau ca acești criminali să fie prinși. Totuși, în afară de această crimă oribilă, trebuie să luăm în seamă și un interes mai mare, cel al securității naționale. După cum știți, conduc Centrul Anti-Terorism al CIA. Rolul nostru este să prevenim noi atentate de genul celor de la 11 septembrie.

— Ce legătură are asta? răcni Jason Worchel. Este vorba de uciderea unuia dintre agenții noștri de către criminali profesioniști, cu legături în rândul mafiei columbiene.

Șeful CAT al CIA nu se lăsă și continuă.

— Dacă am citit bine documentele referitoare la aceste crime, Pastrana i-a spus agentului Jeb Pembroke despre un transport important de cocaină în care ar fi implicat un prinț saudit.

— Exact, recunoscu Jason Worchel. Dar poate că este doar o invenție.

Foster Sheridan schiță un zâmbet glacial.

— Păreți convins că aceste crime sunt legate de denunțarea acestui presupus transport în care este implicat un prinț saudit. Dacă nu este adevărat, Dolores Zapata nu poate fi implicată în aceste crime.

Prins pe picior greșit, reprezentantul DEA nu răspunse. Foster Sheridan profită pentru a continua.

— Domnule Worchel, zise el, personal aș fi tentat să cred că această poveste este adevărată. Fiindcă se pare că cele patru persoane au fost ucise pentru a-l împiedica pe Sanchez Pastrana să dea detalii. Concluzionez că este vorba de o afacere *serioasă*. Implicând o personalitate saudită. Nu ignorați faptul că teroriștii islamiști au destui sauditi în rândurile lor.

— Unde vreți să ajungeți? zise Jason Worchel.

— Aici, răspunse Foster Sheridan: dacă există cea mai mică șansă ca această poveste să fie adevărată, ar fi mult mai gravă decât un caz de trafic de cocaină. Imaginați-vă că acest trafic ar servi la finanțarea unei rețele de terorism? Ar trebui să facem *totul* pentru a explora această posibilitate și eventual să oprim traficul. Cred că sunteți de acord cu mine?

Responsabilul DEA cu greu putea zice "nu". Recunoscu dezgustat:

— Ce trebuie făcut, după dumneavoastră?

— Să o lăsăm liberă pe Dolores Zapata, concluzionă Foster Sheridan, până ce ne lămurim. Este singurul fir pe care îl avem.

— Şi cum veţi face? întrebă ironic Jason Worchel.

Foster Sheridan se întoarse spre Malko, aşezat în dreapta lui.

— Directorul Agenţiei a hotărât să încredinţeze acest caz unuia dintre cei mai buni oameni ai noştri, aici de faţă. Malko Linge. Va încerca să intre în contact cu această columbiană pentru a ajunge la filiera saudită, dacă există. *Serviciul Omucideri* îşi poate continua ancheta în acest timp. Cred că trebuie să aflăm dacă scurgerea de informaţii care a declanşat crimele a venit de la Sanchez Pastrana sau din altă sursă.

— Care? se răsti Jason Worchel.

Maliţios, Foster Sheridan zise calm:

— Din mijlocul agenţiei "voastre", ar putea fi o scurgere involuntară de informaţii...

O linişte apăsătoare se lăsă câteva secunde. Jason Worchel se abţinu vizibil să nu se ridice şi să plece trântind uşa. Îşi înghiţi furia şi lovi în masă cu palma.

— Ca să vezi, sunt obligat să mă înclin pentru moment. Dar dacă, în două săptămâni, nu aflaţi nimic nou, mă duc la procuror şi o arestez pe Dolores Zapata.

Se ridică, împinse scaunul şi ieşi glacial. Foster Sheridan rupse tăcerea pentru a întreba:

— Mai sunt întrebări?

Clemente Nelson, şeful de la *Omucideri,* ridică o mână.

— Ce fel de investigaţii va face domnul Linge? Are nevoie de ajutorul nostru?

Reprezentantul de la Langley zâmbi politicos.

— Dacă este cazul, vă va anunţa. Dar vrem ca această anchetă să rămână *total* confidenţială. Nimic nu trebuie să transpire. Bineînţeles, dacă aflăm vreo informaţie privind moartea agentului special Jeb Pembroke, vă va fi imediat comunicată.

Se ridică, semn că şedinţa se terminase. Kevin Crane, reprezentantul local al DEA, se strâmbă. Salută şi ieşi şi el din

încăpere. Clemente Nelson se apropie de Malko și îi dădu o carte de vizită.

— Sunt numerele mele de telefon, inclusiv mobilul. Este deschis tot timpul.

Foarte servil. Malko îi mulțumi cu un zâmbet.

— Mai sunt elemente de care nu ați vorbit aici? Care m-ar putea ajuta...

Șeful de la *Omucideri* se arătă încurcat. Până la urme zise:

— Este delicat. Sanchez Pastrana era un tip *cooperant.* A putut vorbi și altor agenți ai DEA. Nu puteam să o spun de față cu ceilalți, dar, în trecut, au mai fost cazuri asemănătoare.

— Altfel spus, concluzionă Malko, această scurgere de informații ar fi putut veni din *interiorul* DEA.

Clemente Nelson schiță un zâmbet.

— Dacă spuneți că eu am afirmat asta, voi nega. Dar nu este imposibil.

— Mulțumesc. Iar această Dolores Zapata, ce știți despre ea?

— *O femeie foarte frumoasă,* făcu polițistul. Nu a fost niciodată implicată într-o afacere cu droguri, dar soțul ei a fost unul dintre angrosiștii din Medellin. El a fost ucis acum opt ani de zile. Ea trăiește într-o casă din Coral Gables, pe care încă nu a plătit-o. Are un fiu la Universitate și conduce o mică agenție imobiliară. Vă voi da toate datele.

— Ați interogat-o?

— Nu.

— Apropo, l-ați cunoscut pe un anume Eddie Garcia, la *Omucideri?* Era poreclit "Ricochet Rabbit".

Clemente Nelson păru lovit de fulger și fața i se lumină.

— Îl cunoașteți pe "Ricochet Rabbit"?

— Am lucrat împreună în cazul Miguel Cuevas, în 1982.

— Oh! Dumnezeule! Sunteți din familie.

— Mai este în poliție?

— Nu. A ieșit la pensie acum șase ani aproape. Dar lucrează acum pentru un avocat, ca anchetator. Vreți să îl căutați?

— Bineînțeles!

Polițistul luă agenda electronică și tastă numele fostului coleg.

— Uite. Lucrează pentru un anume Douglas Sommer.

Brickell Avenue, nr. 444. Apartamentul 402. Telefon 3057659861. Acolo vă vor spune unde îl puteţi găsi.

— Mulţumesc, făcu Malko. Nu aveţi numărul lui personal?

— Nu. S-a mutat. S-a recăsătorit cu o venezueleană care are cu douăzeci de ani mai puţin ca el...

— O.K., concluzionă Malko. Îl voi suna eu. Pe curând.

Strângerea de mână a lui Clemente Nelson fu călduroasă.

— Treceţi să mai discutăm când vreţi! zise el. La Departamentul de Poliţie din Dade County, Second Avenue West cu Strada 13.

Malko îşi făcuse un prieten. Poliţistul ieşi iar Malko se duse spre Teresa Wilhem şi Foster Sheridan. Acesta părea bucuros.

— Am făcut alegerea potrivită cu dumneavoastră, sublinie el. Eu mă întorc imediat la Washington, dar Teresa vă rămâne la dispoziţie. Să mergem să bem un pahar la barul de la *Marriott*. Mai am cam două ore.

* * *

Ca de fiecare dată, barul de la *Marriott* era cufundat într-un semiîntuneric aproape total. Hotelul era aproape de aerogară. Malko îţi umezi buzele în votca cu gheaţă şi remarcă:

— Presupun că din cauza aceasta Agenţia a dorit să mă trimită în Arabia Saudită?

— Exact. Datorită Teresei care ţine legătura cu Kevin Crane. Cred că au o relaţie...

— Vă rog, domnule Sheridan! protestă Teresa Wilhem.

— O.K., O.K. Retrag, făcu Foster Sheridan. Pe scurt, au discutat la un pahar iar el nu a putut să nu vorbească de cazul Pastrana. Teresa mi-a transmis şi am sărit cu toţii. Primul reflex al Diviziunii Operaţii a fost să vă trimită în Arabia Saudită. Apoi, ne-am dat seama că era o prostie. După ce ne-a spus Teresa de Dolores Zapata.

Teresa, care se destindea după un Defender dublu cu gheaţă, zâmbi modest. Părea impasibilă.

— Deci, credeţi *cu adevărat* în povestea cu prinţul saudit? insistă Malko.

— Da, răspunse fără să ezite Foster Sheridan. Dar nu l-am identificat. Iar Agenţia nu are nimic despre Dolores Zapata. Ori,

prinți saudiți, sunt cu sutele. Doar această tipă ne poate ajuta să înaintăm.

Scoase din servietă un plic pe care îl puse pe masă.

— Este tot ce Teresa a adunat despre ea. Fotografii, adrese, verificări în mediu. A avut trei soți și îi plac bărbații. (Zâmbi subtil.) Poate de aceea v-au ales pe dumneavoastră. Aveți mai multe șanse decât *birocrații* de la noi.

— Mulțumesc, făcu Malko. Dar poate nu o să aibă încredere...

— Bineînțeles, aprobă Foster Sheridan. De asemenea, tot Teresa a avut o mică idee pentru a vă ajuta să intrați în contact.

Reprezentanta CIA în Miami luă o gură de Defender înainte de a explica:

— Am legături cu un omolog din Mossad, Samuel Benchetrit. Ne facem mici servicii. Un israelian american. Are mai multe afaceri printre care și o agenție imobiliară pe Lincoln Avenue în Miami Beach. În această seară vom lua masa cu el.

Foster Sheridan se uită la ceas și își termină ginul tonic. Urma să doarmă în avion.

— O.K. Trebuie să plec. Uite. Pentru a putea comunica.

Îi întinse un telefon mobil explicându-i:

— Este criptat. Un număr fără urme. Puteți să-l folosiți ca pe un telefon obișnuit, dar veți putea vorbi cu mine orice vreți, fără nici un risc, apelând numărul de pe spate. Aveți grijă.

Teresa Wilhem luă nota de plată înaintea lui Malko, își termină băutura și se ridică.

— Vă duc la *Delano*. Să fiți jos la ora șapte.

* * *

Fausto Caligaro tresări auzind o voce de bărbat necunoscut strigându-l. Pulsul îi urcă la 200. Se întoarse și se liniști. Nu era decât un nou șef de sală.

— Mergi și verifică mesele de pe terasă, ordonă el tânărului columbian.

Acesta se grăbi să execute. De două săptămâni, nu mai trăia. Se afla în interiorul restaurantului în momentul crimelor, dar, ca toată lumea, se precipitase afară pe terasă. Dacă picioarele nu i s-ar fi înmuiat, ar fi luat-o la fugă. Bineînțeles, nu

închisese un ochi toată noaptea, așteptându-se la fiecare moment să apară poliția. Apoi, suportase interogatoriile polițiștilor de la *Omucideri*. Care nu se arătaseră interesați direct de el. Apoi zilele trecuseră iar angoasa lui se mai împrăștiase. Nu era obsedat decât de o singură idee: să o revadă pe Dolores Zapata și să se culce cu ea. Nu era supărat pe ea că îl implicase într-o crimă multiplă. Nu se gândise nici o secundă să o denunțe. Se aștepta ca ea să îl sune. Și nimic. Liniște. Nu îndrăznea să o sune... De altfel, simțea că nu trebuia să facă el asta.

Atunci, de o săptămână, în orele libere, se plimbase prin Coral Gables în mașina lui, trecând fără încetare prin fața casei ei, fără să îndrăznească să se oprească și să sune. O singură dată, văzuse Mercedes-ul SLK parcat în fața vilei.

De atunci, ziarele nu mai vorbeau despre caz. Iar masa lui Sanchez Pastrana era cerută de toată lumea. În timp ce întindea fețele de masă, Fausto Caligaro își zise că până la urmă va suna la cea căreia îi făcuse un mare serviciu. Își simțea și acum sexul în gura ei.

* * *

Samuel Benchetrit avea un cap rotund ca o bilă de biliard și o soție columbiană filiformă care nu deschidea ușa. După aperitiv, Teresa și Malko serviseră rață, apoi o salată de creveți. Restaurantul chinezesc era aproape pustiu, frumos decorat și mai degrabă trist. Israelianul, volubil, nu înceta să vorbească de conflictul din Orientul Mijlociu.

După a treia ceașcă de ceai, Teresa zise cu o voce calmă:

— Sam, aș vrea să îți cer un serviciu.

Samuel Benchetrit nu se clinti și îi zise câteva cuvinte în ebraică soției sale, care se ridică și plecă.

— Despre ce este vorba? întrebă israelianul.

— Prietenul nostru, Malko Linge, are nevoie de o "legendă", anunță Teresa Wilhem. Are o misiune pentru noi și trebuie să "contacteze" o femeie care are o agenție imobiliară în Coral Gables. Dolores Zapata. O cunoști?

— Puțin, răspunse Samuel Benchetrit. Ne-am întâlnit de vreo două sau trei ori. Dar ea lucrează mai ales în zona ei. Trebuie să am cartea ei de vizită pe undeva.

Nu întrebă *de ce* Malko voia să ajungă la columbiană. Dar Centrala Mossad va fi la curent cu demersul americanilor în următoarele ore.

— O.K., concluzionă Teresa Wilhem. Îi puteţi da un telefon să-i spuneţi că un client a venit la dumneavoastră, recomandat de nişte prieteni, şi că este în căutarea unei case în Coral Gables. Îi veţi da telefonul prietenului nostru la *Delano* şi atât...

Israelianul izbucni în râs.

— Da! O să îi cer jumătate din comision... O.K., voi face asta mâine dimineaţă.

— Ar fi bine ca *ea* să îl sune, sublinie Teresa Wilhem.

— Nici o problemă.

Îi însoţi până la ieşire iar Teresa Wilhem îl lăsă pe Malko la *Delano,* la trei blocuri distanţă. South Beach era agitat: era un festival de hip-hop pe Atlantic Avenue iar toţi negrii din branşă parcă îşi dăduseră întâlnire acolo.

Malko nu avea somn. Apropiindu-se de hotel, îi propuse tinerei:

— Veniţi să bem un pahar?

Ea refuză propunerea cu un zâmbet.

— Nu, este târziu. Altă dată.

Ajunşi în faţa hotelului, ea deschise torpedoul şi scoase un toc din piele pe care îl întinse lui Malko.

— Pentru dumneavoastră.

El îl luă. Era foarte greu. Desfăcu fermoarul, descoperind pistolul automatic. Un Glock cu paisprezece focuri, cu două încărcătoare de rezervă. Teresa Wilhem îi dădu apoi cartea de vizită.

— Dacă este vreo problemă, sunaţi. Cunosc toţi poliţiştii de aici.

Capitolul V

Instalat pe terasa apartamentului său, Carlos Barco stătea cu micul dejun în faţă când unul din cele trei celulare sună.

— Plecăm într-o săptămână, anunţă cu o voce excitată Dolores Zapata. "El" soseşte la Caracas peste cinci zile, stă două zile şi pleacă apoi în Europa. Cu marfa.

Carlos Barco simţi cum i se ia o piatră de pe inimă. Zilele care urmaseră după uciderea lui Sanchez Pastrana tremurase, dar calculele partenerei sale păreau a fi exacte. Nici *Omuciderile,* nici DEA nu se interesaseră de ei şi începea să-şi recapete încrederea. Columbiana comunica cu el prin două telefoane mobile cumpărate prin intermediari şi foloseau coduri anonime. Imposibil de reperat. Cei doi proprietari reali ai celor două telefoane erau la mii de kilometri în jungla columbiană.

— Unde are loc livrarea? întrebă Carlos Barco.

Dolores nu îi dăduse încă nici un detaliu.

— La Marbella, anunţă ea. Un prieten a închiriat o casă acolo. Pe tine te va găzdui prietenul meu. Pentru a pleca acolo ar fi mai bine să treci prin Mexic, iar eu o voi pleca direct de aici.

Nu se mai văzuseră de la multipla crimă. Ucigaşii de la *Los Antrax* plecaseră iar Carlos Barco începea să îşi zică că lucrurile mergeau bine.

— În regulă, concluzionă el, voi lua bilet de la agenţia mea. Iar în Spania, cum se efectuează livrarea?

— Cumpărătorii vor fi acolo, totul se va termina în patruzeci şi opt de ore. Vom fi plătiţi imediat. Jumătate în bani lichizi, jumătate prin virament bancar.

Dolores Zapata vorbea calmă dar trecuse şi ea prin nopţi chinuite. Într-o dimineaţă, sunase foarte devreme la uşa vilei şi,

panicată, se ascunsese într-un dulap. Dar nu era decât instalatorul. Ar fi fost o catastrofă dacă era arestată, chiar și pentru o săptămână, acum că operațiunea era lansată. Se întreba uneori de ce DEA nu venise să o viziteze... Singura concluzie: nu crezuseră povestea cu prințul saudit asociat cu traficanții columbieni. Din fericire, Sanchez Pastrana nu apucase să dea detaliile care ar fi oferit credibilitate informației. Telefonând asociatului ei, se juca cu crucea de aur pe care o săruta în fiecare dimineață și se ruga Domnului să o apere.

O lumină roșie începu să clipească pe telefon și îi zise lui Carlos Barco:

— Te las, mă sună cineva.

Ridică receptorul și o voce de bărbat necunoscut ceru să vorbească cu ea.

— Da, eu sunt, răspunse ea, brusc neliniștită. Cine este?

Din nou, adrenalina îi umplea arterele. În acest moment, nu mai suporta apelurile neobișnuite.

— Mă numesc Samuel Benchetrit, anunță interlocutorul. Am agenția South Beach Estate, pe Lincoln Avenue, în Miami Beach. Cred că ne-am văzut de vreo două sau trei ori. Vă sun fiindcă niște prieteni europeni mi-au trimis un client. Un tip plin de bani care stă la hotel *Delano* și vrea să cumpere o casă în Coral Gables. Ori, eu nu pot să-i ofer nimic. Dar m-am gândit la dumneavoastră.

— Foarte frumos, chicoti Dolores Zapata, liniștită, amintindu-și cu greu de acest agent imobiliar. O.K. Dacă merge, împărțim comisionul.

— Super! făcu Samuel Benchetrit. Vă voi da numele lui și numărul de telefon de la *Delano*. Este un aristocrat, se pare. Plin de bani.

— Este francez? întrebă Dolores Zapata.

Erau douăzeci de mii la Miami, oraș cosmopolit, singurul oraș american în care autohtonii erau în minoritate, cu peste patruzeci și cinci la sută hispanici.

— Nu, austriac, cred, răspunse interlocutorul. Sunați-l înainte de a nu găsi altceva.

— Imediat! promise Dolores Zapata. Vă țin la curent.

Închise, euforică. O veste bună nu venea niciodată singură! Dacă mai și vindea o casă, era genial.

Se afla în întârziere și nu avea timp. Trebuia să sune

imediat, având întâlnire pentru a vinde un apartament. Se duse în parcare. La volanul mașinii, ea realiză brusc că nu mai avea nici o veste de la prietenul ei Vincent Shedd, de la DEA. Și nici nu avea să mai afle ceva, mai ales după cele ce se petrecuseră. Din cauza ei, polițistul era complice la o crimă multiplă. Dacă era descoperit, era finalul carierei sale. Dolores Zapata ștersese din telefon toate numerele, printre care și al lui. În cazul în care... Totuși, ar fi dat orice pentru a vorbi cu Vincent Shedd, căci *el* știa exact ce se plănuia la DEA în legătură cu ea. Se calmă spunându-și că tot ce îi trebuia erau câteva zile de liniște. Apoi, chiar dacă era interogată sau arestată, avocatul ei o va scoate într-o săptămână. Mai ales că avea cu ce să-l plătească de ajuns...

* * *

— Da, domnul Eddie Garcia este în birou. Care este numele dumneavoastră?

— Malko Linge.

— Ce caz?

— Miguel Cuevas.

Traficantul doborât în Little Havana, în 1982. De Malko, cu ajutorul celor de la *Omucideri*.

— Așteptați, vă rog.

După treizeci de secunde, vocea sacadată și aproape de neînțeles a lui "Ricochet Rabbit" se auzi în receptor. Părea mereu la fel de nervos.

— Malko! Ești la Miami?

— Da. De ieri.

— Cum m-ai găsit?

— M-am întâlnit cu Clemente Nelson, ieri. Mi-a spus că ai schimbat tabăra... Că ajutați un avocat care are mai mult traficanți printre clienți.

— Eh, este doar un penalist! răspunse Eddie Garcia. Evident, nu toți clienții săi sunt îngeri. Dar eu am rămas *curat*. Caut probe, martori, chestii de genul acesta. Iar tu, ce faci în Miami? Vacanță?

— Dacă eram în vacanță, nu l-aș fi întâlnit pe Clemente Nelson... Dacă ne vedem, o să-ți explic.

Trecură câteva secunde de tăcere, apoi fostul polițist de la *Omucideri* propuse:

— Am o întâlnire care s-a contramandat, dar nu am prea mult timp. Ne-am putea vedea aproape de birou, la *Big Fish*, la nord de Miami River, South West Miami Road, nr. 55. De pe Brickell o iei pe strada nr. 5, imediat după clădirea în care mă aflu, la nr. 444, și urci spre vest. *Big Fish* este la o jumătate de milă. La prânz?

— O.K. Mă bucur că te aud.

— Și eu! oftă "Ricochet Rabbit". Ne-am simțit bine pe vremuri.

* * *

Dolores Zapata urca cu viteză redusă Caballero Boulevard, după ce ieșise din infernul de pe autostrada 1, care ducea spre sud, când un Mustang alb îi tăie calea, o decapotabilă, condusă de un tip brunet cu ochelari de soare. O fracțiune de secundă, i se păru că îl recunoaște și încetini pentru a vira pe Herald Avenue, care ducea spre Hardee Road, unde locuia ea. Mașinal, aruncă o privire în retrovizoare și văzu stopurile Mustang-ului aprinzându-se. Șoferul încetinea. Memoria îi reveni imediat. Din cauza ochelarilor negri, nu îl recunoscuse: era Fausto Caligaro, ospătarul de la *Wollenski*. Un val de furie și panică o făcu să tremure din tot corpul și apăsă frâna.

Ce făcea tâmpitul acolo? Venea *evident* de la ea de acasă. Furioasă, întoarse și porni în urmărirea lui. Nu merse prea mult: el se oprise pe Caballero Boulevard, rămânând în mașină. Ea opri mașina în spatele lui și coborî, încercând, să-și ascundă furia care îi deforma trăsăturile. Nu s-ar fi gândit că o să mai ia legătura cu ea. Și dacă fusese urmărit? Casa din Hardee Road poate că era urmărită de DEA.

Ajunse în dreptul lui iar el întoarse capul spre ea, după ce își scosese ochelarii. Imediat, ea văzu privirea îndrăgostită și zâmbetul fericit și jenat. Când se gândea că i-o supsese netrebnicului!

— Ai fost la mine? întrebă ea brutal.

Fausto Caligaro scutură din cap.

— Nu! Am trecut doar prin fața casei și am văzut că mașina ta nu este acolo...

— Ai telefonat?

— Nu. Voiam doar să văd ce mai faceţi. (Adăugă, cu o voce strangulată:) Să vă văd...

O mare uşurare o cuprinse pe Dolores Zapata. Nu venea să o şantajeze! Voia doar să se culce cu ea. Reuşi să îi răspundă cu o voce senzuală:

— Şi eu aş vrea să te văd, Faustino. Dar trebuie să fim atenţi, înţelegi de ce...

— Bineînţeles, aprobă tânărul.

O devora din priviri pe Dolores mulată în rochia ei cu imprimeuri.

— Ascultă, zise ea, voi încerca să găsesc un loc sigur unde să ne întâlnim. Îţi promit. Te sun cât pot de repede. La restaurant. Voi vorbi din partea unei anume Carmen.

— Bine. Bine, aprobă tânărul columbian, plin de recunoştinţă.

Rapid, Dolores Zapata se aplecă peste portieră şi îşi lipi gura de a lui Fausto.

— Pe curând, zise ea senzuală, înainte de a se îndepărta legănându-şi şoldurile ca un pendul.

El aproape că ejaculase. Îl văzu cum demarează în trombă înainte ca ea să se aşeze la volan, apoi se duse spre casă. Nici o maşină suspectă pe Hardee Road. Columbiana se duse la bar şi îşi prepară un cocktail tare înainte de a se aşeza în şezlong. Alcoolul îi puse mintea în mişcare. După o jumătate de oră, destinsă, căută un număr de telefon în carnet.

Trebui să facă un efort serios pentru a se ridica, a lua maşina şi a merge până pe autostrada US 1. Se opri în faţa unei cabine telefonice şi intră, apoi formă numărul. O voce de bărbat, încordată, răspunse imediat.

— Cine este?

— Pepe. Sunt Dolores. Din Coral Gables.

— Dolores! Ce mai faci?

— Foarte bine. Foarte bine, îl asigură ea. Am ceva treabă pentru tine. Eşti liber?

— Întocmai! o asigură el.

Pepe era unul dintre acei infractori cubanezi "oferiţi" de Fidel Castro Statelor Unite în 1978. Dictatorul golise închisorile şi trimisese în Florida prizonierii, botezaţi pentru moment "dizidenţi politici". Ajuns în Miami, Pepe începuse ca ucigaş

plătit, apoi își găsise o slujbă în port, ca gestionar de containere. El veghea asupra încărcăturilor de cocaină, expediate din Columbia, care tranzitau portul. Avea grijă să nu cadă în mâinile bandelor rivale sau ale poliției. Dolores Zapata îl folosise de multe ori.

— Bine, concluzionă ea, ne întâlnim ca de obicei. La ora șase.

Își dădeau mereu întâlnire în Bay Front Park, în Miami, un spațiu de distracție compus din mai multe restaurante instalate în jurul golfului portuar. Un loc popular și turistic, puțin supravegheat de poliție.

Dolores Zapata se întoarse spre autostradă. Pepe, pentru cinci mii de dolari, rezolva cu plăcere problema Fausto. Tânărul ospătar, chiar dacă nu avea nici o intenție, reprezenta un risc grav. Dacă DEA îl surprindea în compania ei, se făcea imediat legătura. Fausto Caligaro nu era un criminal înrăit. Ceda în mai puțin de două ore. Iar Dolores Zapata ar fi fost arestată în scurt timp.

* * *

Eddie Garcia se ridică și veni spre Malko cu brațele deschise. Când terminară să se bată cu palmele pe spate, Malko realiză că, în douăzeci de ani, "Ricochet Rabbit" nu se schimbase prea mult. Cei patru incisivi enormi care îi dăduseră porecla, părul negru se mai încărunțise și era aproape elegant, într-un costum deschis la culoare și o cămașă cu motive mexicane.

Se instalară la o masă spre Miami River. Malko remarcă ceasul Breitling Navitimer și încălțările din crocodil. Eddie Garcia prosperase. Acesta ridică paharul și toastă:

— Sănătate, prosperitate și multe femei!

Nu se schimbase... Malko ridică și el paharul.

— Pentru revederea noastră. Și pentru Gail Hunter!

O superbă agentă DEA asasinată sălbatic de Miguel Cuevas. O umbră de tristețe apăru în privirea lui "Ricochet Rabbit".

— Păcat că nu este și ea aici, zise el melancolic. Ar fi fost bucuroasă să te vadă.

Asta e, oamenii nu ies din cimitire. Nici măcar pentru a-și revedea prietenii.

Comandară încă un rând.

— Se pare că ești însurat? zise Malko.

Eddie Garcia se înroși și băgă mâna în buzunar ca și cum ar fi scos o armă. Îi întinse lui Malko o fotografie color a unei creaturi brune, așezată pe un taburet de bar într-un minuscul costum de baie. Trei sferturi din sâni îi ieșeau din sutien iar privirea ei l-ar fi făcut și pe un homosexual să se răzgândească.

— Am cedat, recunoscu simplu "Ricochet Rabbit". Știu că este o târfă, că mă va înșela, dar în fiecare seară îi mulțumesc cerului.

— Nu trăim decât o singură viață! concluzionă Malko. Iar cea mai rea boală transmisibilă sexual, mortală, este viața.

Malko așteptă să își termine paharul pentru a întreba:

— Ați auzit de uciderea unui agent al DEA, Jeb Pembroke?

Eddie Garcia rânji demonic.

— Am murit de râs! zise el, folosind una din expresiile lui favorite.

— Ah, bine, de ce? întrebă Malko, puțin surprins.

— Acești tipi de la DEA, lucrând cu foști traficanți, ajung să devină amici cu niște infractori și sunt în pericol. La *Omucideri,* îi împușcam pe traficanți. Dar tipii de la DEA sunt incapabili să oprească traficul și încearcă să-i cumpere pe traficanți. Toate vilele din Miami Beach sunt ocupate de foști traficanți. Tipi care au importat tone de cocaină în țară și care lenevesc sub soarele Floridei, după ce și-au trădat amicii. Sanchez Pastrana nu avea cum să scape. Iar pe Jeb Pembroke, aceste relații l-au ucis.

Frumos epitaf.

— Îl cunoșteai pe Pastrana?

— Era un dinozaur. Unul dintre supraviețuitorii cartelului de la Medellin. Dar de ce te interesează acest caz?

— Se pare că Sanchez Pastrana a fost eliminat fiindcă îi anunțase pe cei de la DEA despre o iminentă și colosală afacere cu droguri. Sperând să obțină în schimb să nu se mai întoarcă în închisoare. Ori, această livrare de droguri mă interesează.

Eddie Garcia asculta în timp ce Malko îi povestea afacerea cu prinţul saudit şi implicarea posibilă a lui Dolores Zapata. Eddie Garcia îi aruncă o privire de bovină însoţită de un zâmbet sincer.

— Este amuzantă afacerea voastră. Mă întreb dacă nu cumva este un conflict de interese.

— De ce?

— Dolores Zapata este una din clientele şefului meu, avocatul Douglas Sommer.

Malko rămase mut de surpriză. După ce îşi termină peştele, Malko se simţi obligat să precizeze:

— Nu am spus că îţi voi cere ajutorul...

Eddie Garcia păru că îşi sparge toţi dinţii cu un rânjet specific.

— Nu, dar mie îmi face plăcere să te ajut. Nu am uitat că tu l-ai omorât pe lepădătura de Miguel Cuevas, cu arma lui Gail Hunter. Se creează legături. Atunci, nu va mai fi nici un conflict de interese...

— Ce ştii despre această Dolores Zapata?

Eddie Garcia arătă cu degetele formând un cerc perfect.

— Nimic.

— De ce s-a ocupat Douglas Sommer de ea?

— Probleme cu viza de şedere. Este columbiană iar Departamentul Imigrări îi face probleme din cauza fostului ei soţ, un angrosist din Medellin ucis de un concurent. Doug a reuşit să o facă refugiat politic. Ceea ce este credibil în povestea ta, este că Dolores Zapata cunoaşte toată lumea din circuitul columbian. Dar nu cedează. Ştiu că are greutăţi în a-şi plăti avocatul. Am văzut-o odată. Frumoasă. Cred că mai bine plătea în natură. Dar nu mi s-a adresat mie...

Incorigibil.

— Trebuie să o "contactez", zise Malko. Este singura legătură tangibilă. Şi nu va fi uşor. Sper că îmi va telefona.

Acelaşi rânjet obscen al lui "Ricochet Rabbit".

— Nu este o treabă prea plăcută. Am impresia că îşi va da jos chiloţii la fel de uşor cum îşi ridică ochelarii de soare...

— Nu asta caut, corectă Malko, plin de virtute. Trebuie să fie atentă la orice.

Eddie Garcia îşi aprinse o ţigară de foi şi păru că se cufundă în gânduri.

— Nu ştiam ce mi-ai spus. Schimbă totul. Jeb Pembroke a fost poate ucis *voluntar*. În orice caz, crima are semnătură. Sunt executanţi la comandă. Nu se va ajunge nicăieri pe această latură. Totuşi, nu văd nici un prinţ arab care să trateze cu traficanţii. Ei nu au încredere în aşa ceva. O.K. O să văd ce aflu despre Dolores Zapata. Mai am câţiva amici la *Omucideri* şi acces la arhivele serviciului. Apoi, mai este dosarul de la şeful meu. Evident, el nu trebuie să îşi dea seama. Unde locuieşti?

— La *Delano*. Camera 408.

— Mereu în lux! Înainte, la *Fontainbleau*. Acum, este dărâmat. Ai un telefon mobil?

Malko îi dădu numărul celui primit de la Foster Sheridan şi luă nota de plată. Eddie Garcia părea că întinerise cu douăzeci de ani. Malko zâmbi.

— Nu te deranjează să nu fii înarmat?

Fostul poliţist scoase un chicotit şi se aplecă, ridicând piciorul drept şi descoperind un toc mic fixat la glezină.

— "Little Rabbit" este mereu acolo! Am licenţă. Dar îl folosesc mai puţin acum. Bine, te sun eu.

* * *

Malko tocmai intra în cameră, hotărât să meargă la piscina hotelului, când telefonul sună.

— Domnul Linge? întrebă o voce de femeie cu accent hispanic.

— Chiar el.

— Nu mă cunoaşteţi. Mă numesc Dolores Zapata şi sunt agent imobiliar la Coral Gables. Unul din confraţii mei, domnul Benchetrit, mi-a dat numărul dumneavoastră de telefon. Se pare că sunteţi în căutarea unei case în Coral Gables.

Capitolul VI

Malko îi mulţumi în gând Teresei Wilhem. Nu mai voia să meargă la piscină. Cursa imaginată de reprezentanta CIA la Miami funcţiona.

— Exact, confirmă el. Caut o casă în Coral Gables. Îmi place foarte mult acest loc.

— Un loc minunat! confirmă Dolores Zapata cu o amabilitate profesională. Aveţi un buget?

— Între trei şi patru milioane de dolari.

Simţi că supralicitase şi se grăbi să mai ridice ştacheta.

— Problema este că nu am prea mult timp, explică el. De altfel, am contactat deja South Miami Realty. Urmează să vizitez nişte case. Ne putem vedea azi?

— Azi?

— Da. Nu stau decât câteva zile în Miami. Trebuie să mă întorc destul de repede în Austria pentru afaceri.

Menţionarea celeilalte agenţii pe care Malko o citise în anuar părea că o motivase pe columbiană.

— Bine, făcu ea, voi anula o întâlnire. Puteţi veni până la agenţia mea? Pe str. 23 în South East, nr. 4376. Veniţi pe autostrada US 1 şi apoi pe Ponce de Leon. Din Miami Beach faceţi cam o jumătate de oră.

— Sosesc, promise Malko.

* * *

Carlos Barco, gol pe terasa apartamentului său, se bronza citind *Da Vinci Code*. Unul dintre telefoanele celulare sună. Cel criptat, pe care plătise zece mii de dolari şi care era folosit doar

pentru comunicări importante și confidențiale. Omul său de încredere din Columbia, Oscar Fuente, avea și el unul.

— Spune! zise el.

— Sunt Oscar, anunță o voce îndepărtată. Voiam să-ți spun că au sosit cartofii.

— Bine! Bine! aprobă traficantul, liniștit. Totul a decurs bine?

— Perfect, îl asigură Oscar Fuente.

El fusese însărcinat să recupereze cinci tone de cocaină ascunse în diverse depozite secrete din jungla columbiană. Majoritatea mărfii era livrate de FARC (Forțele Armate Revoluționare Columbiene) și venea din sud. Diferitele loturi erau adunate la Bogota, apoi încărcate în semiremorci care cărau cartofi în Venezuela. Un depozit fusese special închiriat la Caracas pentru a depozita marfa, în așteptarea misteriosului "prinț".

— Foarte bine, aprobă Carlos Barco. Așteaptă instrucțiuni. Aici, totul merge bine.

— Sunt la *Intercontinental*. Camera 1205, preciză Oscar Fuente. Pe curând.

Carlos Barco se ridică. În această seară, avea întâlnire într-o discotecă din Miami cu o târfă, proaspăt venită din Honduras. Viața era frumoasă. Se duse la bar și își turnă o gură de Defender "5 ani vechime", cu multă gheață. Din moment ce drogurile nu tranzitau prin Statele Unite, DEA nu avea de ce să se implice. Dolores Zapata era o femeie cu cap și superbă. Dar era nerăbdător să o vadă pe micuța din Honduras.

Ridică paharul, gândindu-se la Dolores Zapata care avea să-i aducă o avere.

* * *

Malko nu mai putea. În patru ore, Dolores Zapata îi arătase șase case în cea mai frumoasă zonă din Coral Gables. Toate cam după același model: plate, izolate în verdeață, construcții din lemn, piscină, mobilă anonimă. Între trei și patru milioane de dolari.

Tocmai se întorceau la agenția imobiliară unde Malko își lăsase Ford-ul închiriat. Columbiana avea un zâmbet mecanic.

— Deci? întrebă ea când ajunseră în biroul climatizat. Ce ziceți?

— A treia nu este rea, zise Malko. O cabană mică. Îmi place poziționarea.

— Aveți gust bun, aprobă imediat Dolores Zapata. Eu, pe aceasta aș cumpăra-o. În plus, proprietarul este destul de grăbit să o vândă. Îi putem face o ofertă.

— Ar trebui poate să mai văd și altele, făcu Malko. Apoi, mai este și cealaltă agenție, South Miami Realty...

Dolores Zapata se strâmbă.

— Nu știu dacă ei au oferte la fel de frumoase, dar, în fine, veți vedea.

Părea epuizată și scoase o țigară din geantă, pe care Malko i-o aprinse cu bricheta lui Zippo. Ea păru că apreciază gestul galant iar el consideră că era momentul să atace.

— Am abuzat de dumneavoastră! remarcă el. Aș vrea să mă revanșez.

Dolores Zapata strigă imediat.

— Oh, dar nu îmi fac decât treaba...

— Bineînțeles, recunoscu Malko, dar v-am pus pe drumuri! Lăsați-mă să vă invit la cină. Am putea să discutăm despre case, liniștiți. Și personal, mi-ar face mare plăcere. Nu este prea plăcut să cinezi singur la *Delano*...

El văzu în privirea ei că va accepta. După o clipă, ea oftă:

— O.K. Și eu mă voi mai relaxa. Îmi place mult să întâlnesc străini. Dar nu vreau să merg la *Delano,* este prea departe. Este un excelent restaurant italian în Coral Gables. *Café Abracci,* pe Aragon Avenue.

— Fie la *Café Abracci,* acceptă Malko. La ce oră?

— Peste o oră. Vreți să mergem direct acolo? Trebuie să trec pe la mine mai întâi.

— Nici o problemă. Voi face o plimbare cu mașina pentru a repera alte case.

Ieșiră împreună în parcare și plecară fiecare cu mașina lui. Malko simțea nevoia să cânte.

* * *

Celularul "secret" al lui Dolores Zapata sună în momentul în

care intra pe uşă. Recunoscu imediat vocea lui Carlos Barco care anunţă:

— Cartofii au ajuns la Caracas.

— Ce bine! oftă columbiana.

— Vrei să luăm masa împreună ca să sărbătorim?

— Nu pot, făcu ea, am o întâlnire cu un client. Un tip care vrea să cumpere o casă de patru milioane de dolari. Un străin plin de bani. Am mers prin tot Coral Gables. Nu mai pot. Mai bine dorm.

— Cu atât mai rău, încheie Carlos Barco. Ai noutăţi?

— Nimic. Dar nu sunt neliniştită.

— Iar despre poliţişti?

— Nimic.

Nu avea chef să vorbească de Fausto Caligaro. O problemă pe care o va rezolva. Fusese obligată să replanifice întâlnirea cu Pepe din cauza vizitelor, dar nu se decala decât cu douăzeci şi patru de ore.

— Bine, concluzionă Carlos Barco, sună-mă mâine.

Într-o clipă, ea ajunse sub duş. Apoi, alese cu grijă o bluză mulată şi o fustă crăpată care îi punea în valoare picioarele bronzate. Când lua masa cu un bărbat, se îmbrăca mereu ca şi cum s-ar fi întâlnit cu amantul.

* * *

Dolores Zapata, după două cocktailuri şi o sticlă de vin roşu "special", se destinsese. Foarte repede, nu mai vorbea de afacerile imobiliare şi revenise la Columbia. Malko, care se prezentase ca un comerciant de cafea, îi zisese că ştia bine ţara ei iar ea fusese fermecată. Lui Malko i se părea acum că ea îl consideră ca bărbat şi nu un client... Ieşiră din *Café Abracci*. Aragon Avenue era pustie. Se culcau devreme în Coral Gables.

— Dacă am merge să bem un pahar undeva? sugeră Malko. Îmi aduc aminte de un local simpatic, *Mutiny Club*...

Dolores Zapata se strâmbă.

— Este rău famat. Dacă vreţi să beţi un pahar, vă ofer un cocktail cu rom alb acasă la mine, dar vă previn, îl nimeresc doar o dată din două!

Zece minute mai târziu, parcau maşinile sub smochinul

indian din fața casei ei. Piscina și grădina erau luminate, punând în evidență vegetația tropicală. Malko se duse la barul care dădea spre grădină, într-o penumbră propice, și zise:

— Iată casa pe care o vreau!

Dolores Zapata își puse geanta pe un taburet și se duse în spatele barului.

— Nici măcar nu am terminat de plătit la ea, îi răspunse. Ar trebui să îmi dați mulți bani.

După ce turnă cocktailul în pahare enorme și completase cu gheață, se urcă pe un taburet, descoperindu-și o coapsă rotunjită. În treacăt, introdusese un CD în aparat iar muzica columbiană se auzi în bar. Ciocni paharul de al lui Malko.

— Pentru viitoarea dumneavoastră casă!

Toată oboseala parcă îi dispăruse. Își goliră paharele în timp ce vorbeau despre viața din Miami. Foarte dreaptă pe taburetul ei, Dolores Zapata își scotea în evidență bustul. În penumbră, trăsăturile ei erau și mai atrăgătoare. Când paharul i se goli, ea propuse:

— Încă unul?

Malko nu voia să refuze. Ea trecu iar în spatele barului și se întoarse cu paharele pline. Ondulându-se în ritm de salsa, în fața lui Malko. Acesta o învălui într-o privire fără echivoc.

— Știți că sunteți foarte sexy! Nu vă este teamă să nu fiți violată, dacă aduceți necunoscuți în casă? remarcă el.

Ea izbucni în râs.

— Violată? Nu.

Ea băgase deja mâna în geantă, cu rapiditatea unui șarpe. O scoase apoi, întinzând spre Malko un mic revolver nichelat. Acesta tresări ușor. Dacă Dolores ar fi știut cine este, ar fi apăsat pe trăgaci.

— Nu îl las niciodată, spuse ea simplu, punând la loc revolverul în geantă. Sunt născută într-o țară violentă și nu voi ezita să mă apăr. Ați înțeles?

Cu fața ridicată spre el, îi zâmbea cu o privire provocatoare. Nu fu nevoie de mai mult pentru a declanșa libidoul lui Malko, care pândea mereu. Uitând de CIA și de misiune, cuprinse talia columbienei, o trase pe taburet, apoi se aplecă înainte. Natural, gurile lor se întâlniră, apoi el insistă mai mult, buzele groase ale femeii se deschiseră docile iar limba o atinse pe a lui într-un sărut profund și prelungit. Se produsese fără premeditare, dar

ca de fiecare dată când Malko ţinea în braţe o femeie pe care o dorea, vechile reflexe se trezeau. Dolores Zapata săruta bine.

Pe bâjbâite, ea puse paharul pe bar şi îşi puse o mână după gâtul lui Malko. Acesta, încurajat, îi mângâie pieptul, simţind imediat sfârcurile sânilor întărindu-se. El insistă şi, după modul cum limba columbienei se mişca, înţelese că ea nu avea de gând să se folosească de revolver. Cu o aromă de fragi, îşi continuară flirtul. Ea se retrăgea puţin, apoi revenea, reacţionând la mângâierile lui Malko care îi ridicase tricoul şi se juca cu sânii ei prinşi în sutienul de dantelă. În picioare lângă taburet, Malko simţea cum îi pulsează sângele în sex. Instinctul punea stăpânire pe el. Abandonând bustul femeii, îi puse mâna pe coapsă şi o strecură în crăpătura fustei. Când vârful degetelor lui atinse chilotul, Dolores tresări atât de puternic încât era gata să cadă de pe taburet. Malko se opri, pentru a o nu brusca, dar ea se lăsă uşor să alunece de pe taburet iar sexul ei se aruncă aproape în mâna lui Malko.

Dolores dorea foarte mult să se culce cu el.

Malko, vrând să menţină şarmul, avu ideea de a o întinde uşor pe Dolores pe cele trei taburete, dând la o parte geanta ei. Ea nu protestă iar el profită pentru a-i scoate cu un gest scurt chilotul. Se întoarse la sexul ei şi înfipse două degete abile.

Dolores reacţionă imediat: mâna ei dreaptă pipăi şi cuprinse sexul lui Malko prin pantalon. Începeau să facă cunoştinţă. Malko se concentră asupra sânilor şi abdomenului ei. Imediat, el ghici ce i-ar plăcea lui Dolores. Îi scoase bluza, desfăcu sutienul şi se jucă cu sfârcurile negre întărite ale sânilor încă fermi. Ea se agita pe taburete, sub atingerea degetelor lui Malko, de parcă era pe o plită încinsă. El o mângâia din ce în ce mai tare. Simţi cum columbiana îi desface şliţul şi îi cuprinde sexul cu toată mâna, masturbându-l furioasă. Apoi, îi desfăcu cureaua eliberându-l complet. Malko se strecură încet între picioarele lui Dolores. În picioare, pe vârfuri, tatonă puţin, apoi o penetră cu o singură mişcare.

Dolores gemu, dădu din picioare şi începu să gâfâie din ce în ce mai tare. Poziţia nu era confortabilă, dar Malko nu avea de ales. Îi apucă picioarele, i le ridică la verticală şi începu să se mişte ca un nebun.

Nu trecu mult până ce explodă în ea, declanşând un ţipăt

sălbatic din partea femeii. Ea rămase ca fulgerată, întinsă pe tabarete.

În cele din urmă deschise ochii, îi zâmbi lui Malko și mărturisi cu o voce schimbată:

— De mult timp nu am avut un asemenea orgasm! Doar un european se poate gândi la așa ceva! Niciodată un american nu ar fi îndrăznit.

Malko se retrase din ea iar aceasta se clătină până la o canapea pe care se întinse. Malko își aranjă hainele. Această primă întâlnire se petrecuse nesperat de bine. Dar Dolores Zapata trebuia să separe plăcerea de afaceri. Dacă își desfăcuse picioarele nu însemna că își deschidea și mintea. De pe canapea, ea îi zise:

— Cred că o să adorm aici! Trageți ușa când plecați. Pe curând. Sunați-mă mâine la birou.

El se aplecă peste canapea și o sărută dulce. Ea îi răspunse și murmură:

— A fost foarte bine.

* * *

Malko fu smuls din somn la ora șapte dimineața de debitul verbal al lui "Ricochet Rabbit".

— Te-am sunat fiindcă iau avionul spre Jacksonville, anunță americanul. Mă întorc diseară, târziu. Am aflat chestii foarte interesante.

— Ce?

— O să-ți spun diseară. Dar cred că *ea* este cea care a declanșat crimele de la *Wollenski*. O.K. Mă duc. Trebuie să prind avionul.

— O să vin să te caut. Sună-mă pentru a-mi da ora zborului, încheie Malko.

Capitolul VII

Dolores Zapata opri maşina în parcarea din Bay Front Park şi o luă pe o alee care traversa centrul comercial. Avea o durere de cap şi îşi ascundea cearcănele sub ochelarii negri. Totuşi, petrecuse o seară excelentă. Trăind singură, nu făcea dragoste decât cu intermitenţe şi nu îi era de ajuns. Dormise dusă până la ora patru dimineaţa pe canapeaua unde o lăsase "clientul" ei. Acum, se întreba dacă să îl sune ea pentru vila care îi plăcea sau să aştepte să o facă el. Tactică comercială. Chiar dacă nu voia să cumpere, ea încă mai dorea să-i simtă sexul în ea şi să-i administreze o felaţie pe care nu o va uita. În Columbia, asta se învăţa odată cu alfabetul. Această experienţă nu îi fusese inutilă în cursul existenţei ei agitate.

Dădu spre chei. Un muzician solitar cânta acompaniat de o chitară sub soarele de plumb. Dolores Zapata îl reperă pe Pepe pe terasa vecină, în faţa unui vas de croazieră fără clienţi. Cubanezul sorbea trist o Coca în faţa unei mâncări pline de ket-chup. Ea tresări.

— Vrei să mănânci? întrebă el.

— Nu, mulţumesc, refuză columbiana, comandând un ceai cu gheaţă.

În jurul lor, erau destui care se îmbuibau cu mâncare cubaneză. Pepe îi adresă o privire interesată.

— Ai revenit la afaceri?

— Nu, mărturisi Dolores, dar am nevoie de tine pentru o altă treabă. Simplă. Cinci mii de dolari.

Vorbele femeii merseră direct la sufletul lui Pepe. Ascultă, fără să zică nimic, instrucţiunile ei.

— Este o parcare pe marginea Miami River, în prelungirea străzii nr. 5 din Sud-est, explică ea. În faţa discotecii, închisă

acum. Este foarte liniştită. După aceea, poţi pleca pe strada nr. 5 sau South Miami Avenue, spre nord. Iată numărul maşinii. Notează. Este un Mustang vechi, alb.

El notă: 6 FDG 654.

— La ce oră? întrebă el.

— O să te anunţ mai târziu.

— Este înarmat?

Dolores scutură din cap.

— Niciodată. Este un puştan. Şi nici nu va fi precaut.

— Bine. Banii?

Ea scoase din geantă un plic gros.

— Două mii de dolari. Restul mâine. Aici, la aceeaşi oră.

* * *

Malko formă numărul agenţiei lui Dolores Zapata şi dădu de secretară. Columbiana era singură.

— Puteţi să-i transmiteţi să mă sune? ceru Malko.

Lăsă numărul său şi coborî apoi la recepţie, pentru a comanda flori. Nu putea decât să-i facă plăcere. Abia urcase înapoi în cameră că sună telefonul.

— Señor Linge! M-aţi sunat?

Vocea senzuală a lui Dolores.

— Da, zise el. Mai întâi, voiam să vă mulţumesc pentru seara trecută. A fost *foarte* plăcută.

Ea râse răguşit, plină de senzualitate.

— A fost foarte plăcut şi pentru mine. V-aţi mai gândit la casă?

— Aş vrea să o mai văd. Când se poate?

— Trebuie să mă interesez. Nu sunt singură. Puteţi să mă sunaţi pe telefonul mobil. 3058875641. Peste două ore.

El se întrebă dacă va fi obligat să cumpere prin CIA o casă în Coral Gables... Cu Dolores Zapata, lupta nu era câştigată. Chiar dacă se lăsase posedată pe taburetele barului.

* * *

— Fausto! Pentru tine!

Vizibil deranjat, şeful de sală îi întinse telefonul tânărului bombănind.

— Spune-i să nu te mai sune în timpul serviciului, zise el.

Mirat, Fausto luă receptorul. Vocea dulce a lui Dolores Zapata îi înmuie picioarele. Aproape că şuşotea, cu un accent răguşit care îi făcu să se înfioare.

— Faustino! Ţi-am promis că te sun. La ce oră termini în seara asta?

Fausto Caligaro crezu că îi sare inima din piept.

— Scap pe la unsprezece şi jumătate, dacă aranjez cu un coleg.

— Foarte bine. O să-ţi explic unde ne întâlnim

Când închise, Fausto Caligaro era atât de ameţit încât dărâmă un teanc de farfurii şi trebui să promită că le va plăti din salariile pe următoarele săptămâni. Dar nu mai conta! La gândul că îşi va înfige sexul în Dolores, îi venea să urle de bucurie. Îşi zise că va trece pe acasă pentru a face un duş, în pauza de la prânz, şi îşi va schimba chiloţii şi se va parfuma.

* * *

"Ricochet Rabbit" apăru la poarta 2 la ora opt şi zece şi se duse spre maşina lui Malko oprită pe locul de parcare al autobuzului. La fel de febril şi înjurând mereu:

— Ce colţ de lume, Jacksonville! Şi era să scap şi avionul! Mâncăm ceva?

— *La Carreta?* sugeră Malko, care cunoştea gusturile fostului poliţist de la *Omucideri.*

— Nu, este mai bine la *Versailles.* Aproape vizavi.

Malko o luă pe autostradă înspre est, ieşind din oraş pentru a ajunge în cartierul cubanez. Acolo erau cele mai bune restaurante. După o jumătate de oră oprea în parcarea de la *Versailles.* Ciudat şi uriaş local. Oglinzi pe toţi pereţii, lustre nenumărate, o lumină crudă, două săli enorme. Proprietarul trebuia să fie un fan al secolului al XVIII-lea: nu lipseau decât fântânile. După ce comandară şi după o discuţie lungă cu soţia sa la telefonul mobil, scuzându-se că nu ia cina cu ea, "Ricochet Rabbit" păru mai relaxat şi îşi aprinse o ţigară.

— Deci? întrebă Malko, ce ai aflat şi cum?

Eddie Garcia zâmbi şmechereşte şi zise modest:

— Am făcut ceva cercetări... Plecând de la un dosar de la *Omucideri.* Unul dintre colegi mi-a dat lista martorilor care au

fost interogaţi la restaurantul *Wollenski*. Erau toate adresele şi datele. Am izolat cinci nume: columbieni care lucrează aici cu viză de muncă.

— De ce ei?

Eddie Garcia zâmbi.

— Fiindcă este un caz columbian.

— Şi?

— Deci, nici unul din ei nu avea cazier. Imigranţi clasici, veniţi aici să scape de sărăcie. Nici o legătură cu cartelurile. Tipi *curaţi*. Eram decepţionat. Apoi, m-am descurcat şi am aruncat o privire în dosarul lui Dolores Zapata, la şeful meu. Şi, bingo! Am găsit numele unuia dintre cei cinci. Un anume Fausto Caligaro.

— Ce legătură are cu Dolores Zapata?

— Era în dosarul ei fiindcă ea a cerut avocatului ei, şeful meu, să intervină pentru a-i obţine viza de şedere. Atunci, acum trei ani, el era grădinar la ea şi îi era angajat. Îi fusese recomandat de prieteni ai fostului ei soţ din Medellin.

— Asta e tot?

Eddie Garcia zâmbi înghiţind o gură de fasole neagră.

— Da, dar este important. Am studiat circumstanţele morţii. Era *necesar* un complice în restaurant. Sanchez Pastrana nu făcea niciodată rezervare. Jeb Pembroke la fel. Ori, criminalii au mers direct la masa lor. Ştiau că erau două gărzi şi au început cu ele. Înseamnă că cineva din restaurant le-a dat toate aceste elemente. Evident, dacă a utilizat un telefon public, este dificil să descoperi persoana.

— Şi aceasta ar putea fi Fausto Caligaro.

Dinţii de iepure rânjiră.

— Ar trebui întrebat, făcu, pofticios, fostul poliţist. Acest tip este într-o situaţie delicată. Dacă i se retrage viza, se întoarce la sărăcie. Deci, poate fi cooperant. Cu o acuzaţie de mărturie mincinoasă, va ceda repede. Bineînţeles, visez, poate că nu are nici o legătură. Dar, dacă merge, ne ajută mult cu señora Zapata.

Vorbind, ajunsese să termine mâncarea din farfurie, în timp ce Malko abia se atinsese de carnea friptă.

— Ce sugerezi? întrebă acesta.

Eddie Garcia înghiţi o ultimă boabă de orez.

— Bine. Mai întâi, trebuie identificat acest Fausto Caligaro.

Nu este nici o fotografie la dosar. Apoi, îl strângi cu ușa. Fie la el, fie când iese de la serviciu. Dacă se teme, cedează...

— Acum lucrează la *Wollenski,* remarcă Malko.

— Foarte bine, concluzionă Eddie Garcia. Luăm o cafea și mergem acolo. Intri, reperezi telefonul pentru rezervări iar eu îl sun. Cu accentul meu cubanez, va merge. Hai.

* * *

Fausto Caligaro tocmai aducea languste la o masă mare când șeful lui strigă de la intrarea terasei:

— Fausto! La telefon!

Tânărul trebui să lase langustele. Era cu siguranță Dolores. Ajunse la tejghea și luă telefonul. Cu pulsul ridicat, zise:

— Spuneți. Sunt Fausto.

Nimic. Liniște. Așteptă câteva secunde apoi închise și se întoarse pe terasă.

— Nu era nimeni, îi zise șefului său.

— Ba da! Era un tip. Părea ceva foarte important.

Nu era Dolores! Deci întâlnirea rămânea cum stabilise. Vesel, Fausto Caligarô se duse să aducă o carte de vinuri.

* * *

— L-am reperat, anunță Malko. Un tânăr, ras în cap, înălțime medie. Jeans și cămașă albă.

— Bine! Trebuie să aștepți, concluzionă Eddie Garcia, stând la volanul Ford-ului.

Malko se urcă lângă el. Așteptau, cu farurile stinse, în parcarea imensă de la *Smith&Wollenski* folosită atât de personal, cât și de clienți. Destul de aproape de intrare pentru a nu îl scăpa pe Fausto Caligaro. Eddie Garcia își aprinse o țigară și zise:

— Trebuie să o anunț pe Clemencita. Nu știu la ce oră terminăm, nu vreau să creadă că sunt cu vreo femeie.

Ieși din mașină și începu o interminabilă conversație, cu gesturi largi. Când se întoarse în mașină, după douăzeci de minute, era transpirat.

— La naiba! oftă el. Va trebui să mergem amândoi acasă la mine, altfel nu mă crede. Când i-am spus că nu știu la ce oră

mă întorc, am crezut că mă omoară. Sper că nu va pleca de acasă.

"Ricochet Rabbit" se așeză cât mai comod în scaun. Nu aveau decât să aștepte. Restaurantul era încă destul de aglomerat. Se uită la ceas.

Unsprezece și jumătate. Riscau să-i apuce ora unu. Malko realiză că nu o sunase pe Dolores Zapata pentru casă. Trebuia să stea ca pe ace. Era atât de cuprins de gânduri încât era să nu-l vadă pe bărbatul care tocmai ieșea pe ușa laterală a restaurantului.

Fausto Caligaro.

Ospătarul columbian se pierdu printre mulțimea de mașini parcate.

— El este, îi zise Malko lui Eddie Garcia.

Americanul tresări.

— La naiba, adormisem. Unde?

— Acolo.

Se distingea vag o siluetă albicioasă care se strecura printre mașini.

— Să mergem la intrarea în parcare, zise Eddie Garcia. Ca și cum am ieși și noi.

Ceea ce și făcu Malko. Ocolind mașinile, ajunse la ieșire, chiar în spatele unui Mustang alb, cam vechi, al cărei număr Eddie Garcia îl notă imediat. Fausto Caligaro o luă pe Alton Road, spre nord, apoi spre Miami pe MacArthur, autostrada care lega Miami Beach de Miami. Erau destule mașini pe autostradă încât să nu își dea seama că este urmărit.

— Este ciudat, remarcă fostul polițist de la *Omucideri,* a plecat prea devreme. Ori este bolnav, ori are o întâlnire...

Cele două vehicule ajunseră pe Biscayne Boulevard iar Mustangul o luă la stânga, spre sud. Fausto Caligaro conducea foarte încet. Ciudat. Trecură pe lângă câteva zeci de blocuri, în aceeași direcție, iar Eddie Garcia remarcă:

— Cred că locuiește în Little Havana... O va lua la dreapta.

Ospătarul de la *Wollenski* nu o luă la dreapta, continuând să meargă drept înainte, apoi trecând peste *Miami River,* la intrarea pe Brickell Avenue. Chiar înainte de pod, o luă la dreapta, pe strada nr. 5, urcând spre vest.

— Uite, remarcă Malko, am luat masa aici.

Efectiv, trecură prin fața *Big Fish.* Mustangul continua să

înainteze. Doar că în această zonă sinistră, nu prea erau maşini şi trebuiră să se distanţeze. Aproape o milă. Eddie Garcia înjură. Mustangul alb dispăruse! În jurul lor, nu erau decât terenuri fără construcţii, cu garduri şi depozite.

— Întoarce, sugeră Eddie Garcia. S-a oprit pe undeva.

Se întoarseră, examinând atent locurile. Nici o maşină oprită. Brusc, Malko observă pe stânga o parcare care dădea spre râu. Un panou anunţa "Strict rezervat discotecii". O maşină de culoare deschisă, cu farurile stinse, era parcată aproape de intrare, cu botul spre râu. Malko auzi muzica.

— El este, zise el.

Continuă încă puţin şi opri înainte de *Big Fish*, lângă trotuar, cu botul maşinii spre parcarea a cărei ieşire o supravegheau. Opri motorul şi se întoarse spre Eddie Garcia. Acesta zâmbi.

— Are o întâlnire... Poate cu Dolores Zapata. Ar fi amuzant...

— Aici? În acest loc?

— Liniştit, pentru a se distra în voie, zise poliţistul.

Aşteptară în linişte. Două maşini trecură fără să încetinească. Apoi apăru o a treia, mergând foarte încet. Înainte de parcare, se opri puţin. Avea geamuri fumurii. Lui Malko i se păru că era doar o singură persoană la bord. Imposibil de distins. Era prea întuneric. Încet, maşina intră în parcare şi se opri lângă Mustang. O siluetă masculină coborî.

— Nu este Dolores, făcu Eddie Garcia. Mă întreb cine...

O bubuitură seacă străpunse liniştea, apoi o alta. Cei doi săriră. Şoferul maşinii se urcă la loc. Ieşi în marşarier din parcare şi porni pe strada nr. 5 în direcţia Brickell Avenue. În treacăt, farurile luminară Ford-ul, ceea ce îi permise să îi vadă pe cei doi din interior. Imediat, acceleră şi dispăru.

— La dracu! înjură Eddie Garcia. L-a omorât!

Malko porni motorul. Aprinse farurile şi acceleră. Cealaltă maşină vira deja pe Brickell Avenue, spre nord. Viră şi el, pe roşu, gata să se buşească. Celălalt vehicul era la cincizeci de metri în faţa lor. Prea departe de citit numărul. Brusc, o barieră cu spoturi luminoase se coborî în faţa maşinii care trebui să frâneze. În acelaşi timp, două lumini roşii mari începură să lumineze pe marginea drumului.

— Ridică podul! zise Eddie Garcia.

De fiecare dată când un vapor voia să iasă în larg, podul se

ridica, întrerupând circulația timp de câteva minute. Erau mai multe astfel de poduri mobile în Miami.

Vehiculul criminalului, un BMW vechi, se oprise chiar în fața părții mobile a podului care începea să se ridice cu o lentoare majestuoasă pentru a face loc unui mic remorcher. Malko opri în spate. Eddie Garcia se întoarse spre el.

— Îi anunț pe băieții de la *Omucideri?* Vor trimite imediat o mașină care să îl aștepte de cealaltă parte a podului.

Partea centrală a podului era ridicată la un unghi de 45 de grade. Portiera din stânga față a mașinii criminalului se deschise. Șoferul ieși din vehicul, ca pentru a lua aer. Un tip cam la patruzeci de ani, brunet. Foarte calm, se uită spre Ford-ul în care erau Eddie Garcia și Malko. Americanul se întoarse spre acesta din urmă.

— Ai vreo armă?

— Nu. Dar tu?

— Nici eu. Am lăsat-o acasă fiindcă am mers cu avionul. La naiba! Uite!

Bărbatul care îl omorâse pe Fausto Caligaro înainta calm spre ei. Cu brațul drept pe lângă corp, prelungit cu un pistil mare.

Instinctiv, Malko băgă în marșarier pentru a ieși de acolo, dar lovi vehiculul din spate. Primul dintr-un șir lung. Erau prinși la mijloc. Asasinul lui Fausto Caligaro ajunse lângă Ford. Ținând arma cu amândouă mâinile, ținti spre capul lui Malko.

Capitolul VIII

Malko simţi cum îi îngheaţă sângele. Ţeava armei, dincolo de parbriz, era la cincizeci de centimetri de capul lui. Îi mai rămânea o fracţiune de secundă pentru a reacţiona. Cu toate forţele, apăsă pe pedala de acceleraţie.

Ford-ul sări înainte chiar în momentul în care prima bubuitură se auzi, urmată de alte două. Cele trei gloanţe sparseră geamul lateral din stânga-spate, chiar în spatele lui Malko, iar capota Ford-ului se lovi de bara din spate a BMW-ului criminalului. Motorul se opri. "Ricochet Rabbit" înjură, deschise portiera şi ieşi. Lui Malko, şocat, nu îi venea să creadă că mai este în viaţă. Cu coada ochiului, îl văzu pe cel care trăsese asupra lui alergând spre BMW-ul a cărui portieră rămăsese deschisă. Fără să mai încerce să tragă asupra lui. În acelaşi moment, se auzi o sirenă de poliţie care se apropia de pe Brickell Avenue. În picioare, "Ricochet Rabbit" gesticula din mâini pentru a atrage atenţia poliţiştilor. Criminalul se urcase în maşina lui. Cele două părţi mobile ale podului coborau. În câteva clipe, circulaţia era reluată. În momentul în care maşina poliţiei trecea pe lângă coloana de maşini oprite, şoferul BMW-ului porni motorul. Podul făcea încă un unghi de 30 de grade cu şoseaua. BMW-ul se lansă pe jumătatea de pod care cobora lent, bazându-se pe elanul luat pentru a trece dincolo de spaţiul gol dintre cele două jumătăţi ale podului şi a ajunge de cealaltă parte, luând un avans considerabil faţă de urmăritori.

Luminile roşii ale barierelor, încă lăsate, continuau să clipească, interzicând trecerea. Bara din faţă a BMW-ului pulveriză bariera. Maşina păru că îşi ia zborul, pornind pe jumătatea de pod care cobora încet. Malko crezu că din cauza

vitezei, va putea ajunge de cealaltă parte. Dar partea din față a motorului, îngreunată de motor, îl împiedică. Mașina se opri pe marginea podului, cu un zgomot de tablă ruptă, rămase în echilibru câteva fracțiuni de secundă apoi căzu în apa neagră a Miami River. Malko sări din mașină și se duse lângă Eddie Garcia. În ciuda șocului, cele două jumătăți ale podului se reuniseră, revenind la șoseaua normală. Malko și "Ricochet Rabbit" se duseră la parapetul dinspre râu. Nici urmă de BMW, care se dusese la fund cu tot cu șofer.

Mașina de poliție, cu sirena încă pornită, se opri lângă ei și doi polițiști ieșiră, cu armele în mâini. Oamenii ieșeau din mașini, șocați de acest incident violent. De cealaltă parte, vehiculele începeau să treacă înspre Brickell Avenue. Polițiștii începură să-i interogheze pe gură-cască pentru a afla ce se întâmplase. Un apel anonim le semnalase că se trăseseră focuri de armă pe pod.

Unul din agenți se apropie de "Ricochet Rabbit".

— Asupra dumneavoastră au tras?

— Ce să-ți spun, făcu fostul polițist. Cred că era un nebun. Pretindea că i-am lovit bara din spate a mașinii...

În același timp, îi băgă sub nas legitimația de anchetator și de membru al Programului Dade County Police Department. Liniștit, polițistul îi notă datele și îi ceru să treacă pe la comisariatul din Miami pentru a da declarație. Discret, Malko se dusese înapoi în mașină. Eddie Garcia reveni și se așeză la volan.

Traversară podul în direcția nord, o luară apoi spre vest, până la Strada Opt, pentru a traversa pe un alt pod Miami River.

— Să mergem să vedem ce s-a întâmplat, făcu sumbru Eddie Garcia, dacă polițiștii nu au ajuns încă acolo.

Se întoarseră la parcarea dinspre vest. Mustang-ul era în același loc. Fausto Caligaro, prăbușit peste volan, cu fața plină de sânge. Primise cel puțin un glonț în cap. Eddie Garcia deschise portiera și căută prin buzunarele mortului. Găsi un permis de conducere și ceva bani, precum și o viză de rezidență care nu mai avea la ce să-i folosească, un prezervativ și o batistă.

Se întoarseră în mașina lor cu botul strivit din cauza bușiturii. Eddie Garcia, ghidându-l pe Malko pe străzile pustii, remarcă:

— Am fost traşi pe sfoară.

— Am fost urmăriţi, sugeră Malko. Altfel nu era posibil. Sau cineva, de la restaurant, a bănuit ceva.

"Ricochet Rabbit" scutură din cap.

— Nu. Acest tip avea întâlnire cu cineva. Poate să nu aibă nici o legătură cu cazul nostru. O să aflăm când o să-l scoatem din apă pe cel care l-a ucis. Dacă îl mai găsesc. Mă însoţeşti? Altfel o să am de furcă cu Carmencita. Pe strada Şapte colţ cu Şaisprezece.

În mijlocul cartierului Little Havana. Eddie Garcia nu îşi renega originile. Opriră în faţa unei case mici în stil spaniol, cu o scară exterioară şi un balcon din fier forjat.

— Pe mâine, anunţă Eddie Garcia, voi suna la câţiva prieteni pentru a mai afla câte ceva înaintea presei. O să te sun.

Malko porni din nou pe străzile întunecate şi liniştite ale Little Havana pentru a ajunge în Miami Beach. Dacă Fausto Caligaro chiar fusese amestecat în crimele de la *Wollenski* pentru Dolores Zapata, aceasta putea dormi liniştită acum.

* * *

Dolores Zapata nu închisese un ochi toată noaptea. Normal, Pepe ar fi trebuit să o sune pe telefonul mobil "secret", pentru a stabili întâlnirea şi pentru a încasa restul "comenzii". Apoi, treaba era terminată.

Nimic. Linişte.

Nu îndrăznea să-l sune ea pe mobil. În capot, luă *Miami Herald* pe care îl primise în cutia poştală. Nimic. Deschise televizorul şi dădu pe canalul de ştiri spaniole. Inima îi sări în piept. Mustangul alb al lui Fausto Caligaro ocupa tot ecranul. Se vedea silueta prăbuşită pe volan. Poliţia, alertată de vecini, descoperise cadavrul în urmă cu o oră. Cu două gloanţe în cap.

Nici un indiciu. Cum mortul era columbian, se bănuia evident că este o afacere cu droguri.

Liniştită, Dolores Zapata voia să oprească televizorul când prezentatoarea începu să comenteze un alt fapt divers al nopţii. De această dată, nu erau imagini spectaculoase, ci doar podul mobil de pe Brickell Avenue şi un poliţist explicând că se

produsese un incident bizar: după un schimb de focuri, șoferul unei mașini, încă neidentificat, încercase să ajungă pe cealaltă parte a podului care tocmai cobora, și căzuse în apele Miami River.

Nici corpul și nici mașina nu fuseseră descoperite până la acea oră.

Dolores Zapata își pregăti cafeaua, perplexă, cuprinsă de sentimente contradictorii. Primul era de ușurare. Fausto Caligaro nu va mai comite nici o imprudență. Era vestea *foarte* bună. Dar incidentul de pe pod o stresa. Evident, poate nu avea nici o legătură cu Pepe, dar tăcerea acestuia din urmă era neliniștitoare... Se mai calmă spunându-și că dimineața îi va aduce vești care o vor lămuri.

* * *

— Este un contract, anunță Eddie Garcia la telefon. L-au scos pe tip afară. Un anume Pepe Arreliano, care lucra în portul Miami. Un cubanez, fost pușcăriaș. Avea două mii de dolari în buzunar, în hârtii de o sută, și un Beretta automat cu încărcătorul gol.

— Asta înseamnă că ipoteza mea este bună, concluzionă Malko. Fausto Caligaro a avut un rol în uciderea lui Pastrana. Și a fost lichidat.

— Dar nu neapărat Dolores Zapata este implicată, obiectă americanul. Poate vom afla mai multe. Avea un telefon mobil, dacă poate fi verificată agenda.. Dar va lua ceva timp. Din fericire polițiștii au fost de treabă cu noi, altfel fotografia ta apărea în *Miami Herald* iar Zapata ar fi aflat cine ești.

— Continui să mai faci cercetări în legătură cu ea?

— Am două sau trei piste, mărturisi Eddie Garcia. Mai întâi un prieten la *Nuevo Herald,* un columbian care cunoaște toată comunitatea, și a făcut destule anchete. O să încercăm să discutăm cu el în seara aceasta. Apoi, contez să ajung la arhivele șerifului și la cele de la Imigrări, la dosarul lui Zapata. Poate găsim ceva. Te mai sun.

* * *

— Dă-mi douăzeci de dolari, zise responsabilul din

parcarea de la *Delano* pe un ton răguşit când Malko îi întinse tichetul pentru a-şi recupera maşina.

Ce mai rămăsese din ea. La lumina zilei era şi mai drastic: partea din faţă înfundată, geamul din spate pulverizat, o gaură de glonţ în tavan. Malko îi adresă un zâmbet liniştitor parcagiului.

— Am fost prins într-un schimb de focuri azi-noapte, explică el. Cred că o să schimb maşina.

Era de mirare că poliţia încă nu venise... O luă spre aeroport şi se opri la Alamo unde se închiriau maşini. Nu avu timp să dea prea multe explicaţii. Angajata, nervoasă cum văzu numărul maşinii, îl anunţă:

— Domnule, nu vă pot da o altă maşină. Poliţia ne-a cerut să îi anunţăm imediat ce veţi veni. Vreţi să luaţi loc?

Oricum, doi negri enormi blocau ieşirea. Malko se abţinu. Îl sună imediat pe Clemente Nelson, şeful de la *Omucideri,* pe telefonul mobil. Poliţistul ascultă explicaţiile şi zise:

— O.K. Imediat ce colegii mei sosesc acolo, anunţaţi-mă.

Nu dură prea mult. Doi ofiţeri de poliţie în uniformă albastră sosiră, cu mâna pe pistol. Malko le întinse imediat cartea de vizită a lui Clemente Nelson.

— Nu vreţi să luaţi legătura cu căpitanul Nelson? Ştie despre ce este vorba.

Incidentul se rezolvă în trei minute. Iar Malko plecă cu un Buick roşu nou-nouţ. Înspre Dade Couty Police Department. În centrul Miami, pe Second Avenue Nord Vest, între străzile 4 şi 5, aproape de o autostradă urbană suspendată peste care se făcuse o parcare pentru maşinile de poliţie. Cum nu găsea un loc de parcare, Malko îl sună pe Clemente Nelson iar acesta îi aprobă să folosească parcarea poliţiei. Apoi îl primi în holul clădirii care regrupa toate serviciile poliţiei şi îl conduse la al doilea etaj, într-un birou mic cu pereţii decoraţi cu multe fotografii. Mai ales ale unor morţi...

— Ieri seară, la podul mobil de pe Brickell Avenue, martorii au reţinut numărul maşinii dumneavoastră, explică el.

— Eram cu Eddie Garcia, răspunse Malko.

Îi povesti poliţistului motivul prezenţei lor în zonă. Şi că asistaseră la moartea lui Fausto Caligaro. Clemente Nelson păru liniştit.

— Dumnezeule! Am crezut că sunteţi implicat într-o treabă

nasoală. O echipă de la noi se ocupă de Caligaro. Nu s-a găsit nimic asupra lui. Un imigrant fără istorie. Totuşi, a fost ucis de un criminal profesionist.

— Bărbatul care conducea BMW-ul şi care a tras apoi în noi, preciză Malko.

Clemente Nelson dădu din cap.

— Ştiu. Am scos din apă maşina şi am identificat-o. Este un infractor. O să îi scot dosarul.

Se instală la birou şi începu să butoneze la calculator în timp ce Malko admira galeria de infractori care decora pereţii biroului. Câteva clipe mai târziu, Clemente Nelson se întoarse spre el.

— Iată! Proprietarul acestui BMW se numeşte Pepe Arreliano. Venit din Cuba în 1979. Un puşcăriaş eliberat de Fidel Castro din închisoarea de la Mariel şi trimis la noi ca refugiat politic. De mai multe ori bănuit de importare de droguri. Lucra pentru Autoritatea Portuară din Miami. Şi pentru traficanţii columbieni... Totuşi, nu a fost niciodată implicat în vreo crimă. Avea un telefon mobil. Când îl vom decoda, vom afla poate cine a comandat crima.

Vizibil, nu ştia de legăturile angajatului de la *Wollenski* cu Dolores Zapata. Malko preferă să îl lase aşa.

— Apropo, întrebă Clemente Nelson, de ce vă interesaţi de Fausto Caligaro? Oamenii mei nu au găsit nimic suspect în legătură cu el.

Întrebare logică dar jenantă. Malko evită răspunsul.

— Eddie Garcia a căutat prin trecutul său şi a găsit ceva. Ieri seară, am hotărât să îl urmărim şi să-l forţăm să vorbească.

— Mai putea şi altcineva să afle de aceste planuri?

— Imposibil.

Îi explică şi de ce. Poliţistul rămase perplex.

— Masacrul de la *Wollenski* a avut loc acum două săptămâni. Acest tip ar fi fost eliminat de mult timp dacă ar fi fost periculos. Doar dacă nu s-a produs ceva nou. Şi în ce stadiu mai sunteţi cu Dolores Zapata?

— Am contactat-o, mărturisi Malko. Încearcă să-mi vândă o casă în Coral Gables. Asta e tot.

Clemente Nelson se strâmbă.

— Nu o să scoateţi prea mult de la ea. Este o dură. Bine, o să-l anunţ pe şerif că nu mai căutăm maşina dumneavoastră.

* * *

Ieșind din biroul lui Clemente Nelson, Malko o sună pe Dolores Zapata, la biroul ei. Vorbea deja pe cealaltă linie și trebui să aștepte câteva minute înainte de a vorbi.

— Nu v-am sunat pentru casă, zise el, căci am fost ocupat. Totuși, aș vrea să o revăd.

— Putem să mergem în această dimineață, dacă sunteți liber, propuse imediat Dolores Zapata.

— Da. Foarte bine.

— Bine. Ne întâlnim acolo... Iată adresa: Battersea Road, nr. 4322. La capătul Douglas Avenue.

În timp ce mergea spre sud, Malko se întrebă deodată dacă nu se înșelase. Columbiana nu părea a fi o traficantă. Aparent, lucra cu adevărat. Când ajunse în fața casei de vânzare, ea era deja acolo, fumând o țigară, rezemată de mașina ei. Ea se apropie, cu un zâmbet radios pe buze, machiată, și îi întinse mâna puțin cam ceremonios.

— Uite, v-ați schimbat mașina! remarcă ea la vederea Buick-ului roșu.

— Am avut un accident ieri seară, explică Malko. Nimic grav. Cineva a pus frână brusc în fața mea. Am fost la Alamo și am luat alta.

— Se întâmplă în fiecare zi, remarcă Dolores Zapata, vizibil cu gândul în altă parte. Veniți să revedeți acest palat. Nu veți găsi ceva asemănător la acest preț.

Revizitară casa iar Malko acordă mai multă atenție agentei imobiliare. Când ieșiră, ea părea puțin cam decepționată în fața lipsei lui de entuziasm.

— Ar trebui să vă hotărâți repede, concluzionă ea, fiindcă trebuie să lipsesc din Miami, în curând, o perioadă. Dacă am putea semna contractul înainte...

— Mă voi mai gândi puțin, promise Malko. Nu mai aveți alte case?

— Nu în această zonă.

Ea îl privea, sexy, iar Malko îi puse o mână pe coapsă.

— Am petrecut o seară foarte plăcută, zise el, dar ar fi plăcut să ne cunoaștem mai bine.

Zâmbetul lui Dolores Zapata se blocă.

— Cred că am băut cam multe cocktailuri, mărturisi ea. Nu se obișnuiește să...

Malko o întrerupse:

— În acest domeniu, nu se obișnuiește. Doar impulsuri. Am fost foarte flatat.

— Vom vedea! făcu ea evaziv. Mă sunați? Am o altă întâlnire.

Dolores urcă în mașină și el rămase cu un sentiment de neliniște. Ea era prea prudentă? Ori nu avea chef să prelungească o relație trecătoare?

* * *

Carlos Barco, trezit târziu după o noapte fierbinte cu micuța din Honduras, nu se atinsese de micul dejun. Chiar dacă Dolores Zapata nu îi dăduse numele celui care o ajutase să pună în aplicare crimele de la *Wollenski*, și un mongol de patru ani ar fi făcut legătura cu Fausto Caligaro care tocmai fusese omorât într-o parcare, fără nici un motiv aparent. Columbianul se simțea brusc nervos. De ce, ea, Dolores Zapata, nu îi spusese nimic despre această lichidare? Ce se întâmplase?

Se hotărî să sune pe numărul "secret" al columbienei. Aceasta nu așteptă ca el să o mai întrebe și zise:

— Îți voi explica. Totul merge bine. Ne vedem în această seară la *Porçao*. La bar. Prostul devenise imprudent. I-am întins o cursă. Și mai am și alte chestii, mai importante, să-ți spun.

Ea închise înainte ca el să mai apuce să spună ceva. Liniștit, Carlos Barco își puse o felie de pâine cu unt. Nu îi plăcea ca partenerii săi să nu îi spună totul. Mai ales când era o afacere de milioane de dolari.

* * *

Închisă în biroul ei, Dolores Zapata, după ce mâncase un hamburger, devora articolul din *Miami Herald* consacrat accidentului din ajun pe podul de pe Brickell Avenue. Ediția de după-amiază dădea mai multe detalii, înlăturând îndoielile asupra sorții lui Pepe Arreliano.

Mai întâi, numele lui apărea pe toată pagina ziarului alături de fotografia carcasei BMW-ului negru.

După cum se spunea, ocupantul BMW-ului trăsese într-un Ford alb în care erau doi bărbați, și care era închiriat de la Alamo. Ea simți imediat că parcă îi stă inima. Clientul trimis de Sam Benchetrit conducea un Ford alb și ea remarcase pe geamul din spate un abțibild cu numele firmei de închiriat mașini. Ori, la ultima lor întâlnire, în urmă cu o oră, el venise cu un Buick roșu și îi spusese ceva de o tamponare...

Bătăile inimii începură să se mai calmeze. Avea impresia că se află în mijlocul unui câmp de mine. Cuprinsă de nebunie, furie și stupefacție. Nu trebuia să-și subestimeze niciodată adversarii.

Dolores Zapata fumă trei țigări la rând înainte de a-și pune ordine în gânduri.

Mai întâi trebuia să se lămurească.

Luă mașina și se duse până la *Holliday Inn* pe autostrada US 1. Acolo se închise într-o cabină telefonică. Obținu fără probleme numărul firmei de închiriat mașini și ceru să vorbească cu responsabilul agenției.

— Am citit în *Miami Herald* că șoferul unei mașini închiriate de la dumneavoastră a fost implicat într-o crimă și că este căutat. Ori, mi se pare că este unul dintre clienții mei... anunță ea.

— Nu vă neliniștiți, doamnă, răspunse șeful de la Alamo Rent a Car, persoana respectivă este *curată,* a fost doar *victimă,* în acea situație. Poliția a venit la noi. Puteți să-i vindeți câte case vreți!

Dolores îi mulțumi și închise. Picioarele îi tremurau. Dacă era doar un turist obișnuit, nu ar fi evitat să-i povestească despre incident. Tăcerea lui dovedea ceva: venise la ea nu pentru a cumpăra o casă... În plus, ca din întâmplare, se afla la câteva sute de metri de locul unde fusese ucis Fausto Caligaro. Nu mai înțelegea tot, dar erau destule elemente pentru a o alarma foarte serios. Se duse până la barul din *Holliday Inn* și comandă un Defender dublu pentru a-și reveni. Era mult mai grav decât o anchetă a DEA. Clientul ei era european, cu adevărat. Ceea ce însemna că alții se interesau de afacere.

Oameni de care trebuia să scape cu orice preț. Căci, în patru zile, urma să se îmbarce pentru Spania pentru a se întâlni cu partenerul ei saudit și a recepționa cinci tone de cocaină.

Strângând paharul gata să-l spargă, se întrebă cum să-l elimine pe tipul care o *contactase.*

Capitolul IX

Holul central al sediului ziarului *Miami Herald* traversa toată clădirea masivă care se ridica lângă Biscayne Bay, pe aproape un kilometru lungime. La ieşire de pe Mac Arthur Causeway care lega Miami de Miami Beach, ocupa un întreg bloc. Pe urmele lui Eddie Garcia, Malko intră în imensa încăpere care adăpostea redacţia de la *Neuvo Herald,* versiunea spaniolă a cotidianului *Miami Herald.*

— Iată-l pe Alberto Reyes, anunţă poliţistul. Este columbian şi ştie totul despre columbienii din Miami.

Alberto Reyes era un bărbos chel şi cu o privire surâzătoare. Îl strânse în braţe pe "Ricochet Rabbit", înainte de a da mâna cu Malko.

— Dacă sunteţi prietenul lui Eddie, sunteţi şi prietenul meu! proclamă el. Să mergem să mâncăm, trebuie să mă întorc apoi la treabă.

Malko, anunţat de această întâlnire, îl luase pe Eddie Garcia de la biroul său de pe Brickell Avenue.

— Mergem la *La Carreta?* sugeră "Ricochet Rabbit".

— Să mergem! făcu simplu Alberto Reyes.

Trebuiră să o ia pe strada 7, apoi să se întoarcă. Un panou deasupra casei anunţa: "Dacă vă prezentaţi cu o carte de credit falsă, anunţăm poliţia imediat". Doi poliţişti în uniformă stăteau la o masă. Aici se vorbea numai spaniola.

Malko alese din meniu ceva mai uşor. Alberto Reyes îl privea curios. Trebui să îi explice cum îl cunoscuse pe Eddie Garcia.

— Ah! Manuel Cuevas, era pe vremea bună, oftă jurnalistul cu o urmă de nostalgie în glas. Acum, este mult mai multă linişte...

— A fost totuşi masacrul de la *Wollenski,* remarcă Malko.

Cuvântul parcă îl şocă pe jurnalistul columbian.

— Oh, era doar un contract. Gărzile nu contau. De altfel, chiar am citat numele lor în ziar. Este o poveste stranie. Toată lumea ştia că bătrânul Sanchez Pastrana se retrăsese şi era cu un picior în groapă. Nici nu îi mai aduceau târfe din Columbia.

— Nu a fost o răzbunare din partea foştilor săi prieteni? sugeră Malko.

Alberto Reyes ridică dezinvolt din umeri.

— După dizolvarea cartelului de la Medellin, succesorii sunt mai puţin brutali. Apoi, de ce abia acum? Nu, este altceva.

— Ce se vorbeşte în Columbia? întrebă "Ricochet Rabbit".

— Nu mare lucru, mărturisi jurnalistul. Zvonurile spun că ar fi vrut să toarne pe cineva la DEA pentru a nu ajunge înapoi în puşcărie. Pe această variantă trebuie cercetat. Ar trebui să întrebaţi pe un tip, pe care l-am întâlnit acolo. *Chiorul,* Carlos Barco, unul retras şi el, care locuieşte în Miami. Cunoaşte toată lumea traficanţilor. Mi-a spus că a venit să vândă restaurantul *San Miguel.* Am fost surprins să-l văd acolo. Credeam că vânduse restaurantul de mult timp.

— Nu ar putea fi implicat în cazul Pastrana? întrebă Malko.

Jurnalistul izbucni în râs.

— El! Niciodată! Nu va introduce nici un miligram de cocaină în Statele Unite. Nu valorează nici cinci cenţi în închisoare.

Malko făcu o pauză, pentru a mânca, înainte de a relua atacul.

— Cunoaşteţi pe o anume Dolores Zapata?

Alberto Reyes lăsă să treacă un timp, apoi răspunse:

— Văduva lui Eduardo Manseri? Cea care locuieşte în Coral Gables? Soţul ei era mâna dreaptă a lui Fabricio Ochoa. Nu s-a aflat niciodată cine l-a ucis. Ea este frumoasă şi se pare că este focoasă ca toate fetele din Cali. Se aude că ar fi cochetat cu un arab, în urmă cu ceva timp.

"Ricochet Rabbit", în timp ce îşi scotea ultimele urme de carne dintre dinţi, era gata să se înţepe în gingie iar Malko aproape că sări de pe scaun.

— Un arab? Aici, la Miami? întrebă el.

Jurnalistul dădu din cap afirmativ.

— Bineînţeles... În urmă cu mult timp. Soţul ei era în

Columbia. L-a prezentat pe arab mai multor columbieni. Pretindea că era prinț.

— Îi știți numele? întrebă Malko, căruia nu îi venea să creadă.

— Oh, nu.

Jurnalistul își turnă în pahar și adăugă:

— Îmi amintesc doar că ea l-a cunoscut după ce i-a vândut un apartament într-un bloc de pe Birckell Avenue. Imperial, cred.

Un element de care nici CIA, nici DEA nu păreau să aibă cunoștință. Altfel, l-ar fi identificat ușor pe misteriosul saudit.

— Și apoi? insistă Malko.

— Nimic. Dolores, o mai întâlnesc, din când în când, la diverse ocazii. Este tot o târfă bună. Și face afaceri tot în domeniul imobiliar.

— Credeți că se implică în traficul cu narcotice? întrebă Malko.

— Dacă ar fi fost așa, nu ar mai fi închiriat apartamente pe 1500 de dolari pe lună! (Se uită la ceas.) Bun, trebuie să plec.

În timp ce coborau, Malko îl asaltă cu întrebări pe Alberto Reyes, fără nici un rezultat. Spusese tot ce avea de spus. După ce îl lăsară la sediul ziarului, Malko îl întrebă pe Eddie Garcia:

— Poți verifica blocul Imperial?

— Cum să nu. O să încerc să obțin lista proprietarilor. Ar trebui să fie ușor. Acum, ar trebui ca apartamentul să fie pe numele acestui arab și nu pe al unei firme... Și să nu fie prea mulți arabi proprietari.

* * *

Gălăgia din *Porcao* acoperea discuțiile, asigurând o discreție absolută, iar Dolores Zapata profita de asta. Îi explica lui Carlos Barco, așezat pe un taburet, de ce îl eliminase pe Fausto Caligaro. Ceea ce nu îl liniștea pe traficant, nici după al doilea Defender, fără apă sau gheață.

— De ce nu mi-ai spus că trebuia să îl elimini pe tip? îi reproșă el. Trebuie ca lucrurile să fie clare între noi. Altfel...

— Altfel ce? se răzvrăti columbiana, furioasă. Eu ți-am propus afacerea care îți va aduce milioane de dolari, fără nici

un risc! Tot ce trebuie să faci este să aduni marfa și să o scoți din țară spre Venezuela. Și într-o săptămână câștigi zece milioane de dolari.

— Și tu? remarcă Carlos Barco.

— Eu, îmi asum riscuri! răspunse sec Dolores Zapata. Proba, am fost nevoită să mă amestec cu acest nenorocit de Sanchez Pastrana.

— Bine, bine, o temperă Carlos Barco. Să mâncăm. Mi-e foame.

Era un moment dificil. Dolores își puse mâna pe brațul asociatului ei.

— Așteaptă! Mai am ceva să-ți spun. Chiar dacă Fausto a fost eliminat, mai este o problemă.

Carlos Barco se blocă.

— Ce mai e?

— Cineva era interesat de Fausto. Trebuie să-l elimin.

Îi povesti despre falsul ei client și bănuielile asupra lui. Carlos Barco era gata să se înece cu băutura.

— Asta numești tu o mică problemă! Poate că sunt o mulțime pe urmele noastre, mai răi decât DEA.

— Eu sunt cea vizată, remarcă placid Dolores Zapata. Și tot eu voi rezolva problema. Acest tip nu crede nimic. Înainte de a părăsi vila, o să-i trag două în cap. Chiar eu. Așa mai câștigăm timp pentru a rezolva afacerea. Doar că, voi avea nevoie de tine pentru a ieși din Miami. În acest moment, poate că sunt deja supravegheată. Nu aș vrea să trag o mulțime de polițiști după mine...

Carlos Barco, blocat, zise încet:

— Opresc orice tranzacție! O să-l sun pe Oscar la Caracas și îi spun să plece înapoi cu marfa.

Dolores Zapata îl privi glacial și zise calmă:

— Dacă faci asta, te omor.

Nu ridicase vocea, dar Carlos Barco înțelese că părea serioasă. Privindu-l în ochi, columbiana băgă mâna în geantă și scoase pe jumătate un revolver.

— Îți trag două gloanțe în burtă, aici, acum, și mă duc naibii.

Carlos Barco simți cum îi dispare sângele din picioare.

— Ești nebună! bâigui el.

— Te oprești sau mergi mai departe?

— Bine, continui, dar...

Dolores Zapata băgă la loc revolverul și, brusc liniștită, îi strânse mâna.

— Fără *dar*. O să scăpăm, fără prostii. Mai poți lua legătura cu "Los Antrax"?

— Da, cred.

— Poate că o să avem nevoie. Îți explic și de ce. Tu, o să pleci spre Spania fără nici o problemă. Nimeni nu știe că ești implicat. Eu trebuie să fiu atentă. La acest tip care a apărut pe neașteptate. DEA sau altcineva. Nu vor să mă aresteze, ci să afle ce se petrece. Nu vor ști nimic, dar pentru asta trebuie să plec din Miami fără ca ei să-și dea seama. Deci, voi fi obligată să îi elimin în ultimul moment pe cei care mă supraveghează.

— Vrei să apelezi la "Los Antrax"?

— Poate. Mai ai șalupa?

— Da.

— Unde?

— În port, aproape de mine.

— Bine. Poți să mergi până în Bahamas cu ea?

— Da, dar o să-mi ia câteva ore. De ce?

Dolores zâmbi.

— Uite ideea mea: în curând o să mergem împreună la picnic, să zicem la Key Largo. O să-l invit pe clientul meu, cel care cică îmi cumpără o vilă. Când vom fi în larg, îi vom băga picioarele în ciment și îl vom arunca în apă. Apoi, mă duci în Freeport sau Nassau, de unde voi lua avionul cu un pașaport fals. Tu te întorci în Mimi și pleci apoi oficial.

— Poate că nu o să se lase convins să meargă. Este un polițist sau ceva de genul ăsta.

Dolores îi zâmbi veninos.

— Nu, îl voi face să creadă că vom face sex pe șalupă. Cred că o să vrea...

Carlos Barco comandă un al treilea Defender. Pentru a-și calma panica care îl cuprinsese. Acum el își asuma cele mai multe riscuri. Dolores își subestima adversarii.

— Ar fi mai bine să-l elimini înainte, sugeră el.

— Dacă este posibil, conveni columbiana, dar este și mai dificil. Bine, să mâncăm.

* * *

Malko ajunse la Dade County Police Department la ora trei după-amiaza. De dimineață nu mai avea nici o veste de la Eddie Garcia, aflat în căutarea misteriosului arab care era în legătură cu Dolores Zapata. Clemente Nelson îl sunase mai devreme pentru a-i spune că avea noutăți despre tipul din BMW.

Polițistul de la *Omucideri* îl aștepta la birou, radiind.

— Am găsit un pistol în BMW-ul lui Pepe Arreliano, anunță el. Încărcătorul era gol. O să comparăm balistic, dar se pare că el este cel care l-a ucis pe Fausto Caligaro. Acum, trebuie să aflăm pentru cine. Mai avea două mii de dolari în hârtii de o sută în buzunar. Căutăm niște amprente. Apoi, vom merge la pescuit...

Încă nu știau de legătura dintre Fausto Caligaro și Dolores Zapata. Malko se decise să îi lase în întuneric. El era lămurit. Clemente Nelson îl privea ciudat.

— Vă pot întreba ceva? reluă el.

— Bineînțeles. Ce?

— Chiar dacă este un nemernic de arab implicat într-o afacere cu cocaină, chiar credeți că face asta pentru a susține teroriștii?

— Este o ipoteză posibilă, răspunse Malko.

Polițistul scutură din cap.

— Nemernicii de arabi. Ar trebui eliminați toți. Dacă se descoperă că tipul pe care îl căutați, este un irakian...

— Nu sunt prinți în Irak, îl corectă Malko. Iar teroriștii de la 11 septembrie erau saudiți și egipteni.

— Este același lucru, bombăni Clemente Nelson. O.K., vă anunț cum aflu ceva nou.

* * *

Malko aștepta la volanul mașinii sale, parcată pe strada 5. După ce plecase de la Dade County Police, avusese o idee și îl sunase pe Eddie Garcia. Acesta apăru din parcare și se urcă în mașină.

— Ce s-a întâmplat?

— Îţi aminteşti, zise el, ieri seară, prietenul tău Alberto Reyes ne-a spus ceva de un anume Carlos Barco din Medellin, care îşi vindea restaurantul?

— Da. Şi?

— Crezi că se poate să verifici discret dacă acest Carlos Barco mai este proprietarul restaurantului *San Miguel?*

"Ricochet Rabbit" rămase tăcut câteva secunde apoi întrebă:

— Crezi că Barco ar putea fi amestecat în cazul nostru?

— Nu am zis nimic, mărturisi Malko, dar încerc să aflu. Locuieşte în Miami, este columbian, a vândut cocaină. Sunt prea multe coincidenţe. Şi dacă nu a fost la Medellin doar pentru restaurant, ar fi ceva interesant.

Americanul zise în cele din urmă:

— Nu mai spune. Voi căuta pe un fost prieten aflat la post în Medellin sau Bogota. Voi pretinde că cercetez pentru avocatul meu. O să încerc.

— Nimic despre blocul Imperial?

— Aştept lista proprietarilor. Imediat ce o obţin, te sun.

* * *

Dolores Zapata, instalată într-o agenţie de voiaj din Miami Beach, alinia pe o foaie toate combinaţiile de zboruri posibile care să-i permită să ajungă în Europa plecând din Bahamas. Nu era simplu şi cel mai bine era să treacă prin Mexic sau Venezuela.

Notă totul şi ieşi. Tensiunea nervoasă o făcuse să nu doarmă toată noaptea. Se opri în faţa mai multor vitrine, încercând să verifice dacă era urmărită. Fără nici un rezultat. De când descoperise că clientul ei nu era chiar aşa cum spunea, trăia cu frica în inimă şi cu furie.

Se duse la maşină şi se întoarse spre Coral Gables.

* * *

Cei patru dinţi incisivi ai lui "Ricochet Rabbit" păreau că dansează de bucurie. Însă avu timp să se uite după fundul bombat al unei ospătăriţe cubaneze de pe terasa de la *Delano,*

înainte de a pune pe masă o foaie de hârtie. Era puţină lume pe terasă şi americanul anunţă cu voce tare:

— Uite ce am găsit!

Malko privi lista de nume. Unul era subliniat cu verde: Ryad Al-Khobar-bin-Saoud. Apartamentul 24 C.

— Am fost chiar eu acolo! Am avut noroc: administratorul este un cubanez. Din acelaşi oraş cu familia mea. Iată-l pe nemernicul de arab!

Capitolul X

— Locuieşte acolo acum? întrebă imediat Malko.

Incisivii mari ai lui "Ricochet Rabbit" păreau şi mai lungi.

— Nu, nu a pus piciorul în Miami de ani întregi. O femeie de serviciu vine periodic pentru a aerisi şi pentru curăţenie. Facturile sunt trimise la o adresă din Arabia Saudită şi plătite prin virament.

Malko exalta în sinea lui. Descoperise în cele din urmă o urmă concretă a misteriosului amant arab al lui Dolores Zapata. Presupusul asociat al traficanţilor columbieni. Eddie Garcia era agitat. După ce înghiţise dintr-o sorbitură un Defender "de 5 ani", oftă.

— Sanchez Pastrana ştia ceva. Iar această târfă de Dolores Zapata a comandat crimele de la *Wollenski*. Trebuie să o constrângem să vorbească cât mai repede. Odată băgată în arest, va ceda.

Reflexele de poliţist îl invadau iar Malko se strădui să îl calmeze.

— Personajul esenţial în această afacere este acest arab, explică el, Ryad Al-Khobar-bin-Saoud. Trebuie mai întâi să-l găsim pe el şi, apoi, să aflăm dacă este cu adevărat amestecat în acest trafic masiv de cocaină. Nu sunt sigur că, odată arestată, Dolores Zapata ne va spune mai multe. Este o tipă dură. Trebuie neapărat să supraveghem operaţiunea pentru a lovi la momentul potrivit. Voi cere imediat la Washington să-l localizeze pe saudit. Voi urca în cameră, să iau telefonul criptat.

Îl lăsă pe Eddie Garcia pe terasă şi urcă. La CIA nu era decât un ofiţer de serviciu şi preferă să o sune acasă pe

Teresa Wilhem, pentru a evita să pronunțe nume la telefon. Tânăra păru surprinsă iar Malko nu pierdu timpul.

— Am o informație *extrem* de sensibilă de transmis Agenției, anunță el. Puteți să veniți la *Delano?*

— Acum?

— Da. Sunteți departe?

— În North Miami.

— Vă aștept, zise Malko, la restaurantul de pe terasă. Dispuneți de mijloace de transmisie securizate la biroul dumneavoastră, presupun...

— Bineînțeles.

— Atunci, pe curând.

Când coborî, terasa începea să se aglomereze. "Ricochet Rabbit" părea fascinat de un trio care tocmai venise. Un bărbat de aproximativ cincizeci de ani, foarte bronzat, destul de frumos, tipul gigolo care a dat lovitura, cu un lanț gros de aur la gât, îmbrăcat numai în negru, escortat de două creaturi de vis. O brunetă cu părul lung, cu niște tocuri de cincisprezece centimetri, cu o fustă scurtă aproape indecentă. A doua fată era de același gen, dar cu pielea neagră ca antracitul. Cu un sex-appeal animalic. Malko crezu că "Ricochet Rabbit", cu ochii bulbucați, se va topi ca zăpada la soare. Vizibil, era un client de vază. Impasibile, cele două fete păreau că se plictisesc.

Lui Eddie Garcia, în pragul sincopei, îi tremurau mâinile. Îl acroșă din fugă pe unul din ospătarii cubanezi și îl întrebă în spaniolă:

— Cine sunt aceste două minunății?

— Ele, nu știu, dar el, este Baruch Ribeiro, un fotograf de modă columbian foarte cunoscut. Locuiește pe bulevardul Lincoln și vine des pe aici.

"Ricochet Rabbit" păru ca lovit de fulger.

— Baruch Ribeiro! repetă el cu voce joasă. La naiba!

— Îl cunoști? întrebă Malko.

— După nume. Nu l-am văzut niciodată în carne și oase. Este columbian și el, vestit ca un cal breaz. Este poreclit *Fixer.*

— De ce *Fixer?*

"Ricochet Rabbit" coborî vocea și mai mult.

— Este o poveste lungă. Se pare că a fost recrutat de oamenii CIA într-un orășel din estul Columbiei, Ucaramanga, pe când era încă student. Pentru a-i demasca pe *subversivi.*

CIA l-a predat FBI care l-a adus la Bogota. Apoi a fost preluat de DEA, după plecarea mea. Ei se folosesc în continuare de el, ca intermediar cu traficanții care vor să cadă la învoială. Tratează în favoarea lor și încasează milioane de dolari comisioane. De la traficanți. În plus, este un fotograf de modă destul de cunoscut. Lucrează pentru marile reviste. Ar fi trebuit să fac așa ceva în loc să fiu polițist. Ai văzut ce gagici...

— Sunt creaturi interesate, aprecie Malko. O ai pe Carmencita, mica minune.

— Da! recunoscu americanul. Și ea este interesată, dar mai puțin frumoasă.

Pentru a se consola, comandă încă un Defender.

— Este periculos ceea ce face Baruch Ribeiro, remarcă Malko.

— Nu, traficanții îl adoră. Datorită lui evită sute de ani de pușcărie iar DEA îl pupă și în fund. Le face servicii mari. Sunt surprins să-l văd aici. Credeam că este în închisoare.

— De ce, dacă este în legătură cu DEA?

— Este încolțit de cei de la fisc. Spălare de bani și evaziune fiscală. A făcut șase luni. Avocatul său s-a străduit atunci să-l scoată, dar nu a reușit. O să se întoarcă în închisoare.

— De unde știi toate acestea?

"Ricochet Rabbit" își dezlipi privirea de la cele două minuni de lângă *Fixer* și îi făcu cu ochiul lui Malko.

— Avocatul lui, este Douglas Sommer, șeful meu. O să le țin companie la aceste două tipe cât el o să fie în pușcărie.

La masa lui Baruch Ribeiro, se bea vin sec. Șeful de sală aducea a doua sticlă de șampanie Taittinger și turna în pahare.

— Hai, făcu Malko, să mâncăm cât o așteptăm pe Teresa Wilhem.

* * *

Își terminaseră langusta, garnisită cu legume necunoscute, când Teresa Wilhem își făcu apariția, vizibil intimidată de atmosfera mondenă și mult mai cuminte îmbrăcată de cât cele două creaturi ale lui Ribeiro: bluză și pantalon gri.

— Vreți să serviți ceva? propuse Malko, imediat cum se așezase.

— Mulțumesc, am mâncat mai devreme. Voi bea ceva.

Începu cu un bloody mary şi brusc se schimbă la faţă, privind la Baruch Ribeiro.

— Ştiţi cine este la masa aceea?

— Da. Prietenul meu Eddie Garcia îl cunoaşte.

— Mă dezgustă acest om, făcu ea.

— Este totuşi un colaborator al agenţiei.

Teresa Wilhem se strâmbă.

— Ştiu. Deci, de ce m-aţi chemat?

Malko îi întinse o hârtie pe care notase numele lui Ryad Al-Khobar-bin-Saoud.

— Vreau informaţii despre acest personaj. Contactaţi Langley în această seară. Imediat ce obţineţi informaţiile, mi le aduceţi personal. Sunaţi înainte.

— Bine, făcu Teresa Wilhem luând hârtia.

Fără să-şi termine băutura, plecă de parcă ar fi fost urmărită de un diavol.

"Ricochet Rabbit" îşi lăsă mâncarea să se răcească, uitându-se la Baruch Ribeiro, care se juca cu sfârcurile negresei. Fata chicotea în timp ce golea paharele de şampanie. Bruneta, vizibil deranjată, se juca cu agenda electronică.

— Acest loc nu este pentru mine, făcu Eddie Garcia, sunt prea mulţi bogaţi aici... Mă întorc la Carmencita.

Lăsând langusta în farfurie, goli un ultim pahar şi plecă şi el. Malko hotărî să mai bea o votcă. O merita. Mobilul său sună.

— Nu vă deranjez? întrebă vocea senzuală a lui Dolores Zapata.

Pulsul lui Malko crescu.

— Deloc! Sunt singur, la restaurantul de la *Delano*... Nu vreţi să veniţi?

— Mulţumesc! Dar sunt prea obosită. V-aţi mai gândit la casă?

— Nu fac decât asta! se jură Malko. Dar este dificil să mă hotărăsc. Lăsaţi-mi puţin timp, cât mai stau la Miami.

— Atunci, am putea să ne vedem în acest week-end, propuse columbiana. Sunt mai liberă. Unul dintre amicii mei are o şalupă mare. Am putea merge la picnic în Key Largo. Sâmbătă.

— Cu plăcere, acceptă Malko, dar...

— Ştiu, făcu ea imediat, am fost cam directă, data trecută,

dar din cauza oboselii. Apoi, mă tem de bărbați ca dumneavoastră, care mă fac să mă prostesc.

— Cred că o să mă hotărăsc cât mai repede cu casa, promise Malko. Vă voi suna mâine.

Își zise că pentru a înlătura orice bănuială din partea columbienei, va plăti 10 % din preț din fondurile CIA.

Întorcându-se, îl văzu Baruch Ribeiro care se ducea spre piscină, împreună cu negresa. Imediat, se ascunseră după cocotieri. Bruneta părea deranjată de acest abandon. Privirile lor se întâlniră iar Malko îi zâmbi.

— Vă pot oferi ceva de băut?

— Desigur! acceptă ea imediat. Veniți mai aproape.

El se duse lângă ea.

— Mai dați-mi puțină șampanie, ceru ea.

Sticla de Taittinger Comtes era încă pe jumătate plină. Umplu paharele și ciocniră.

— Eu, mă numesc June, zise bruneta. Dumneavoastră?

— Malko.

Băură împreună iar Malko întrebă politicos.

— Prietenii dumneavoastră se vor întoarce?

Dincolo de piscină era plaja. O strălucire de furie trecu prin ochii frumuseții tropicale.

— Nu chiar așa repede! șuieră ea. Baruch voia să i-o tragă proastei în piscină.

— Riscă să șocheze personalul hotelului, remarcă Malko. Aici, sunt mult mai conservatori.

June se strâmbă ironic.

— La ora asta, nu mai este nimeni. Iar lui Baruch îi este indiferent. Adoră astfel de lucruri.

Văzând aerul incredul al lui Malko, ea zise:

— Nu mă credeți, nu-i așa? Veniți.

Ea se ridică și merse spre piscină. Noaptea se lăsase iar marginea piscinei era pustie. În plus, cocotierii separau terasa de plajă. June își legăna fundul în fața lui Malko, ca și cum îl invita să o agațe. Merseră pe lângă piscină până la capătul dinspre mare. Brusc, June se opri, atât de repede încât Malko aproape se lovi de ea.

— Priviți! șopti ea.

Malko văzu mai întâi o pată întunecată pe un șezlong:

cămașa și pantalonul lui Baruch Ribeiro. Fotograful de modă era la câțiva metri, în picioare.

— Tocmai și-o trag, nemernicii, scrâșni June.

Malko îi urmări privirea. Negresa era cu brațele de după gâtul columbianului care se mișca lent înainte și înapoi. În picioare, în apă, până la piept, în fața negresei sprijinite de peretele piscinei, Baruch Ribeiro îi văzu, ceea ce păru că nu îl deranjează. Scoțând o mână din apă, le adresă un semn amical înainte de a relua mișcarea.

Malko văzu cum June se înfurie, își desface în viteză bluza, eliberând doi sâni fermi. Apoi urmă fusta și un minuscul slip negru, descoperind un păr abundent, tuns în formă de inimă.

— O să ne scăldăm și noi! făcu ea hotărâtă.

Fără să mai aștepte părerea lui Malko, ea se băgă în apă și zise nervoasă:

— Veniți?

Malko, la rândul lui, își scoase hainele, le puse pe șezlong și intră în apa călduță. La zece metri de ei, Baruch Ribeiro se mișca în continuare, vorbind cu negresa. Sânii bronzați ai lui June se lipiră de el, simțindu-i abdomenul mișcându-se unduitor. După câteva momente, ea îl privi furioasă.

— Sunteți homo, sau ce? De ce nu vă excitați?

Pentru a dezamorsa furia, băgă o mână sub apă și începu să o mângâie. June se calmă instantaneu. Cu capul pe spate, brațele agățate de marginea piscinei, abdomenul înainte, picioarele depărtate, ea plutea ca o meduză erotică. Malko se înfipse fără dificultate în abdomenul ei.

Când June simți că el va ejacula, se eschivă dintr-o mișcare, lăsându-l să se elibereze în piscină... Ieși din apă, luă un prosop, se șterse și se îmbrăcă. Malko făcu și el la fel și plecară înspre terasă. Baruch Ribeiro și negresa continuau, în același ritm leneș.

Abia se așeză că îi ceru lui Malko să-i mai toarne puțină șampanie, terminând sticla de Taittinger.

— Dacă vreți, putem merge la apartament, este aproape, la capătul bulevardului Lincoln. Și dacă vreți prafuri, avem destule.

Malko refuză invitația.

— O.K., zise ea. Eu plec. Dacă vreți să mă vedeți, sunt în apartamentul 1201, în blocul Decco-Plage, la nr. 100.

Părăsiră împreună terasa și se despărțiră în hol. Malko îi sărută mâna, ceea ce păru că o surprinde considerabil pe June. Când ajunse în camera lui, regretă că nu o invitase. Oglinda mare ar fi fost de vreun folos. Adormi cu greu, întrebându-se cine era cu adevărat Ryad Al-Khobar-bin-Saoud..

* * *

Telefonul sună în camera lui la ora nouă.

— Sunt jos, pe terasă, anunță vocea Teresei Wilhem.

Malko nu făcu nici măcar duș. Reprezentanta CIA îl aștepta pe terasa pustie, în fața unei cafele americane. La *Delano*, clienții se trezeau târziu.

— Iată ce am primit, anunță ea. Sper că este complet.

Cu inima bătându-i tare, Malko desfăcu plicul pe care i-l dăduse și desfăcu cele trei pagini printate de computerul criptat.

În partea de sus, în stânga, era poza color a unui tip brunet, cu o mustață și o figură de păpușă. Citi:

"Prințul Ryad Al-Khobar-bin-Saoud, născut în 1954, la Ryad, în sânul unei familii foarte bogate. În 1962, pleacă în Elveția, la școala din Rosay, apoi în Champville. În 1976, se înscrie în primul an al Universității din Miami, Florida. Termină în 1979 și se duce la Universitatea Biscayne unde rămâne până în 1981. Pleacă apoi în New Jersey unde, după mai multe diplome de studii superioare, ia doctoratul.

Se întoarce apoi în țara sa, Arabia Saudită, și se angajează la o companie de export de petrol, Saoud Global Trading. Călătorește destul pentru a cumpăra petrol, mai ales în Venezuela, unde face vizite frecvente. Averea sa este estimată la mai multe sute de milioane de dolari.

Este un musulman practicant, care nu fumează, nu bea și afișează un atașament real față de doctrina wahabită.

Familia Al-Khobar este una foarte veche, venită din Siria, dar instalată de foarte mult timp în Ryad, capitala regatului saudit.

Bunicul lui Ryad Al-Khobar s-a luptat alături de fondatorul dinastiei, regele Abd Al-Aziz-ibn-Saoud. "

Apoi Malko citi, tot mai stupefiat. Nu era chiar profilul unui

traficant de cocaină! Continuă sub privirile indiferente ale Teresei Wilhem.

"Generația lui Ryad Al-Khobar numără patru frați. Cel mai mare, Nawaf, este imens de bogat și posedă reședințe în toată Europa. Este căsătorit cu una din fetele prințului moștenitor al tronului, Abdallah ibn-Abd-al-Aziz-Saoud, comandantul gărzii naționale saudite și adevărat șef de guvern, din cauza bolii fratelui său mai mare, regele. Al doilea frate, Anwar, este în Iordania. Este cel mai puțin bogat dintre cei patru frați.

Ryad Al-Khobar are și un frate geamăn, Mahmoud, căsătorit cu Jawaher-Al-Khobar, una dintre fetele vice-ministrului Apărării, și acesta frate al regelui Fahd.

Folosesc titlul de <<prinț>> iar Ryad Al-Khobar are un pașaport diplomatic saudit cu nr. 272-4. Se deplasează frecvent în străinătate cu avioane folosite pentru deplasarea oficialităților saudite.

Merge frecvent în Venezuela unde întreține relații excelente cu președintele Chavez."

Malko puse documentul pe masă și se întoarse spre Teresa.

— Ați citit?

— Da.

— Ce credeți?

— Nu poate fi omul pe care îl căutăm, zise ea. Chiar dacă are o aventură cu această Dolores Zapata. Ea a povestit cuiva ceva.

Părea aproape șocată că Malko își punea atâtea întrebări. Grație lui Eddie Garcia, ajunsese la o concluzie clară: Ryad Al-Khobar, implicat de către Dolores Zapata în traficul de cocaină, făcea parte din primul rang al puterii saudite. Și avea una din cele mai mari averi din țară. În plus, după notele CIA, era un bun musulman, care nu fuma, nu bea...

Era cufundat în gânduri, când telefonul sună.

Era Jack Mac Lauhglin, adjunctul lui George Tenet, directorul CIA. Avea o voce ciudată.

— Tot la Miami? întrebă cu o bună dispoziție prefăcută.

— Absolut, confirmă Malko. Ați avut cunoștință de documentul pe care tocmai l-am primit?

— De aceea v-am sunat. Se pare că este vorba de o eroare.

— O eroare?

— Desigur. Acest prinţ saudit este un prieten al Americii. Unchiul său a fost chiar ambasador la Washington. Saudiţii sunt aliaţii noştri.

— Bineînţeles, recunoscu Malko, dar înainte de 11 septembrie, toată familia Bin Laden trăia în Statele Unite. Chiar George W. Bush le-a permis să plece pe 12 septembrie. Totuşi, tocmai Osama Bin Laden este responsabil pentru 11 septembrie.

— Da, bineînţeles, recunoscu numărul 2 din CIA, dar nu este acelaşi lucru. Ryad Al-Khobar nu a avut niciodată nici o activitate infracţională.

— Am descoperit la Miami martori ai legăturii sale cu Dolores Zapata, de notorietate legată de...

— Asta nu înseamnă nimic, îl întrerupse Jack Mac Laughlin. O dragoste de student. Se pare că tipa este foarte frumoasă. Bine, ce scontaţi că veţi face?

Uimit, Malko lăsă o pauză până răspunse.

— Să continui ancheta, evident. Am reuşit să mă apropii de Dolores Zapata şi am alte elemente în curs de derulare.

— Perfect, aprobă călduros Jack Mac Laughlin. Voiam doar să vă dau opinia mea personală. Ţineţi-mă la curent.

Abia închise telefonul că Teresa Wilhem întrebă:

— Nu mai aveţi nevoie de mine?

— Nu.

— Bine. În acest caz, vă las. Am mult de lucru.

Malko urcă înapoi în camera lui, perplex, şi se băgă sub duş. Urma să coboare pentru a lua micul dejun când telefonul său criptat sună din nou.

— Vi-l dau pe Jack Mac Laughlin, anunţă o voce feminină.

— Malko, sunt tot eu, continuă nr. 2 din CIA.

Tonul era mult mai călduros decât mai devreme.

— Aveţi noutăţi? întrebă Malko.

— Da, confirmă americanul. Am avut o mică şedinţă despre cazul care ne interesează, cu reprezentanţii Casei Albe şi ai Departamentului de Stat. Am procedat la o reevaluare a cazului.

— Ceea ce înseamnă?

— Cred că misiunea dumneavoastră la Miami a fost încoronată de succes şi vă mulţumesc. Este preferabil să

comunicați către DEA locală toate elementele pe care le-ați obținut. Ei sunt mai în măsură să le exploateze, nu-i așa?

— Bineînțeles, aprobă Malko.

Simți cum sângele i se transformă în plumb. În realitate, CIA bloca ancheta asupra traficului de cocaină în favoarea Al-Qaida, pentru a nu-i deranja pe prietenii saudiți ai Casei Albe.

Capitolul XI

Malko trebui să se lupte din toate puterile pentru a se abține. Identificarea potențialului suspect, un prinț saudit legat de familia regală, îi deranja vizibil pe responsabilii americani. Încercă să îl liniștească pe Jack Mac Laughlin.

— Nu am nici o probă că Ryad Al-Khobar este amestecat în traficul de cocaină, preciză el, dar sunt anumite indicii. În plus, șase persoane au fost asasinate, din motive legate de această afacere. Datorită legăturilor pe care le am aici, cred că sunt mai în măsură decât DEA să obțin rezultate.

— Este clar că această Dolores Zapata este implicată în trafic, recunoscu Mac Laughlin, dar profilul acestui demnitar saudit îl face dificil de bănuit. Este posibil ca Dolores Zapata să îi fi dat numele doar pentru a blufa...

— Este posibil, recunoscu Malko, care nu mai credea nici un cuvânt.

Îl simțea pe nr. 2 al CIA deranjat. Era jenant să oprești o investigare cerută de Agenție dintr-un motiv politic. Malko preferă să nu îl înfrunte pe Mac Laughlin.

— O să termin ce am în derulare, concluzionă el, și, înainte de a pleca din Miami, voi transmite ce am obținut responsabilului DEA, Kevin Crane.

— Perfect! aprobă călduros Jack Mac Laughlin, vizibil ușurat. De ce nu treceți pe la Langley să ne vedem?

— O idee bună, aprobă Malko. Apropo, știți pe unde este acum prințul Ryad Al-Khobar?

— În Arabia Saudită, cred. Este foarte dificil de știut.

Acum, îi păsa prea puțin de Malko. Acesta din urmă nu insistă. Singura șansă era să găsească o probă indubitabilă a implicării prințului saudit în traficul de cocaină. Dacă Dolores

Zapata nu manipulase pe toată lumea, putea fi implicată într-o afacere fără ca fostul ei amant să fie amestecat. Dar atunci, de ce îl menționase?

După ce scăpă de Jack Mac Laughlin, recapitulă ce date erau *sigure*. Columbiana era implicată în uciderea fostului traficant Sanchez Pastrana și în cea a lui Fausto Caligaro, care fusese complice la masacrul de la *Wollenski*... Prințul Ryad Al-Khobar fusese amantul ei.

Era totul!

În timp ce calcula, telefonul mobil sună. Era Clemente Nelson, șeful de la *Serviciul Omucideri*.

— Puteți trece să ne vedem? zise el. Am noutăți.

* * *

Un polițist tânăr în uniformă, îl conduse pe Malko până la biroul lui Clemente Nelson. Acesta închise ușa cu grijă și îi zâmbi lui Malko.

— Am ceva foarte confidențial pentru dumneavoastră, anunță el.

— Despre cel care a comandat uciderea lui Fausto Caligaro?

— Nu.

Polițistul părea să ezite. Se hotărî în cele din urmă, vizibil deranjat, după ce scoase o sticlă de Defender dintr-un dulap și îi oferi de băut lui Malko.

— Am primit mai devreme un telefon de la șeful meu, în legătură cu dumneavoastră, anunță el. Nu sunt autorizat să vă spun, dar cum sunteți prieten cu Eddie Garcia, țin să vă aduc la cunoștință. Am primit ordin să nu mai cooperez cu dumneavoastră. Fără să vă mai anunț, bineînțeles. Îmi este interzis să vă mai ofer informații sau vreun sprijin logistic. Mărturisesc că nu prea înțeleg.

Malko îi adresă un zâmbet plin de amărăciune. Era primul efect al conversației sale cu Jack Mac Laughlin. CIA reacționa.

— Eu, înțeleg, răspunse el.

Îi explică polițistului ce progres făcuse identificându-l pe fostul amant al lui Dolores Zapata.

— Nu știu dacă acest saudit este cu adevărat vinovat de ceva, recunoscu el, dar fiindcă doar l-am bănuit a bulversat

toată administrația Bush. De atunci, încearcă să mușamalizeze. Cred că DEA a primit instrucțiuni similare...

— Este ceva putred, zise polițistul. Politicienii sunt mânjiți cu toții. Uite, Kevin Crane, șeful DEA din Miami, este un coleg. Agentul lor a fost ucis. O să îi explic ce se petrece și, oricare ar fi ordinele oficiale, va continua să vă ajute, dacă poate. Aveți celularul său?

— Nu.

— Notați: 305 775 7634561. O să-l anunț discret.

Malko era amărât, în ciuda atitudinii lui Clemente Nelson. Dezvăluise lucruri de care toată lumea se temea. Măcar să nu fie și mai rău: Casa Albă să îl protejeze pe Ryad Al-Khobar din motive necunoscute, chiar dacă era vinovat.

Totul era posibil.

Plecă de la Clemente Nelson după o strângere de mâini călduroasă și, abia ajuns în mașină, vru să verifice ceva. Teresa Wilhem răspunse imediat.

— Aș vrea să ne întâlnim, sugeră Malko, am mai multe aspecte în care m-ați putea ajuta.

— Oh, îmi pare rău! făcu reprezentanta CIA în Florida. Trebuie să plec la Washington până marți. Sunați-mă când mă întorc.

Părea perfect normală, bineînțeles. Încă o ușă care se închidea. Malko îl sună apoi pe Kevin Crane, șeful DEA. Secretara sa, fermecătoare, îi zise:

— Așteptați, o să vă fac legătura cu dl. Crane.

Malko așteptă câteva secunde, până ce vocea secretarei anunță:

— Dl. Crane are o ședință. Vă va suna imediat după aceea.

— Mulțumesc, făcu Malko.

Kevin Crane nu avea să mai sune. Mergând spre Miami Beach, se gândi că mai avea ca aliat doar pe "Ricochet Rabbit", neatins de interesele politicii. Era totuși destul de subțire pentru a lupta contra traficanților bogați și organizați. Și poate și împotriva unui miliardar saudit.

Oricum, trebuia să îl prevină. Îl sună pe telefonul mobil și îl găsi imediat.

— Am noutăți, anunță el.

— Sunt în North Miami, făcu "Ricochet Rabbit". Ne întâlnim la jumătatea drumului? Cunosc un restaurant simpatic, *Tuna's*

Waterfront Grill. De unde eşti, ajungi într-o jumătate de oră, dacă traficul este O.K.

* * *

— Restaurantul aparţinând lui Carlos Barco a fost vândut chiar de el, acum opt ani, anunţă Eddie Garcia. De atunci, a dat faliment şi nu mai există.

Deci, Carlos Barco îl minţise pe Alberto Reyes, jurnalistul de la *Nuevo Herald,* pentru a nu da de gol adevăratul motiv al prezenţei sale la Medellin. Doar că nimic nu avea legătură cu Dolores Zapata, cu atât mai puţin cu Ryad Al-Khobar. O mulţime de motive puteau sta la baza acestei minciuni.

— Şi tu? întrebă americanul. Mi-ai spus că ai noutăţi.

— Să comandăm mai întâi, zise Malko. Este destul de lungă povestea.

Malko comandă specialitatea casei, *twin lobsters,* şi bere.

Când ospătarul se îndepărtă, îl puse la curent pe Eddie Garcia cu noua atitudine a CIA. Americanul nu păru surprins.

— Nu este prima dată când Casa Albă îi protejează pe saudiţi, remarcă el. Pe 12 septembrie 2001, Bush i-a urcat într-un avion pe toţi membrii familiei Bin Laden cu reşedinţa în Statele Unite. Ca să nu li se întâmple ceva. Şi a atacat Irakul pentru a-i linişti pe prietenii săi saudiţi...

Mare luciditate din partea americanului. Dar Eddie Garcia nu era cu totul american în mintea lui... Începând să servească specialitatea casei, întrebă:

— Ce o să faci?

— Mi-e teamă că voi fi blocat, mărturisi Malko. Nu am nici o probă că Ryad Al-Khobar este amestecat în traficul de cocaină. Nici nu ştiu unde se află. În ce o priveşte pe Dolores Zapata, chiar dacă suntem siguri că este implicată în crimele de la *Wollenski,* nu ajungem nicăieri. O să ies la plimbare pe mare cu ea în acest week-end. Poate voi afla ceva. Altfel, nu o să mai pot rămâne în Miami ca să mă învârtesc în cerc. Şi singur, în plus.

— Iar eu? protestă Eddie Garcia. Nu am nici o legătură cu ordinele de la Washington.

— Este adevărat, recunoscu Malko, m-ai ajutat cât ai putut. Dar acum?

"Ricochet Rabbit" bău puţină bere şi zise:

— Doar o singură persoană te-ar putea ajuta... *The Fixer,* Baruch Ribeiro. Ştie tot ce se pune la cale în Columbia. Cunoaşte pe toată lumea. Dacă se pune la cale o lovitură mare, este cu siguranţă la curent.

— Poate, recunoscu Malko. Dar el nu va vorbi.

"Ricochet Rabbit" urmări cu privirea o tipă fermecătoare în costum de baie care se urca într-un iaht şi zise printre dinţi:

— Poate că există o cale. Baruch a fost condamnat pentru evaziune fiscală. Un an. Pe 1 iulie, merge din nou la închisoare, suspendarea expiră. Cu toate relaţiile sale, nu a reuşit să scape. Nu este bolnav ca Sanchez Pastrana, dar nici nu vrea să meargă înapoi la închisoare. Ai văzut cum trăieşte... Cunosc detaliile acestui caz fiindcă şeful meu m-a trimis la Sediul Federal să depun o cerere pentru Baruch Ribeiro, care a fost respinsă de Curtea Supremă din Florida. Deci, dacă vii cu o ofertă serioasă, nu va putea refuza.

— Nu mă cunoaşte, obiectă Malko. În plus, nu am nimic ce să-i propun.

— Pe mine, mă cunoaşte, răspunse Eddie Garcia. Ştie că lucrez pentru Douglas Sommer. Dacă îi spun că am o soluţie ca el să scape de închisoare, datorită unei persoane cu legături la Casa Albă, va fi de acord. Marii infractori sunt uneori foarte creduli...

Malko zâmbi trist.

— Eddie, ţi-am explicat că nu mai sunt sprijinit de Casa Albă, nici de CIA, nici de DEA, de nimeni.

Eddie Garcia se aplecă peste masă.

— Nu trebuie să ştie el asta.

— Se va duce la avocatul său, pentru a verifica.

— Nu, fiindcă acesta îi ia cinci sute de dolari de fiecare dată când deschide gura, făcu americanul. Merită să încerci fiindcă ai o intrare prin prietena lui. Şi îi spui să verifice prin mine.

Era tentant, Malko îl revăzu pe columbian, gol în piscină, făcând dragoste cu negresa. Voia *neapărat* să rămână liber.

Luă nota de plată și îi zise lui Eddie Garcia:
— Voi încerca în seara aceasta.

* * *

Malko nu se strădui prea mult să afle numărul lui Baruch Ribeiro. Așteptă ora șase seara pentru a încerca. O voce de femeie adormită răspunse.

— Aș vrea să vorbesc cu June, zise Malko.

— Eu sunt.

— Sunt Malko, ne-am văzut ieri seară, la *Delano,* la terasă și în piscină.

— Malko! Ce bine că ai sunat, făcu June cu o voce lingușitoare. De ce nu vii până aici? Baruch se va întoarce în curând, dar este plăcut pe terasă.

— Sosesc.

Plecă pe jos, Lincoln Avenue fiind doar la două blocuri de *Delano.* Portarul îi anunță venirea prin telefon și urcă la etajul 12. June îl primi, îmbrăcată doar cu o eșarfă, cu sânii goi. Ea îl sărută distrată și îl conduse spre o terasă care dădea spre plaja Miami. Saltele erau dispuse peste tot. June își dădu jos eșarfa și se întinse pe una din ele.

— Mă mai bronzez puțin, făcu ea.

Un cocktail început era pe o masă joasă. Îl termină și îi aruncă lui Malko o ocheadă fierbinte.

— A fost frumos ieri.

Își depărtă ușor picioarele și întrebă pe un ton șmecher:

— Ce ziceți de o mică excursie în Amazonia?

— Nu prea am timp să merg în Brazilia, răspunse Malko zâmbind. Trebuie să mă întorc în Europa.

June izbucni în râs.

— Ba da, aveți timp, nu este prea departe.

Cum el nu părea să înțeleagă, ea întinse mâna, îl prinse de ceafă, depărtă și mai mult picioarele și îi băgă capul lui Malko între coapse!

Era fierbinte și parfumată, părul era puțin cam aspru, dar nu se punea problema să refuze. Foarte repede, ea începu să geamă, din ce în ce mai tare, cu degetele crispate în părul lui, până ce o cuprinse un frison, însoțit de un țipăt răgușit, semn că juisase.

— Ce bine! oftă ea. Baruch zice că are impresia că merge prin Amazonia când îmi face așa ceva. El preferă fetele rase. Vrei un daiquiri?

Minunat exemplu de egocentrism. Malko ar fi sărit pe ea dacă nu ar fi auzit o ușă deschizându-se. Baruch Ribeiro, însoțit de negresă, își făcu apariția și nu păru șocat să îl găsească lângă June goală. Se aplecă și îi strânse mâna.

— Ne-am mai văzut, ieri, la *Delano,* făcu el simplu. Mă numesc Baruch. O cunoașteți pe prietena mea, Valeria. Vine din Cuba. Cum vă numiți?

— Malko.

— O.K. O să ne bronzăm puțin.

Își scoase cămașa, pantalonul, rămânând în slipul imitație de leopard și se întinse pe salteaua alăturată. Valeria își dădu jos pantalonul de jeans și tricoul, rămânând doar într-un slip negru, și se întinse lângă columbian. După treizeci de secunde, ea se aplecă peste el, ridică ușor elasticul slipului și cu ochii închiși, îl cuprinse cu gura, cât mai natural posibil. June profita de ultimele raze de soare. Malko încercă să nu se uite. Ciudată atmosferă... Baruch Ribeiro începea să geamă, să ofteze, iar Valeria își accelera mișcările. O prinse de ceafă și își înfipse membrul cât de adânc putu, gâfâi câteva clipe, apoi țipă ca un sălbatic.

Deodată, June deschise ochii.

Baruch Ribeiro se întoarse spre Malko și îi propuse cu o voce egală:

— Nu cinați cu noi? Mergem într-un local simpatic, al unui francez. Au muzică bună și mai vin două prietene.

— Cu plăcere, acceptă Malko.

Baruch Ribeiro o bătu peste fund pe Valeria.

— Fetelor, mergeți să vă aranjați.

Docile, June și Valeria se ridicară și dispărură în apartament. Baruch se acoperi cu un prosop și zise:

— Sunt simpatice și pricepute. Ar trebui să o încercați pe Valeria. Cubanezele sunt cele mai bune curve din câte cunosc. Parcă ar avea degete în interior iar când o sug, nici nu le simți dinții. Învață asta la școală...

Oftă și își aprinse o țigară de foi.

— Viața este plăcută!

— Profitați din plin, remarcă Malko.

— Bineînţeles! încuviinţă Baruch Ribeiro.

— Ar fi păcat să se termine cu toate astea, remarcă Malko.

Celălalt lăsă ţigara şi privi intrigat la Malko.

— De ce spuneţi asta?

— Fiindcă pe 1 iulie, le veţi lăsa pe toate pentru închisoarea din Dade County.

Capitolul XII

După câteva secunde de stupefacție, Baruch Ribeiro se strâmbă furios. Cu privirea fixă, băgă mâna în geanta din piele din care scosese mai devreme țigările și apăru cu un pistol automatic pe care îl îndreptă spre Malko.

— Ce vorbești, șmechere? șuieră el. Cine ești?

Se spărsese gheața. Malko rămase nemișcat. În culmea furiei, columbianul era capabil să îl împuște. Se mulțumi să îl privească și să precizeze:

— Cererea de suspendare a fost respinsă de Curtea Supremă a Statului Florida. O să stați un an în închisoare începând cu 1 iulie. Bineînțeles, nu este un capăt de țară, dar nu veți mai putea să faceți fotografii în Brazilia...

Ochii lui Baruch Ribeiro erau ficși. Era livid de furie. Țeava pistolului se lipi de tâmpla lui Malko.

— Nesăbuitule! repetă el. Termină sau te omor. Ești polițist sau ce?

Malko se ridică și îl calmă.

— Nu, nu sunt polițist. Dar pot să aranjez cumva această situație.

Fără să mai insiste, se îndreptă spre apartament, în timp ce columbianul îl amenința în continuare cu arma. Înainte de a ieși de pe terasă, se întoarse și îi zise lui Baruch Ribeiro:

— Sunați-l pe Eddie Garcia, fostul agent DEA care lucrează cu Douglas Sommer, și dacă vă răzgândiți în privința mea, dați-mi un semn la *Delano*, camera 408.

* * *

Telefonul sună la opt și jumătate în camera lui Malko.

— Dumneavoastră ați fost la mine cu June? întrebă Baruch Ribeiro, fără să se prezinte.

— Da.

— Sunt jos. În fața biliardului, zise înainte de a închide.

Malko coborî. Columbianul, îmbrăcat tot în negru, își pusese geanta din piele pe masa din fața lui. Încă era furios.

— Nu mai puteți continua așa. Aș putea să vă împușc.

— În acest caz, veți ajunge la închisoare pentru mult timp...

Columbianul era cufundat în banchetă.

— Eddie Garcia mi-a spus cine sunteți, făcu încet columbianul. Am încredere în el. Care este propunerea dumneavoastră?

— Ceva ce faceți de obicei....

Baruch Ribeiro scutură din cap, cu un rictus amar.

— Nemernicii de la DEA pretind că nu pot face nimic, fiindcă eu sunt urmărit de cei de la Fisc. După toate serviciile pe care le-am făcut lor... Bun, repet: care este propunerea dumneavoastră?

— Am nevoie de o informație, preciză Malko. Dacă îmi puteți da această informație, nu veți mai ajunge înapoi la închisoare. Condamnarea va fi comutată în suspendare.

— Cum vă pot crede?

— Îl cunosc pe Eddie Garcia de mult timp. Știe că nu vorbesc aiurea.

Columbianul îi aruncă o privire în care neîncrederea era înlocuită de un anume interes.

— Care este combinația?

— Puțin contează, îl întrerupse Malko. Merge. Sunteți interesat?

— Da. Ce vreți?

— Îl cunoașteți pe Carlos Barco?

— Evident. S-a retras aici cu o avere mare. Nu mai face nimic. Locuiește la vest de Miami Beach, într-o clădire abia construită. Sunset Harbor Drive, cred. De ce?

— A fost la Medellin, acum ceva timp în urmă. Vreau să știu de ce.

— Asta e tot?

— Da, dacă îmi spuneți *adevărul*. Nu prostii. Vreau toate detaliile și mai ales adevăratul motiv al acestei deplasări.

— Și apoi?

— Apoi, nimic. Ne despărțim ca niște prieteni și puteți pleca în Brazilia.

Columbianul îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Vă dați seama ce trebuie să fac eu?

— Nu contează, răspunse Malko. Doar Eddie Garcia cunoaște dosarul dumneavoastră: Douglas Sommer nu mai poate face nimic pentru dumneavoastră.

— Nemernicul, mi-a luat cincizeci de mii de dolari.

— Eu, nu vă cer nimic.

Baruch Ribeiro se sufocă.

— Nu mai spune! Ce va face Carlos Barco dacă află că îl torn?

— Riscați să aveți soarta lui Sanchez Pastrana, recunoscu Malko. Dar este un risc ce trebuie asumat. Și nu de la mine va afla. Eddie mi-a spus că puteți obține această informație, că știți multă lume...

— Despre ce este vorba?

— Dumneavoastră trebuie să îmi spuneți.

Columbianul își trecu mâna prin părul lung, vizibil tentat.

— Bine! zise el, să mergem să cinăm, așa cum v-am spus. Vă voi da răspunsul până la sfârșitul serii.

* * *

Ambianța din discotecă era supraîncălzită. Mâncarea era puțină și proastă. Malko, între June și Valeria, îl observa pe Baruch Ribeiro. Columbianul ieșea în stradă la intervale regulate pentru a telefona de pe celular. Eddie Garcia venise și el, mai devreme, la invitația columbianului, și se holba la toate fundurile care treceau prin fața lor. Două dame de companie magnifice, care beau fără încetare, completau grupul.

June îl trase pe Malko pe ringul de dans și se lipi de el, șoptindu-i la ureche:

— Cred că Baruch te place mult... Și eu, de altfel. Ești un bun explorator...

Pe măsură ce seara se lăsa, clienții deveneau mai relaxați. Cupluri dansau pe mese, altele flirtau deschis.

Baruch Ribeiro reveni după una din pauze și se așeză la masă, încruntat. Urla la urechea lui Malko, pentru a acoperi vacarmul din jur:

— Veniţi. Să discutăm afară.

Îi făcu un semn din cap lui Eddie Garcia şi ajunseră toţi trei în strada întunecată şi liniştită.

— Bine, făcu columbianul, m-am gândit. Mă implic. Dar dacă mă trageţi pe sfoară, Eddie va suporta consecinţele. Îi voi trage două gloanţe în burtă şi două în cap. Ne-am înţeles, *amigos?*

"Ricochet Rabbit" nu clipi, zicând doar:

— Este o afacere corectă.

— Bine, continuă columbianul, m-am interesat deja. Carlos Barco a fost la Medellin, pentru o săptămână. S-a mişcat destul de mult, s-a întâlnit cu o mulţime de foşti prieteni din cartel şi din Cali. Este tot ce am aflat pentru moment.

— Îmi trebuie mai mult, insistă Malko.

— Voi mai obţine.

— Bine. Altceva. O cunoaşteţi pe Dolores Zapata?

Columbianul zâmbi şmecher.

— Cine nu o cunoaşte? S-a culcat cu jumătate din oraş. De ce?

— Este implicată în trafic?

Baruch Ribeiro scutură din cap negativ.

— Nu, de la moartea soţului ei. Sau chestii mărunte. Preferă să toarne pe micii traficanţi la prietenul ei de la DEA.

Malko ciuli urechea.

— Ce prieten?

— Vincent Shedd. Un agent special al DEA din Miami. Cred că s-au cuplat. Ea îi pasa diverşi traficanţi iar el îi oferea o parte din câştig.

— Sunteţi sigur?

Baruch Ribeiro îl privi pe Malko cu compătimire.

— V-am spus că eu cunosc toată lumea...

— Se mai văd cei doi?

— Nu ştiu nimic, ar trebui să-l întrebaţi pe Vincent Shedd. Îl găsiţi la DEA. Bine, să ne întoarcem înăuntru. În două zile, veţi avea informaţiile pe care le doriţi.

* * *

Malko avea dureri de cap. Rămăseseră în club până la ora patru dimineaţa şi, apoi, trebuise să mai facă o partidă cu June,

înainte de a se întoarce la *Delano*, practic când soarele răsărea...

Totuşi, nu putuse închide nici un ochi. Graţie lui Baruch Ribeiro reuşise să descopere piesa lipsă din puzzle. De fapt, Dolores Zapata nu ar fi putut să îl lichideze pe Sanchez Pastrana decât după ce ar fi aflat despre trădarea ei. Dacă avea o sursă în interiorul Agenţiei, aşa se explica totul... Hotărî să mai cerceteze.

După ce făcu un duş şi servi un mic dejun consistent, sună la centrala DEA şi ceru cu Vincent Shedd. I se făcu legătura şi o voce neutră răspunse:

— Mike Castellano. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Îl caut pe Vincent Shedd.

— Cine sunteţi?

— Malko Linge. Lucrez cu Kevin Crane în cazul Pastrana.

— Ah, O.K.! Vincent Shedd este în oraş. Va fi aici după-amiază. Pot să îi las un mesaj?

— Bineînţeles. Să mă sune. Este în legătură cu cazul Pastrana.

* * *

Când Vincent Shedd găsi pe biroul lui un bileţel cu mesajul unui anume Malko Linge care voia să discute cu el despre cazul Pastrana, simţi că i se înmoaie picioarele. De câteva săptămâni aştepta acest moment. Nu îl cunoştea pe acest Malko Linge, dar de unde îl ştia el? Şi, mai ales, de ce se interesa de el? Sună imediat la responsabilul de serviciu şi ceru, aşa cum spunea regulamentul, autorizarea de a discuta cu Malko Linge. Răspunsul nu întârzie să vină.

— Nici vorbă, răspunse şeful lui. Nu avem autorizarea să cooperăm cu această persoană. Vă permit doar să îi răspundeţi la apel pentru a-i spune că nu sunteţi abilitat să discutaţi despre acest caz.

Vincent Shedd l-ar fi sărutat pe gură pe şeful său. Salvat de clopoţel. Mai rămânea o posibilitate neplăcută: ca Malko Linge să se adreseze direct şefului său şi să dezvăluie legătura lui cu Dolores Zapata. Totuşi, nu era la fel de riscant. Nimeni nu putea să dovedească că se întâlnise cu ea şi că o prevenise.

Cu toate acestea, o întrebare continua să îl roadă. De ce

Malko Linge îl sunase? Imposibil ca Dolores să fi vorbit. Era o cursă. Deci, altcineva cunoştea relaţia lui. Şi poate chiar mai mult... Totul devenea extrem de sensibil... Cu cât se gândea mai mult, cu atât se întreba mai insistent dacă nu ar fi mai bine să încalce ordinele şefului lui pentru a afla câte ceva... Luă maşina şi se duse până la prima cabină telefonică publică, de unde sună la *Delano*.

— Domnul Linge?

— Da.

— Sunt agentul special Vincent Shedd, anunţă el. M-aţi căutat în această dimineaţă.

Malko nu se aştepta să o nimerească şi îşi disimulă satisfacţia.

— De fapt, aş vrea să discut. Neoficial.

— În ce privinţă?

— O femeie pe care o cunoaşteţi. Poate mă puteţi ajuta în ancheta mea. Puteţi trece să bem ceva la *Delano*, peste o oră, să zicem?

După o scurtă linişte, Vincent Shedd zise cu o voce prefăcută:

— Peste o oră, în hol. Am coadă şi o vestă cu model de piton. Blond, un metru optzeci.

* * *

Efectiv, Vincent Shedd se confunda perfect printre cei ce frecventau *Delano*, cu vesta lui din piele de şarpe, părul prins în coadă, bronzat şi blugi vechi. Malko se ridică de pe scaunul lui şi se duse la el.

— Eu v-am sunat, făcu el. Să mergem să bem ceva pe terasă.

Odată ce agentul DEA se aşeză în faţa unui Defender cu multă gheaţă, Malko începu sec:

— Am fost însărcinat cu derularea unei anchete pentru CIA, anunţă el. M-am întâlnit cu Kevin Crane. Este vorba de un posibil trafic de cocaină în favoarea unei grupări teroriste.

Vincent Shedd păru sincer surprins.

— De o grupare teroristă? repetă el. Gruparea FARC din Columbia?

— Nu, Al-Qaida, îl corectă Malko. Ori, cineva mi-a spus că

o cunoaşteţi pe o persoană care este posibil să fie amestecată în acest trafic. Dolores Zapata. Aşa este?

— Cine v-a spus asta?

Agentul special al DEA se străduia să rămână calm, dar Malko îl simţi. Profită pentru a continua calm.

— Puţin contează. Dar dacă este aşa, aţi avut posibilitatea să o preveniţi pe Dolores Zapata că agenţia dumneavoastră se interesa de ea. Urmarea, patru persoane mor la *Wollenski.* Nu ştiu dacă dumneavoastră chiar aţi făcut-o, dar dacă se află, cred că vă riscaţi mulţi duşmani...

Vincent Shedd rămase tăcut, dar mărul lui Adam îi tremura. Cu o voce abia auzită, întrebă:

— Ce vreţi de fapt? Să mă şantajaţi?

— Nici gând. Nu mă interesează legăturile dumneavoastră cu această femeie. Dar încerc să avansez cu ancheta. Aştept două lucruri de la dumneavoastră. Mai întâi să nu discutaţi cu nimeni despre această conversaţie. Şi mai cu seamă cu Dolores Zapata. M-am întâlnit cu ea şi nu ştie cine sunt în realitate. Apoi, eventual, să-mi comunicaţi câteva informaţii pe care doar DEA le poate avea.

Vincent Shedd îl privi uimit.

— Tocmai mi-aţi spus mai devreme că sunteţi în legătură cu noi...

— *Eram,* îl corectă Malko. Această anchetă nu este pe placul celor de la Washington. DEA a primit ordin de foarte de sus să nu mai coopereze. Ori, voi avea foarte probabil nevoie de informaţii... Sunteţi dispus să mi le daţi?

— Dacă am posibilitatea... începu Vincent Shedd.

Malko îl întrerupse.

— Nu vă voi cer nimic imposibil. Dar, mai întâi, o întrebare: cred că o cunoaşteţi destul de bine pe Dolores Zapata. Are un prinţ arab în viaţa ei?

Agentul special înghiţi în sec, după care spuse dintr-o suflare:

— Da. Cu mult timp în urmă.

— Îl cunoaşteţi?

— Nu. Nici nu eram în agenţie.

Malko îl chemă pe ospătar şi îi zâmbi lui Vincent Shedd.

— O.K. Daţi-mi numărul de celular. Dacă am nevoie de dumneavoastră, vă sun de la o cabină telefonică pentru a fixa o

întâlnire. Sub numele de Mike. În acest caz, veniţi aici, după o oră. Când această anchetă se va termina, într-un fel sau altul, voi uita numele dumneavoastră. Şi nimeni nu va şti că am discutat.

Vincent Shedd se ridică, strânse slab mâna lui Malko şi dispăru în interiorul hotelului, ca şi cum ar fi fost urmărit.

Dacă se ducea să-i spună lui Dolores Zapata, pielea lui Malko nu mai valora nimic.

* * *

Vocea lui Dolores Zapata tremura de excitare. Cu toate că era singură şi că vorbea de pe celularul "secret", vorbea încet.

— A ajuns la Caracas!

Carlos Barco, întins pe unul din paturile de la *Nikki Beach,* cu mâna pe abdomenul unei mignione brunete, simţi că îi creşte pulsul.

— Este hotărât în continuare?

— Mai mult ca niciodată. Îl poţi anunţa pe Oscar. Prietenul meu este în apartamentul prezidenţial. Să îl contacteze.

— Când pleacă din Caracas?

— În câteva zile. Are treburi oficiale de rezolvat. Trebuie să facă transferul înainte.

— Îl sun pe Oscar, promise Barco. Iar noi?

— Vom pleca în week-end, după ce ne plimbăm pe mare.

— Când ne vedem?

— În seara asta, dacă vrei. *La Loews.* Este liniştit şi au carne bună. Vom pune totul la punct.

Întrerupse legătura, euforic. Visul imposibil devenea realitate. Şi, în plus, rămânea în termeni buni cu DEA, fiindcă cocaina nu era destinată Statelor Unite.

Capitolul XIII

— Un domn vă caută la recepție, anunță angajatul de la *Delano* pe Malko.

Acesta opri televizorul și se duse la ascensor. Baruch Ribeiro se învârtea în spațiul de la recepție.

— Am informațiile, anunță el.

Columbianul părea foarte nervos. Privi în jurul său, ca și cum se temea să nu fie văzut cu Malko, îl luă de braț, trăgându-l spre sala cu stâlpi înalți. Malko zise:

— Vă ascult.

Baruch Ribeiro se lăsă pe o banchetă și zise, încet:

— Nu uitați, aveți ceva de făcut, și dumneavoastră...

— Mai întâi, trebuie să verific informațiile dumneavoastră, răspunse Malko. Apoi, să transmit cererea dumneavoastră. La Washington. Înțelegerea noastră este clară.

— Dacă mă păcăliți, prietenul dumneavoastră Eddie Garcia va ajunge hrană la pești, amenință columbianul.

— Să nu pierdem timpul, făcu sec Malko. Ce ați aflat?

Baruch Ribeiro se apropie mai mult și se aplecă spre Malko.

— Carlos Barco a adunat cinci tone de cocaină la Medellin, zise el. Cumpărate de la mai mulți angrosiști din regiune.

— Le-a plătit?

— Nu. Este sistem consignație. Plata după, dar ceva mai mult. Era specialistul acestui sistem iar oamenii au încredere în el.

— Cocaina unde este? La Medellin?

— Nu mai este acolo. Totul a fost încărcat în camioane cu cartofi, care merg în Venezuela.

— Este mare, Venezuela...

— Caracas. Este un tip care o păzește. Un adjunct al lui Carlos Barco. Oscar Fuente. Se află la hotel *Intercontinental* din Caracas.

Malko îi sorbea cuvintele. "Fixer" era la înălțimea reputației sale... Pentru prima dată, avea o informație precisă și de folos.

— Carlos Barco nu știe că ați aflat?

Baruch Ribeiro îl privi cu compătimire.

— Dacă ar fi știut, ar fi fost la spatele meu cu o mitralieră. Este valabil și pentru dumneavoastră.

— Bine, concluzionă Malko. V-ați îndeplinit contractul. Îl voi îndeplini și eu pe al meu.

Columbianul îi înfipse un deget în stomac și zise încet:

— Dacă, în zece zile, nu am primit nici o veste bună, Eddie Garcia își va pierde capul.

Fără nici un alt cuvânt, plecă cu pași mari spre ieșire.

Malko se duse la bar, chiar în față, și comandă o votcă. Acum avea o informație precisă. Carlos Barco, despre care se presupunea că s-a retras din afaceri, era implicat într-un enorm trafic de cocaină. Mai rămâneau destule întrebări de răspuns. Mai întâi, era Dolores Zapata cea care conducea operațiunea? Până acum nu avea nici o probă a legăturii dintre cei doi. După spusele lui Baruch Ribeiro, cocaina se afla în Caracas. Afacerea nu îl interesa pe Malko decât dacă putea proba implicarea lui Ryad Al-Khobar în trafic. Primul lucru de făcut era să verifice dacă prințul saudit, în relație cu Dolores Zapata, se afla și el la Caracas. Câteva zile mai devreme, ar fi fost ușor, prin CIA sau DEA. Dar nu mai beneficia de nici un sprijin logistic. Îi mai rămânea un singur as: Vincent Shedd, agentul special al DEA aflat în legătură cu Dolores Zapata. El putea să facă această verificare. Și avea și un motiv serios: să cumpere tăcerea lui Malko asupra implicării lui în multiplul asasinat de la restaurantul *Wollenski*.

* * *

Oscar Fuente, supranumit "El Flatto" din cauză că era slab, ciocăni timid la ușa apartamentului prezidențial de la hotel *Intercontinental* din Caracas. Ușa se deschise, apărând un arab simpatic. Fără nici un cuvânt, traficantul columbian îi

întinse o bucată de hârtie și se dădu înapoi, pentru a arăta că nu intenționa să forțeze ușa.

Aceasta se închise. Oscar Fuente vru să coboare când ușa se redeschise apărând un alt bărbat, tipul oriental, înălțime medie, grăsun, chel, cu mustață și o figură banală, dar cu ochi negri, sclipitori de inteligență.

— Intrați, zise el în engleză.

După atitudinea plină de umilință a servitorului, Oscar Fuente înțelese că avea de a face cu șeful, faimosul prinț despre care îi vorbise Carlos Barco. Însă nu avea nimic princiar. Îi întinse columbianului o legătură de chei și zise cu o voce calmă:

— Mahmoud vă va însoți la garajul hotelului. Acolo este parcat un camion încărcat cu o sută douăzeci de valize pline cu sticle de apă minerală. Știți să conduceți un camion?

— Da.

— Bine, veți lua acest camion împreună cu Mahmoud și îl veți duce în locul unde se află marfa. Veți pune marfa în locul sticlelor de apă minerală. O să vă ia ceva timp. Când veți termina, aduceți înapoi camionul în garajul hotelului. Face parte din vehiculele suitei mele și nu va fi controlat când vom pleca la aeroport. Ați înțeles?

— Da, bâigui Oscar Fuente, intimidat.

— Bine. Încă ceva: spuneți-le prietenilor noștri că trebuie să fie aici în patru zile. Plecăm duminică dimineață și vor veni cu noi. Aveți grijă cum conduceți: fără accidente.

Se eschivă după ce îi făcu un semn din cap iar Mahmoud zise în spaniolă:

— *Vamos!*

Luară liftul pentru angajați pentru a ajunge la subsol. Mahmoud îl conduse pe columbian până la un camion mare iar Oscar Fuente se urcă la volan. Cum ieșiră din hotel, sună de pe telefonul mobil pe responsabilul de la depozitul de cocaină. După o jumătate de oră, erau acolo. Mahmoud fu uimit văzând mulțimea de gărzi înarmate până în dinți.

Oscar Fuente alese câțiva oameni care lăsară armele și începură transbordarea. Erau niște valize roșii, încuiate cu cheie, care trebuiau deschise pe rând, cu cheile aduse de Mahmoud. Depozitară sticlele de apă minerală într-un colț al imensului hangar, acoperindu-le cu saci de cartofi. Apoi,

desfăcură sacii care conţineau cocaina. Aceasta era în pachete de cinci kilograme. Unele dintre ele aveau pe ele zvastica – destinate clienţilor germani – altele turnul Eiffel – pentru piaţa franceză.

Transbordarea celor cinci tone de cocaină începu într-o căldură apăsătoare şi mirositoare. Epuizaţi, oamenii se roteau mereu, nefiind obişnuiţi cu munca fizică. Majoritatea nu văzuseră atâta cocaină. Mai ales că se vindea cu gramul pe străzile americane...

* * *

Vincent Shedd veni la *Delano* la o oră după telefonul lui Malko. Acesta îl conduse până în faţa barului şi începu direct.

— Am nevoie de lista tuturor clienţilor care stau acum la *Intercontinental* din Caracas.

Americanul păru surprins.

— Căutaţi pe cineva anume? Ar fi mai simplu să îmi daţi un nume.

— Prefer această metodă, răspunse Malko. Se poate?

Vincent Shedd ezită câteva secunde şi oftă.

— Va trebui să mă descurc, am un prieten în Caracas. Imediat ce obţin informaţia, vă sun pe mobil.

Se despărţiră, fără să îşi mai strângă mâinile. Malko avea întâlnire cu Eddie Garcia la *La Caretta,* restaurantul tradiţional. Avea timp să ajungă. "Ricochet Rabbit" îl aştepta bând un *mojito* la bar. Cu o figură de câine bătut.

— Ce se petrece? întrebă Malko.

— Oh, m-am certat cu Carmencita. Voia să mergem la dans...

— În curând, veţi putea merge să dansaţi în fiecare seară. Am mai înaintat cu cercetările.

Îi povesti ce obţinuse de la Baruch Ribeiro, ceea ce îi mai ridică moralul lui Eddie Garcia.

— Ţi-am spus că *Fixer* este bun, concluzionă el.

— Un lucru mă nelinişteşte, continuă Malko. pentru moment, sunt incapabil să-mi ţin promisiunea faţă de el. Ori, tu eşti cel pe care îl ameninţă cu moartea. Dacă nu îmi ţin promisiunea...

Eddie Garcia îşi arătă toţi dinţii.

— Nu mai spune. Nu are curajul. Dar dacă vrem să-l păstrăm ca informator, trebuie să-i dăm ce vrea.

— Voi face tot posibilul, promise Malko. Dar nu am nimic clar.

Îi povesti despre ce îi ceruse lui Vincent Shedd iar Eddie Garcia păru surprins.

— De ce nu i-ai cerut să afle dacă Ryad Al-Khobar este la Caracas? întrebă el.

— Pentru a evita o dispariție neașteptată, explică Malko. Dacă pe lista de la *Intercontinental* nu apare nimic, voi întreba direct. Dar, cum adjunctul lui Carlos Barco este la *Intercontinental,* ar fi logic că și Ryad Al-Khobar se află acolo.

— Bine jucat, aprobă "Ricochet Rabbit". Acum, o să uităm de toate astea.

Șeful de sală tocmai așeza pe masă carne de purcel fript cu fasole neagră.

* * *

Restaurantul *Loews* era aproape pustiu și domnea o temperatură siberiană. Dolores Zapata și Carlos Barco se instalaseră într-un separeu pentru opt persoane, izolat.

— Plecăm spre Caracas peste trei zile, anunță columbiana. Dar trebuie să ne luăm anumite măsuri de precauție. Mai întâi, nu vom pleca direct din Miami.

— Doar nu vom pleca spre Caracas înot, obiectă Carlos Barco.

— Nu. Sâmbătă, plecăm la picnic, pe *White Swan,* cu șalupa ta. Unde este?

— Mai jos de vila mea, în debarcader.

— Bine. Iată programul: sâmbătă dimineață, vin să te iau pe la ora zece. Oficial, pentru a petrece ziua pe mare. Dar îmi voi lua pașaportul. Voi lăsa mașina în parcarea ta, ai două locuri, nu-i așa?

— Exact.

Dolores zâmbi veninos.

— Nu voi veni singură. I-am propus "clientului" meu să mergem pe mare, sâmbătă. Deci, plecăm toți trei cu șalupa ta. Prima destinație: Virginia Key, pentru o baie. Când vom pleca

de acolo, nu vom mai fi decât doi. Direcția Nassau, unde ne vom îmbarca pentru Caracas.

Carlos Barco lăsă furculița.

— Vrei să-l omori?

Dolores Zapata scutură din cap.

— Nu. Va fi un accident. Un vas care nu a observat un înotător... Se întâmplă des.

— Și cine conduce acest vas? întrebă rece Carlos Barco.

— Tu, zise Dolores.

Columbianul tresări.

— Eu!

— Da, continuă Dolores Zapata. Mă voi duce să înot cu el. Tu, vei rămâne pe șalupă. Voi face în așa fel încât să mă îndepărtez de el iar tu vei trece peste el cu șalupa. Va fi sfâșiat de elice. Apoi, pornim spre Nassau. Cât timp ne ia?

Dolores Zapata crezu că columbianul o să îi sară la gât. Aplecat spre ea, îi zise:

— Știi ce înseamnă asta? Omor cu premeditare... Mai este încă valabilă pedeapsa cu moartea, în Florida. Pe mare nu ești niciodată singur, mai ales în acel loc.

— O să ne oprim să facem baie într-un loc liniștit. Eu, aș vrea să fiu în locul tău, doar că nu știu să conduc o șalupă și cred că va prefera să se scalde alături de mine, decât de tine. În plus, probabil nu îi vor mai găsi corpul. Sunt rechini și baracude în zonă.

Carlos Barco scutură din cap, uimit.

— Nu am putea pleca pur și simplu doar noi doi, în loc să ne mai complicăm viața?...

Privirea lui Dolores Zapata se întunecă.

— Nu, făcu ea. Acest tip mă urmărește. Nu știu cine este. Nu vreau să risc. Dacă preferi, îl împușcăm și îl aruncăm peste bord. Dar dacă îi este găsit cadavrul, și se vede că a fost împușcat, polițiștii își vor pune întrebări.

— Și tu crezi că DEA, care este în spatele lui, nu își va pune întrebări când va dispărea? În plus, cu siguranță că el îi anunță despre orice mișcare a sa. Când mă voi întoarce la Miami, o să mă aștepte polițiștii la ușă.

— Desigur că nu. O să îl caut la *Delano*. Nu știe unde și cu cine mergem. Apoi, voi sta numai cu el și nu îl voi lăsa singur.

Până ce DEA să reacționeze, noi vom fi bogați... Apropo, cât timp ne ia să ajungem la Nassau?

— Șapte ore aproape?

— Bine. Ajungând acolo, parchezi șalupa în debarcader și luăm avionul. Am un pașaport pe numele meu de fată. Poți să găsești un pașaport pe un alt nume până sâmbătă?

— Da, cred, admise columbianul.

— Bravo, triumfă femeia. Oficial, vom fi tot în Bahamas. Iar nemernicul va fi pe fundul apei golfului Biscayne. A doua zi vom fi la Caracas.

— Și dacă tipul este înarmat?

— Doar nu face baie cu arma la el, nu?

— Este adevărat, recunoscu Carlos Barco, fără entuziasm, dar ar trebui să te calmezi. Sunt destui morți până acum.

Dolores se strâmbă cu ură.

— Nu puteam prevedea că acest nemernic de Pastrana ne va turna. Eu, consider că am limitat pagubele destul, nu? Hai, cere nota de plată, am treabă mâine de dimineață. Nu ne mai vedem până sâmbătă. Inutil să mai riscăm. Spune-i să facă plinul. După aceea, vom ajunge în paradis.

Ochii îi străluceau ca niște stele. Ca pentru a împărtăși din entuziasm și lui Carlos Barco, ea se aplecă și desenă cu degetul pe fața de masă.

— Știi cât fac cinci tone de cocaină a douăzeci și opt de mii de dolari kilogramul?

— Nu.

— O sută patruzeci de milioane de dolari!

— E ceva!

— Bineînțeles. După ce plătim totul, nouă ne rămân opt mii de dolari pe kilogram de împărțit. În mare patruzeci de milioane de dolari.

Aceste cifre dansau în capul columbianului. Uită partea neplăcută a acestei povești: eliminarea celui care o urmărea pe Dolores.

* * *

Malko tocmai se îmbrăca în timp ce un plic îi fu strecurat pe sub ușa camerei. În urmă cu o jumătate de oră, Vincent Shedd, după un apel scurt, îl anunțase că obținuse informația.

Malko deschise plicul, descoperind trei pagini listate la calculator. Lista clienţilor de la *Intercontinental* din Caracas. O desfăcu şi parcurse numele. Descoperi ce căuta pe a doua pagină: Ryad Al-Khobar. Plecare pe 26.

Era pe 24. Îi mai rămâneau puţin peste patruzeci şi opt de ore pentru a acţiona. Trebuia să-l sune pe Frank Capistrano. În fine, avea un indiciu serios şi verificabil al implicării prinţului saudit în traficul de cocaină. Acum totul se lega. Cele cinci tone de cocaină aduse din Columbia de oamenii lui Carlos Barco erau în acelaşi loc cu prinţul Al-Khobar.

Legătura nu putea fi decât Dolores Zapata. Care era încă în Miami. Şi care îl invitase la o plimbare cu şalupa a doua zi. Cu un "amic".

Cine era acest amic?

Poate că ea dirija operaţiunea din Florida. În acest caz, era mai dificil de prins sauditul.

Pe prima pagină, găsi şi numele lui Oscar Fuente, omul de încredere al lui Carlos Barco. Acesta din urmă putea fi tot la Miami, pentru a nu fi implicat direct în operaţiune.

În ceea ce îl privea pe Ryad Al-Khobar, opţiunile lui Malko erau numeroase. Cea mai simplă era să alerteze autorităţile venezuelene, dar erau destule şanse ca acestea să nu reacţioneze. Ryad Al-Khobar era un tip foarte important.

Malko putea să se urce în avion pentru Caracas. Dar, fără susţinere oficială, era neputincios.

Deci, trebuia, cu orice preţ, să obţină detalii asupra sejurului şi, mai ales, despre plecarea lui Ryad Al-Khobar. Cu ce avion pleca? Care era următoarea destinaţie? Nu avea nici un minut de pierdut. Pentru acest gen de informaţie, Baruch Ribeiro nu era cel mai potrivit, la fel şi Vincent Shedd. Se gândi la Reyes, jurnalistul de la *Nuevo Herald*. Era obişnuit cu acest gen de anchete iar întrebările sale atrăgeau mai puţin atenţia. Îl sună imediat pe "Ricochet Rabbit", fără să dea de el. După cinci minute, telefonul mobil sună. Nu era decât vocea melodioasă a lui Dolores Zapata.

— Nu v-aţi hotărât încă? întrebă columbiana. Atenţie, am un alt cumpărător pentru casa care vă place. Dar nu pentru asta vă sun. Vreţi să mergem cu şalupa mâine? Vom merge la Key Largo şi vom dormi pe şalupa prietenului meu. Este foarte confortabilă. Trec să vă iau de la hotel pe la ora zece?

— De acord. Vă voi aștepta în hol.

— Deci, pe mâine.

A doua zi era 25. După listingul de la *Intercontinental,* prințul Ryad Al-Khobar pleca pe 26. Deci nu avea cum să se întâlnească cu Dolores. Ceea ce nu simplifica sarcina lui Malko. Frustrat, își zise că nu îi mai rămânea destul timp pentru a afla mai multe despre programul prințului saudit la Caracas. Din fericire, Eddie Garcia sună după o jumătate de oră. Malko îi explică problema: să afle totul despre deplasarea lui Ryad Al-Khobar la Caracas și mai ales despre mijlocul de deplasare.

— Mă duc la Reyes, promise "Ricochet Rabbit". Știu că are prieteni jurnaliști la Caracas. Ar trebui să meargă. Sper că nu și-a închis telefonul mobil.

Fostul polițist sună din nou după un sfert de oră.

— Ne găsim cu Reyes peste o oră la *Big Fish.* Eu, nu pot să plec prea mult de la birou astăzi. Mi-a spus că poate să obțină informația.

Capitolul XIV

— Prinţul Ryad Al-Khobar este în vizită oficială în Venezuela, anunţă Alberto Reyes. L-am sunat pe un prieten de la departamentul politic al ziarului *El Diario,* la Caracas. Participă la o reuniune asupra cursului barilului de petrol. Vine regulat la Caracas. Este invitatul preşedintelui Chavez. De obicei, se cazează la Ambasada Arabiei Saudite, dar, de această dată, a cerut un apartament prezidenţial la *Intercontinental.* Pe cheltuiala guvernului venezuelean, bineînţeles.

Jurnalistul se opri pentru a gusta din sosul picant. Malko nu avea poftă să mănânce. Destabilizat.

Avea impresia că ipoteza sa se năruia. Columbiana putea fi foarte bine implicată într-o afacere cu cocaină fără ca fostul ei amant saudit să fie părtaş. Şi, chiar dacă ea ştia de sosirea lui, se folosea de el doar pentru a distrage atenţia. Alberto Reyes se uită la ceas.

— Mai vreţi şi alte detalii?

— Până când stă?

Jurnalistul se uită repede în carneţel.

— Duminică.

— Cu ce călătoreşte?

— Ah, nu am întrebat! Dar este uşor de aflat. Pot să vă sun mai târziu? Trebuie să mă întorc la redacţie, acum.

Îi lăsă pe Malko cu Eddie Garcia care îşi golise farfuria în viteză, ca de obicei. Malko nu mai simţea foamea.

— Mă întreb dacă nu mergem pe o pistă greşită de la început, mărturisi el. Şi dacă nu cumva Dolores Zapata nu a "ameţit" pe toată lumea.

Eddie Garcia luă o gură de bere şi zise cu o voce sacadată:

— Au murit totuşi şase oameni... Este prea mult pentru o aiureală.

— Poate că a vrut doar să se răzbune pe Pastrana fiindcă a turnat-o la DEA, zise Malko.

"Ricochet Rabbit" dădu din cap, fără să fie convins.

— Dolores, este un animal cu sânge rece. Nu s-ar fi aruncat într-o răzbunare gratuită, mai ales că toate astea costă bani iar ea nu prea are. Nu, dacă i-a eliminat pe aceşti tipi, înseamnă că era ceva indispensabil pentru siguranţa ei.

— Trebuie neapărat să aflăm cu ce călătoreşte Ryad Al-Khobar şi unde merge după ce pleacă din Venezuela, insistă Malko. Dacă se întoarce direct în Arabia Saudită, totul se năruie. Va trebui să aflăm dacă merge cu o cursă regulată. Dacă este aşa, nu poate îmbarca cinci tone de cocaină chiar dacă este un VIP.

— Foarte corect, concluzionă fostul poliţist. Cred că Reyes va da toate detaliile. Eu trebuie să mă întorc la birou. Nimic altceva?

— Ba da. Ştii să conduci o şalupă?

— Nu. De ce?

— Pentru a face pe "baby-sitter", explică Malko, anunţându-l pe Eddie Garcia de invitaţia pentru a doua zi la o plimbare pe mare, înainte de a zâmbi: Poate că sunt paranoic, dar prefer să am o asigurare. Dolores Zapata s-a dovedit extrem de periculoasă... Evident, în ochii ei, nu sunt decât un potenţial client pentru agenţia sa imobiliară., dar această invitaţie mă miră.

— Ce vrei să spui mai exact?

— Dolores Zapata vine să mă ia la ora zece de la hotel pentru a merge la o plimbare cu şalupa unui prieten. Nu ştiu unde. Trebuie să ajungem la Key Largo. Ideal ar fi să mă urmăreşti de la Delano şi apoi, cu un vaporaş, de la distanţă.

Incisivii enormi ai lui "Ricochet Rabbit" parcă se alungiseră.

— Nu va fi simplu, recunoscu el. Să găseşti un vaporaş şi cineva care să îl piloteze, se poate. Dar dacă vasul pe care te îmbarci este foarte departe de cel pe care îl pot închiria eu o să fie dificil. Ştii numele lui cel puţin?

— *White Swan*. Este un model Bertran mare.

— O.K. Te sun diseară. Voi fi la ora zece la *Delano*. După aceea, nu ştiu.

* * *

Ryad Al-Khobar se relaxa pe o canapea din apartamentul prezidențial de unde avea o vedere magnifică asupra orașului. Pusese un CD cu versete din Coran. Bău puțin suc de portocale și mulțumi lui Dumnezeu că îl ajutase în misiunea lui. Era foarte credincios, nu bea alcool, nu fuma, nu consuma carne de porc și se ruga de cinci ori pe zi, așa cum cerea Coranul. Și, bineînțeles, nu se atinsese niciodată de cocaină.

Deja, toate valizele roșii încuiate se întorseseră în parcarea subterană a hotelului, pline cu cocaină. Camionul în care erau, ca și celelalte vehicule din suită, erau păzite de poliția venezueleană.

Reprezentantul lui Carlos Barco, Oscar Fuente, va rămâne cu el până în ultimul moment, dar fără să se îmbarce în avion. Carlos Barco trimisese un chimist spre destinația finală, cu un zbor regulat. Era însărcinat să verifice greutatea pachetelor de cocaină și calitatea produselor livrate de diferiți angrosiști. Pentru a nu apărea nici o neînțelegere în privința plății, ceea ce se putea lăsa cu valuri de sânge...

Telefonul mobil sună și el răspunse în spaniolă.

— Ce faci?

Vocea lui Dolores Zapata îl fermeca mereu. Chiar dacă trecuseră douăzeci de ani de la prima lor întâlnire, ea îl atrăgea la fel de mult și el era fericit să o întâlnească.

— Voi fi acolo după-amiază, anunță columbiana. Facem un mic ocol, pentru siguranță.

— Am planificat să decolez după-amiază, preciză Ryad Al-Khobar, dar pot să decalez cu câteva ore dacă este necesar. Când ajungeți, veniți direct aici. Plecăm de la hotel împreună. Astfel, nu riști să mai fii controlată. Totul este bine?

— Totul merge *foarte* bine, răspunse ea cu o voce senzuală. Abia aștept să te văd.

Abia aștepta să încaseze câteva milioane de dolari.

— Atunci pe duminică, concluzionă Ryad Al-Khobar. Vom ajunge acolo luni dimineață, din cauza decalajului orar, și vom dormi în avion.

După ce închise, se concentră pentru o scurtă rugăciune, înspre Mecca, mulțumind Domnului că îi dăduse ideea să se

întâlnească cu fosta lui iubită. Mulțumită ei, putea obține, pentru cauza pe care o slujea, sume considerabile. Care, în plus, puteau fi reînnoite. Piața cocainei nu era pe cale de dispariție.

Era mândru că fusese ales pentru această operațiune ultrasecretă, dar susținută la cel mai înalt nivel al Statului saudit de toți cei care credeau că singura cale de a ajuta dinastia Saoud era revenirea la puritatea originală a wahabbismului. Era cel mai apărat secret al peninsulei arabice. Nimeni, absolut nimeni, nu trebuia să afle.

Banii pe care urma să îi câștige în urma transportului de cocaină erau destinați jihadului, luptei contra necredincioșilor și creștinilor! Și, ca și marile carteluri mexicane care câștigaseră atâția bani, traficând cocaina din Columbia spre Statele Unite, va dirija în curând un flux continuu de bani. În slujba lui Allah și a luptătorilor săi.

* * *

Malko, întins pe marginea piscinei de la *Delano,* nu reușea să profite de soare, cuprins de îndoieli și neliniște. Era aproape ora patru când Alberto Reyes îl sună. Jurnalistul columbian, mereu grăbit, îl anunță:

— Prietenii mei din Caracas s-au interesat. Nu este nici un aparat de zbor înmatriculat în Arabia Saudită pe aeroportul din Caracas. Deci prințul Ryad Al-Khobar folosește o cursă regulată. Nu are nici legătură directă, trebuie să tranziteze prin Madrid, Roma sau Paris. Prietenul meu nu a avut timp să se intereseze despre zborurile de duminică, dar puteți să o faceți de aici.

Malko îi mulțumi, descurajat. Din fericire nu îl sunase pe Frank Capistrano. Dacă Ryad Al-Khobar călătorea cu o cursă regulată, toată afacerea se prăbușea. Trebuia să mai aștepte aproape șase ore pentru a afla o veste bună.

— Am găsit un vas pentru mâine, anunță Eddie Garcia. Un Sunseeker. Amicul meu se pricepe să-l piloteze. Este în port, aproape de Sunset Islands. Problema este că noi nu știm de unde o să plecați. În Biscayne Bay sunt sute de vase ancorate în fața vilelor de pe mal.

— Are prea puțină importanță, recunoscu Malko. Cred că

sunt pe o pistă falsă de la început. Dolores Zapata este implicată în trafic de cocaină, dar fără să fie amestecat prinţul saudit. Ori, în acest caz, nu mai este problema mea. Puteţi să o lăsaţi baltă cu şalupa. Ne întâlnim sâmbătă seara pentru a lua masa, dacă eşti liber.

— O să vin totuşi la *Delano,* insistă "Ricochet Rabbit", şi voi încerca să vă urmăresc. Acum că totul este organizat... Mai iau şi eu aer.

* * *

— Hei, Malko! Sunteţi în formă?

Dolores Zapata părea că este! Zâmbind cu toţi dinţii, la volanul Mercedes-ului SLK decapotat, era sexy, cu o bustieră care îi descoperea aproape tot pieptul şi un şort scurt. Malko se urcă lângă ea, îşi puse geanta de plajă în spate şi întrebă:

— Unde mergem?

— La prietenul meu, de cealaltă parte a Miami Beach. În Biscayne Bay. Vasul lui este ancorat lângă imobilul său, de pe Harbor Sunset Drive.

La intersecţia cu strada 17, o luă la stânga, spre vest. Cu coada ochiului, Malko îl văzu pe Eddie Garcia, oprit în spatele unui taxi, la capătul străzii 17 care se înfunda spre plajă, la volanul unei maşini albe. Porni şi trecu de semafor chiar în spatele lor.

— Cine este prietenul dumneavoastră? întrebă Malko.

— Un columbian. Carlos Barco. Locuieşte într-un apartament foarte frumos. Trecem pe la el şi mergem cu toţii.

Malko se abţinu cu greu să pară indiferent. Una din piesele puzzle-ului îşi ocupa locul. Carlos Barco, era cel semnalat de *The Fixer.* Cel care adunase tonele de cocaină la Caracas. În faţa tăcerii prelungite a lui Malko, Dolores întrebă:

— Îl cunoaşteţi?

— Nu.

Evident, asta nu făcea decât să confirme relaţia Barco-Zapata, dar nu îl implica cu nimic pe Ryad Al-Khobar. Era totuşi o stranie coincidenţă. Brusc, Malko fu bucuros că îl ştia pe "Ricochet Rabbit" în urma lui... Arma împrumutată de la Teresa Wilhem era tot în seiful din camera de la hotel. Nici nu se gândise să o ia cu el.

După zece minute, ajunseră în fața a două clădiri gemene de douăzeci și cinci de etaje pe malul Biscayne Bay, și opriră la intrarea în parcare.

În cabina liftului ea îi zâmbi și se apropie de el, atingându-și abdomenul.

— Sunt bucuroasă că ați putut veni, șopti ea, cu o privire care nu avea nimic comercial.

Sună la apartamentul 25 A 2 iar ușa se deschise spre un tip play-boy latino, cu părul pe spate, zâmbet strălucitor. Întinse o mână spre Malko.

— Bună ziua! Sunt Carlos Barco. Mă bucur să vă plimb cu *White Swan*.

— Ești singur? întrebă Dolores.

— Da. Prietena mea nu a putut veni. Dar nu este grav.

Columbianul își luă o mică geantă de voiaj și ieși în hol. De această dată, coborâră la parter. Ajunseră la un debarcader lipit de clădire. Un vas cu cabină aștepta pe chei, păzit de un blondin.

— Înainte! zise Carlos Barco. Ramon, ai făcut plinul? Este șampanie?

Carlos Barco se așeză la cârmă și porni motoarele. Ramon desfăcu legăturile și rămase pe chei, în timp ce ei pluteau cu viteză redusă.

Dolores Zapata și Malko se așezaseră pe banchetă, alături de Carlos Barco. Discret, Malko căută din ochi un vas care ar fi putut fi cel al lui Eddie Garcia, dar nu văzu nimic.

— Veniți să ne schimbăm jos, sugeră Dolores Zapata. Vom sta mai confortabil în costum de baie.

El o urmă în interiorul cabinei, pe cât de spațios pe atât de luxos. Dolores Zapata puse sacul jos și se întoarse, cu ochi strălucind.

— O să petrecem un week-end superb!

Cu un elan fulgerător, ea se aruncă în brațele lui Malko, pentru un sărut fără echivoc, cu abdomenul lipit de al lui. În fața acestui atac, Malko reacționă și el. Dolores îi șopti imediat:

— Avem timp, Carlos nu poate pleca de la cârmă...

Liniștită, ea își scoase bustiera, apărând în sutien negru. Apoi își dădu jos și șortul, păstrând doar un string asortat. Malko îi simți degetele care îi cuprindeau sexul cu blândețe.

— Ador să fac dragoste pe un vas, murmură Dolores. Mă gândesc la asta de trei zile.

* * *

Eddie Garcia, cu binoclul la ochi, baleia marea în fața lui, înjurând mereu. Totul mersese prost. Ascuns pe marginea debarcaderului, asistase la plecarea lui Malko, cu șalupa *White Swan*. Apoi, lucrurile se stricaseră. Prietenul său îl aștepta la alt debarcader, la peste o milă mai la sud, și îi trebuise aproape douăzeci de minute până să ajungă la el. Nu se mai vedea nici un vas în Biscayne Bay. Ieșiseră în larg. La sud de Miami Beach erau o grămadă de insule: Fisher Island, Virgina Key, Key Biscayne și altele. În această zonă, din contră, erau zeci de vase, mergând în toate direcțiile.

— Unde mergem? întrebă Miguel, prietenul lui.

— A spus că merg spre Key Largo. Să încercăm la Virgina Key, sugeră Eddie Garcia, oamenii merg frecvent acolo pentru a se scălda.

Se uita prin binoclu în toate direcțiile, dar trebuia să se apropie pentru a distinge numele șalupelor, care erau cu zecile. Dacă *White Swan* o luase direct spre sud, nu ar fi găsit-o decât după câteva ore.

Eddie Garcia se gândea la temerile lui Malko. Avea pistoletul calibru 38, dar, pe mare, nu folosea prea mult.

* * *

În genunchi pe cușeta din cabină, cu amândouă mâinile pe o bară de bronz, cu fundul ridicat, Dolores Zapata gâfâia de fiecare dată când Malko se înfigea în ea cu toată forța. Nu îi putuse rezista columbienei, în ciuda situației ciudate. Simți cum seva i se varsă în ea și se prăbuși pe spatele columbienei cu un țipăt sălbatic, acoperit de zgomotul motoarelor. Dolores se dădu la o parte și zise simplu:

— La Key Largo, când se va face noapte, o vom face pe punte. Îmi place.

Ea se duse să facă un duș, își luă un costum din două piese pe ea, apoi urcă pe punte. Malko făcu la fel, după care își luă slipul, și se duse după ea. Carlos Barco îi adresă un

zâmbet complice. Briza era plăcută, soarele ardea. Dolores anunță:

— Imediat ne oprim și facem o baie. Apoi, luăm masa.

Malko își dădu seama că era foarte cald și coborî să-și ia crema de plajă. Privirea îi căzu pe geanta lui Dolores, rămasă deschisă; și văzu un pașaport. Ceea ce îi atrase atenția. De ce să își ia pașaportul pentru o simplă plimbare pe mare? Totuși, în Statele Unite, actul de identitate uzual este permisul de conducere... Intrigat, îl scoase și îl deschise. Documentul era pe numele de Dolores Magura. Notă numărul pașaportului în agenda electronică. *White Swan* încetini iar Carlos Barco aruncă ancora. Erau la o jumătate de milă de Virginia Key.

— Aici, apa este magnifică, anunță Carlos Barco. O să facem o baie înainte de a servi masa. Puțină șampanie?

Scosese deja o sticlă de Taittinger Comtes din frigider.

— Mai târziu, zise Dolores coborând spre spatele șalupei.

Sări în apă, ieșind la câțiva metri de vas, și îi făcu semn lui Malko să i se alăture. Acesta se întoarse spre Carlos Barco.

— Nu faceți o baie?

— Eu mai întâi beau ceva, făcu columbianul, cu paharul în mână.

Malko sări și el în apă, ajungând lângă Dolores, care se apropie de el și începu să se frece cu tot corpul.

— A fost foarte excitant mai devreme, îi șopti ea.

Schimbară un sărut rapid, apoi ea zise:

— O să fac câteva ture, face bine la siluetă.

Malko o privi cum se îndepărtează și o urmă fără să se grăbească. Marea era complet pustie în jurul lor. Trei delfini săriră din apă puțin mai departe. Apa era răcoroasă, soarele ardea, iar Malko își zise că era o odihnă plăcută. Se întrebă unde era Eddie Garcia. Americanul nu îi putuse urmări, dar asta nu conta acum. Se înșelase. Dolores Zapata voia doar un week-end relaxant. Era acum la mai mult de o sută de metri de el și continua să se îndepărteze.

Liniștit, începu să înoate și el, apoi se întoarse spre *White Swan*. Carlos Barco nu mai era în spatele bărcii. Urcase pe punte. Brusc, Malko auzi un uruit. Columbianul tocmai pornise motoarele.

Ciudat, în timp ce Dolores și cu el se scăldau în continuare. Doar dacă nu venea să îi caute. Șalupa făcu un viraj. Malko

crezu la început că se duce să o recupereze pe Dolores, dar vasul venea chiar spre el, luând viteză. Văzând etrava vasului care venea spre el, brusc, totul deveni evident pentru Malko. Plimbarea în trei, atitudinea amoroasă a lui Dolores Zapata, pașaportul. Căzuse într-o capcană mortală. Elicele șalupei îl vor transforma în carne tocată și Carlos Barco nu avea decât să o recupereze pe Dolores și să plece.

Nici un vas în apropiere. Era singur în fața monstrului care venea spre el cu treizeci de noduri. Pentru a-l ucide.

Crima perfectă.

Capitolul XV

Niciodată Malko nu înotase atât de repede! Braţele lui loveau apa oceanului cu toată viteza şi nu scotea capul din apă decât pentru a măsura distanţa care îl despărţea de Dolores Zapata. Aceasta se oprise un moment, înainte să înţeleagă că Malko încerca să se folosească de ea ca de un scut. Acum, încerca să scape înotând dezordonat...

Se întoarse şi văzu că etrava şalupei era la douăzeci de metri în urma lui. Trase aer în piept, plonjă în apă, luând-o spre dreapta şi înotând spre adânc, până ce plămânii îi erau gata să explodeze. Ieşi la suprafaţă cu gura deschisă şi văzu şalupa care vira pentru a se întoarce spre el. Nu era uşor de manevrat. Cu disperare, Malko îşi reluă urmărirea. Mai avea aproape o sută de metri până să o ajungă din urmă pe Dolores. Din fericire, aceasta, epuizată, înota din ce în ce mai greu. El acceleră, cu plămânii încinşi. Nu mai era bun la vârsta lui. Şalupa se întorcea spre el, ca un monstru alb. De această dată, Malko se lăsă la fund destul de târziu, simţind mişcările elicelor la câţiva centimetri de capul lui... Când ieşi la suprafaţă, vasul se îndepărta. Poate credea că îl lovise cu elicele. Noroc că Malko avea soarele în spate, dar muşchii de la picioare începeau să se întărească. Dacă făcea o crampă musculară, era terminat.

Cu ochii spre părul brun al femeii, înainta ca un robot. Columbiana înota neîndemânatic, aproape pe loc.

White Swan tocmai vira. Încă douăzeci de metri până la columbiană. Se auzi un val de înjurături în spaniolă. Vasul, viră şi ajunse în direcţia lui. Un gând neplăcut îi veni în minte lui

Malko: mai avea nevoie columbianul de Dolores Zapata? Dacă nu era așa, îi putea sfâșia pe amândoi. Oricum, Malko nu avea altă variantă.

Opt metri, cinci metri, patru, doi... Orbit de valuri, o prinse pe Dolores de păr. Era și timpul: *White Swan* trecu la trei metri de ei.

Deci, Carlos Barco mai avea încă nevoie de Dolores Zapata.

Malko, ținând-o de păr, o prinse pe femeie de talie cu picioarele. Isterică, arunca valuri de înjurături în spaniolă, dând din brațe, înghițind apă. *White Swan* se opri puțin mai departe. Malko îl văzu pe Carlos Barco, coborât pe pasarelă, cu un obiect negru în mâna dreaptă. De această dată, încerca să tragă în el. Numai că de pe un vas care plutește, nu putea fi prea precis...

* * *

Agilă ca o anghilă, Dolores scăpă din strânsoarea lui Malko și se aruncă spre el, cu unghiile. Simți arsuri pe umeri și gât dar ea îi rată cu puțin ochii. Cu fața deformată de furie, era ca o pisică sălbatică. Sub apă, picioarele ei încercau în van să îl atingă pe Malko în timp ce înjura.

— Nemernicule! Lepădătură!

Malko înota mai bine ca ea. Reuși să o ocolească și să o prindă din spate, imobilizându-i brațele de-a lungul corpului. Malko se menținea cu greu la suprafață. La un moment dat, capetele lor dispărură sub apă iar el trebui să-i de-a drumul pentru a nu se îneca. Ieșiră la un metru unul de altul. Dolores înghițise apă. Cu gura deschisă, scuipa apa, pe jumătate înecată.

Deodată, Malko văzu șalupa care se apropia cu spatele. Carlos Barco, aplecat spre spate, îndrepta un pistol spre el. Trase și-l rată cu un metru pe Malko. Deodată, Dolores își recăpătă vocea.

— Împușcă-l! Împușcă-l! vociferă ea.

Ușor de zis... Columbianul mai trase de două ori fără nici un succes. Malko se lipi iar de Dolores, care era epuizată. Avea

de ales între a se îneca, a se lăsa sfâşiat de elicele şalupei sau a primi un glonţ în cap.

Cu sângele înfierbântat, cercetă orizontul cu privirea şi, prin apa sărată care îi ardea ochii, păru că vede un vas care venea înspre ei.

Începu să se roage.

* * *

Eddie Garcia, cu faţa arsă de soare, nu lăsase binoclul de la ochi de o oră, în timp ce prietenul său Miguel conducea şalupa înspre Virgina Key.

Pe rând, verifica prin binoclu fiecare vas şi trecea la următorul. Cercetând orizontul pentru a mia oară, se opri asupra unui punct alb destul de îndepărtat, reglă distanţa şi bătăile inimii i se accelerară: un vas alb era oprit în larg. Se întoarse.

— Miguel! Mergem spre vasul acela alb, în stânga, în faţă.

Prietenul său acceleră iar Eddie Garcia nu scăpă şalupa din priviri. După zece minute, distingea literele aurii pe pupa albă şi înjură de bucurie.

Descoperise unde era *White Swan.*

— Încetineşte! urlă el.

Imediat ce vasul se opri, cercetă marea cu privirea şi văzu două capete apropiate, nu departe de şalupă. Unul blond şi unul brunet. Nu se mişcau practic deloc. Malko şi Dolores Zapata. Se întoarse spre Miguel.

— Opreşte!

Nu voia să deranjeze această activitate relaxantă. Vizibil, totul decurgea bine. Nu avea decât să se prefacă a fi nişte turişti, şi ei. Nu voia să îl "deconspire" pe Malko.

* * *

Malko văzuse şalupa, dar nu ştia dacă era Eddie Garcia. Totuşi, agită braţele, disperat. Dolores nu mai reacţiona, pe jumătate înecată. Începu să facă semne din nou, pândit de Carlos Barco cu pistolul în mână, la câteva zeci de metri.

Distrat, nu văzu când Dolores se răsuci și îl mușcă puternic de umărul stâng. Din cauza durerii, se împinse cu picioarele și se îndepărtă de ea. Imediat, columbiana începu să înoate cu toate forțele spre *White Swan.* Surprins, Malko vru să se ducă după ea, dar se apropia prea mult de pistoletul lui Carlos Barco. După cum înota, îi trebuiau câteva minute lui Dolores să ajungă la șalupă. Cu coada ochiului, văzu șalupa Sunseeker care se oprise. Poate că era Eddie Garcia.

Adunându-și forțele, porni spre Sunseeker, mult mai mic decât *White Swan* și aflat la aproximativ două sute de metri. Spera doar ca nu cumva Carlos Barco să îndrăznească să-l ucidă cu martori... Se întoarse. Carlos Barco tocmai o ajuta pe Dolores să se urce la bordul *White Swan.*

* * *

Eddie Garcia, cu binoclul la ochi, urmărise toată scena fără să înțeleagă ce se petrecea. Abia când văzu că Malko îi face semn își dădu seama că ceva nu este în regulă. Dolores Zapata se urcase în *White Swan.* Acesta putea pleca în câteva clipe.

— Pornește! strigă Eddie Garcia lui Miguel.

Se uită prin binoclu. Malko înota spre ei. Dădu din mâini iar Eddie Garcia îi răspunse. În câteva minute, se întâlneau. În acel moment, văzu șalupa *White Swan* pornind și făcând un viraj pentru a se lansa în urma lui Malko. Mult mai rapidă decât ei, risca să îl ajungă din urmă.

— La naiba! scrâșni Eddie Garcia. Vrea să treacă peste el!

* * *

— Omoară-l! Omoară-l! repeta isterică, Dolores Zapata, prăbușită pe banchetă.

Epuizată, tremurând de oboseală, cu părul ud, ochii roșii și bulbucați. Brusc, Carlos Barco întinse mâna înainte.

— Uite! Mai este un vas care vine spre el. Cu siguranță sunt colegii lui de la DEA. Trebuie să ne întoarcem.

— Nu! urlă columbiana. Treci peste el!

Carlos Barco, fără să răspundă, trase de cârmă iar şalupa vină.

— Ce faci? strigă Dolores.

— Evit o prostie, făcu rece Carlos Barco. Vrei să ne urmărească Garda de Coastă?

— Omoară-l! repeta Dolores, dezlănţuită.

Cum Carlos Barco continua manevra de evitare, ea luă pistoletul de pe banchetă şi începu să tragă ca o nebună înspre Malko. Fără nici un rezultat.

Columbianul pornise GPS-ul şi se îndrepta spre Bahamas. Trebuia să ajungă acolo până la lăsarea serii pentru a prinde zborul spre Caracas. Cu atât mai rău pentru cel de care nu reuşiseră să scape.

* * *

Eddie Garcia trebui literalmente să-l tragă pe Malko pe şalupă. Acesta tremura de epuizare şi abia putea să vorbească. Îi trebui câteva minute până să îşi revină.

— Aţi ajuns la timp! murmură el, scuipând apă de mare. Trebuie să îi prindem.

— Dă-i drumul! urlă Eddie Garcia prietenului său.

Şalupa lor făcu un salt în faţă, dar *White Swan* nu mai era decât un punct alb în larg... Imediat, realizară că aceasta mergea cu zece noduri mai repede ca ei.

— Lasă-i, făcu Malko, înfăşurat într-un prosop. Să ne întoarcem. O să îi aşteptăm.

Se lăsă, epuizat, şi abia când ajunseră la debarcader creierul îşi reluă funcţionarea.

Era clar: Carlos Barco şi Dolores Zapata voiseră să scape de el înainte de a pleca. Foarte probabil pentru a se întâlni cu prinţul Al-Khobar la Caracas. Puteau ajunge în oricare alt port din Florida cu acea şalupă rapidă şi aveau la îndemână destule aeroporturi...

Toate lucrurile lui rămăseseră pe *White Swan*. Trebuia să treacă mai întâi pe la *Delano*.

— Trebuie să îmi iau hainele de la hotel, îi zise lui Eddie Garcia. După aceea, vom vedea.

Eddie Garcia își lăsase mașina la debarcader. Când, după o oră, Malko, în slip, traversa holul hotelului, nimeni nu îi dădu atenție. Erau destui mult mai originali. Făcu un duș, luă o votcă și coborî. De această dată, cu pistolul Glock la curea, pe sub haină. Războiul fusese declarat.

— Să mergem la Carlos Barco, zise el.

* * *

Marea era întunecată. Carlos Barco pornise pilotul automat, cuplat la GPS, pentru a-i duce direct la Nassau. Vor dormi acolo și vor porni a doua zi spre Viasa, Caracas, lăsând șalupa într-unul din porturile din Nassau. Columbianul nu avea decât să-l trimită pe Ramon, să o ducă înapoi la Miami.

Dolores Zapata, uscată dar cu ochii roșii, se așeză lângă el.

— Ar fi trebuit să îl omorâm pe nemernic! scrâșni ea.

— Este norocos. Era prea periculos cu amicii săi de față. Oricum, nu știe unde mergem și ne va aștepta în Miami.

— La ce oră ajungem la Nassau? întrebă ea.

— Pe la cinci, dacă marea rămâne așa.

— Bine. O să dorm puțin.

Ea se duse în cabină și se prăbuși pe patul pe care făcuse dragoste cu Malko, în urmă cu trei ore. Furia o împiedica să adoarmă, dar în cele din urmă va reuși, gândi ea.

* * *

Era ora opt seara dar era încă lumină. De trei ore, Eddie Garcia și Malko supravegheau clădirea în care locuia Carlos Barco, fără să poată intra. Toate intrările erau asigurate cu cartele magnetice. La recepție, nu lăsa pe nimeni să intre.

Nici urmă de șalupă: cei doi fugari nu se întorceau.

— Aș vrea să arunc o privire la el în casă, zise Malko.

Eddie Garcia oftă.

— Am o mică idee, dar trebuie să ne asigurăm că nu este nimeni în apartament. O să întrebăm jos.

Se prezentară la recepţie şi întrebară de Carlos Barco. Cubanezul sună îndelung la apartamentul lui, apoi închise.

— Domnul Barco nu s-a întors, anunţă el. Dacă vreţi să-l aşteptaţi...

— O să mai trecem, răspunse Eddie Garcia.

Ieşiră iar americanul se îndreptă spre piscina inaccesibilă. Totuşi, dând ocol, se ajungea în spatele clădirii, care dădea spre port. Eddie Garcia îi arătă lui Malko nişte cabluri care erau legate de o platformă aflată jos.

— Fac lucrări, explică el. Această platformă foloseşte la ridicarea lucrătorilor pe faţadă. Ne va duce până la etajul 25, la apartamentul lui Carlos Barco. Vom sări pe terasă şi nu ne mai rămâne decât să deschidem o fereastră.

Nici ţipenie în jur. Se urcară în nacelă. Eddie Garcia găsi comanda şi platforma începu să urce încet de-a lungul faţadei. Cei care îi văzuseră din interior nu le dăduseră prea multă atenţie. Eddie Garcia opri platforma în dreptul terasei. Trebuiră doar să sară peste balustradă. Ferestrele care dădeau spre apartament erau închise. Fără să ezite, Malko luă un scaun greu de metal şi îl aruncă într-una din ele pe care o sparse. După treizeci de secunde, erau în interiorul apartamentului. Eddie Garcia începu să scotocească prin living în timp ce Malko se duse pe culoarul din dreapta. Dădu de o cameră a columbianului cu un televizor enorm cu ecran plat, un calculator pe un birou fără hârtii pe el. Sertarele nu îi dezvăluiră nimic, dar coborând privirea, observă o foaie de hârtie galbenă mototolită, în coşul de hârtii. O desfăcu. Era plină de notiţe, dar un rând era subliniat. "Zborul 328. VIASA. Plecare din Nassau ora 8:45, sosire la Caracas ora 11:50."

Se duse imediat la Eddie Garcia.

— Au plecat spre Bahamas, anunţă el. Şi de acolo, spre Caracas. Posibil mâine.

— Vrei să îi prinzi din urmă?

— Poate, zise Malko.

Eddie Garcia se instală la calculatorul lui Carlos Barco şi începu să caute, pe Internet, un zbor Miami-Caracas. Nu era strălucit. Din Miami, duminica, primul zbor spre Caracas, pleca la 12:32. Ştiind că Ryad Al-Khobar trebuia să plece din Venezuela a doua zi, Malko îşi zise că va ajunge prea târziu. În

plus, fără mandatul său oficial, ce putea face împotriva unui invitat al preşedintelui Chavez? Totuşi, acest capăt de hârtie îi aducea ultima piesă de puzzle. Dolores Zapata nu îl minţise pe Sanchez Pastrana: urma să se întâlnească cu prinţul Ryad Al-Khobar la Caracas pentru cel mai mare transfer de cocaină cunoscut vreodată. Aflaseră destule.

Coborâră foarte simplu, cu liftul: pentru a ieşi nu aveau nevoie de cartelă magnetică.

— Ce facem? întrebă Eddie Garcia când ajunseră afară. Mai ai nevoie de mine?

Malko era nervos.

— Mi-ai salvat viaţa, azi, zise el. Este suficient. De acum, acţiunea nu se mai petrece aici, ci la Caracas. Prietenul tău Reyes ne-a spus tot ce ştia. O să încerc să mă descurc cum pot.

Eddie Garcia îl lăsă pe Malko la *Delano*.

— Ţine-mă la curent, zise el. Începând de mâine. În seara asta, mă ocup numai de Carmencita.

* * *

Malko privi la ceas. Era ora nouă şi zece. Îi mai rămâneau câteva ore pentru a rezolva problemele. Prinţul Ryad Al-Khobar părăsea Venezuela a doua zi, la o oră neprecizată. Dolores Zapata şi Carlos Barco vor ajunge la Caracas la începutul zilei. Întâlnirea lor avea să fie scurtă.

Acum că era sigur de implicarea sauditului în traficul de cocaină, trebuia neapărat să afle *unde* se ducea Ryad Al-Khobar. Era locul de livrare a cocainei.

Pentru a obţine această informaţie, avea nevoie de un ajutor oficial, CIA sau DEA. Doar că i se retrăsese cazul. "Joker"-ul său, Vincent Shedd, nu putea acţiona atât de repede. Nu îi mai rămânea decât o posibilitate: să îl convingă pe Frank Capistrano să deblocheze situaţia. La această oră, sâmbătă seara, nu mai era la Casa Albă, dar Malko avea numărul lui de mobil.

Malko formă numărul *Consilierului Special* de la Casa Albă şi aşteptă, cu inima bătând tare. La a doua sonerie, Frank Capistrano răspunse cu vocea lui răguşită:

— Da? Cine este la telefon?

— Malko.

— Ah, Malko, făcu americanul cu o voce călduroasă. Unde sunteți?

— La Miami.

Frank Capistrano păru surprins.

— Încă mai sunteți la Miami? Credeam că acest caz de trafic de cocaină în care ar fi implicat un prinț saudit s-a terminat. Am primit, acum câteva zile, o notă de la Langley în această privință, explicând că era vorba de un zvon. Am transmis-o Președintelui, care a părut ușurat. De la început, era convins că era vorba de elucubrații fără fond. Chiar el a interzis Agenției să ancheteze despre prințul Ryad Al-Khobar, al cărui unchi era încă ambasador al Arabiei Saudite la Washington acum ceva timp.

— Frank, replică Malko, acest caz de trafic cu cocaină nu este un zvon. Există și am nevoie de dumneavoastră.

Frank râse răgușit.

— De obicei, *eu* am nevoie de dumneavoastră. Ce se petrece?

Malko îi explică totul, de când îl sunase Mac Laughlin care îi suspendase cazul până la ultima descoperire.

— Sunt sigur, de acum, că este vorba de un trafic de cocaină destinat să finanțeze Al-Qaida. Nu am încă probe, dar dacă nu aflu unde este acum Ryad Al-Khobar, nu voi avea niciodată această probă, afacerea se va încheia iar Oussama Bin Laden și prietenii săi vor primi câteva zeci de milioane de dolari.

— Este un argument bun! recunoscu Frank Capistrano. După dumneavoastră, ce ar trebui făcut?

— Stația Agenției la Caracas are posibilități să afle unde și cu ce aparat va pleca Ryad Al-Khobar după ce va părăsi Venezuela.

— O.K., făcu *Consilierul Special.* Vom scurtcircuita eșaloanele superioare. Îl sun chiar eu pe Mac Laughlin și îi cer informația, fără a-i spune pentru cine. Poate crede că este pentru Președinte, dar este treaba lui.

— Când mă sunați?

— Imediat ce voi avea informația. Va trebui să-i scutur. Dar pentru mine, Mac Laughlin se va descurca.

* * *

Când telefonul mobil sună la ora unsprezece și douăzeci și cinci, Malko sări din pat ca și electrocutat. Nu se mișcase din cameră de când vorbise cu Frank Capistrano, nu coborâse nici să mănânce, din lipsă de apetit cauzată de neliniște.

— Mac Laughlin a lucrat bine, pentru prima dată! anunță Frank Capistrano. Aveți cu ce scrie?

— Da, vă ascult.

— Prințul Ryad Al-Khobar a depus un plan de zbor la turnul de control din Caracas pentru avionul său particular, un trireactor Lookhed Tristar care este înmatriculat în Bermude, pentru traseul Caracas-Malaga, în Spania. Cu decolare pentru duminică la ora 14, ora Venezuelei. Vă este suficient?

Iată de ce Alberto Reyes nu descoperise nici un avion saudit la Caracas.

— Este formidabil, mulțumi Malko. O întrebare: mă credeți?

Frank Capistrano râse răgușit.

— Nu m-ați păcălit niciodată. De ce?

— Aș avea nevoie de ajutorul Agenției din Spania. Mă urc în primul avion.

Timp de câteva clipe, nu auzi decât respirația grea a *Consilierului Special,* apoi acesta din urmă zise:

— Pentru moment, nu pot să-i dau ordin în acest sens lui Mac Laughlin. Ar fi împotriva voinței Președintelui. Dar dacă îmi aduceți și alte elemente, începând din Spania, voi declanșa operațiunea, O.K.?

— O.K., concluzionă Malko. Vă sun de acolo.

Abia închise că sună la reprezentanța Iberia și află că primul zbor spre Madrid era a doua zi, duminică, la ora 17 și 25, sosire la ora 8 și 10 dimineața, luni, din cauza celor șase ore de decalaj orar. De acolo, avea o legătură spre Malaga la 10 și 10. O oră de zbor.

Dacă nu apăreau întârzieri, va ajunge după avionul lui Ryad Al-Khobar, dar nu prea târziu. Ori, pentru a pune în distribuție cinci tone de cocaină nu era o operațiune care se rezolva în

câteva ore. Mai avea o șansă de a-l prinde pe saudit cu mâța în sac. Doar dacă nu are puțin noroc.

Făcu o rezervare la clasa I pentru zborul Miami – Madrid – Malaga și, apoi, îl sună Eddie Garcia. Fostul polițist avea pornit robotul telefonic, ocupat desigur să-și satisfacă soția vulcanică. Malko îi lăsă un mesaj de mulțumire, spunându-i ce va face și promițând să-l țină la curent. Apoi, realiză că îi era o foame de lup și coborî la restaurant. Avea nevoie să fie în formă. La Marbella, va fi singur contra sauditului, columbienilor și corespondenților lor locali.

Semăna cu lupta dintre David și Goliat. Și nu putea lua cu el pistolul Glock împrumutat de la Teresa Wilhem.

Capitolul XVI

Convoiul se întindea pe aproape cinci sute de metri. Doi motociclişti deschideau drumul a două maşini de poliţie cu girofar, apoi venea un 4x4 Cherokee blindat cu geamuri fumurii urmat de o jumătate de duzină de alte vehicule, care duceau suita şi bagajele invitatului preşedintelui Chavez, prinţul Ryad Al-Khobar. O altă maşină de poliţie încheia coloana. Părăsiseră *Intercontinental* pe la ora două iar decolarea, întârziată cu o oră la cererea prinţului Ryad Al-Khobar, era prevăzută pentru ora cincisprezece.

Dolores Zapata, ajunsă în urmă cu o oră la *Intercontinental,* privea amuzată oamenii aflaţi pe trotuar. Carlos Barco şi cu ea ajunseseră la timp la apartamentul prinţului Ryad Al-Khobar. Bineînţeles, nu menţionaseră nimic despre tentativa nereuşită de a scăpa de agentul care o urmărea pe Dolores. Era inutil să-l mai neliniştească pe complicele saudit... Acesta o primise călduros pe columbiană, izolându-se un timp în cameră cu ea. Apoi, el o invitase să meargă cu maşina blindată, împrumutată de preşedintele Chavez. Bineînţeles, nici unul din membrii serviciului de securitate venezuelean nu îndrăznise să întrebe cine era femeia drăguţă în rochie cu flori. Prinţul Ryad Al-Khobar avea dreptul să se distreze. Carlos Barco fusese repartizat în maşina secretarului Mahmoud şi a celor doi asistenţi. Când convoiul, după ce trecu de gardul aeroportului, se opri în faţa enormului avion, lui Dolores îi venea să ţipe de bucurie.

Trei oficiali venezueleni aşteptau să îi ureze călătorie plăcută prinţului Ryad Al-Khobar. Acesta primi omagiul lor şi urcă scara. Dolores şi cu el se instalară în salonul din faţă, în timp ce ceilalţi pasageri se aşezară în spate. Carlos Barco se lipi imediat de un hublou, deasupra uşii de încărcare a calei.

Când văzu angajații luând pe rând valizele roșii pline cu cocaină, sub privirea indiferentă a soldaților armatei venezuelene care păzeau aparatul, cu greu își reținu un râs nebunesc. Nici în cele mai nebunești vise ale sale, nu și-ar fi imaginat o astfel de scenă. Era apoteoza. Grație amicilor puternici ai lui Dolores Zapata.

Aceasta, cel puțin, știa cu cine să se culce, își zise el.

Una câte una, valizele pline cu cocaină dispărură în cala avionului. Era magnific. Apoi trapele se închiseră iar cele trei motoare cu reacție începură să zbârnâie. Un steward apăru cu o tavă încărcată cu cupe de șampanie. Carlos Barco luă o cupă. Se lăsă în scaunul adânc. De acum, nu mai era decât o simplă formalitate: să-l găsească pe Jose Maria Portal, corespondentul spaniol al traficanților columbieni. Acesta trebuia să fie la aeroportul din Malaga, pentru a prelua imediat cocaina, pe care să o transporte într-o vilă închiriată pentru moment și să înceapă "distribuția" către cumpărătorii veniți din cele patru colțuri ale Europei. Grație spațiului Schengen, era mult mai ușor de trecut drogurile peste frontierele din Europa.

O parte va fi plătită prin viramente bancare în conturi deschise în paradisuri fiscale, dar mai multe milioane de dolari trebuiau plătite în bancnote. Pentru a fi împărțite imediat. Lui Carlos Barco îi lăsa gura apă... Apoi, nu îi mai rămânea decât să se întoarcă la Miami pentru a petrece zile plăcute, cu tipe latino fascinate de nivelul lui de trai.

Evident, era problema cu tipul pe care încercase să îl ucidă. Dar era cuvântul lui contra cuvântului său. Dacă îl mai întâlnea în Miami.

Urletul reactoarelor îl asurzi și fu lipit de scaun de accelerația decolării. O fermecătoare însoțitoare de bord apăru cu o tavă plină de bunătăți: somon și caviar. Carlos Barco se ridică și se duse în față, unde era Dolores și Ryad Al-Khobar care conversau.

— Totul este pregătit? întrebă sauditul.

— Prietenul nostru Jose Maria va fi la aeroport. Va pleca cu noi și va recupera marfa după aceea. Apropo, unde o să stăm?

— Un prieten mi-a împrumutat o casă, la San Pedro do Alcantara, aproape de Marbella, răspunse sauditul. Sunteți invitații mei, dar trebuie ca totul să fie aranjat și plătit în trei zile, căci, după aceea, eu plec spre Ryad. Dumneavoastră?

— Noi ne întoarcem la Miami, făcură ei într-un glas.

— Bine. Să ne odihnim, zborul este lung.

Avionul Tristar ajunse la altitudinea de croazieră și nu se mai vedea decât albastrul cerului. Dolores Zapata închise ochii de fericire. În curând, va fi bogată.

— Mergem să ne și distrăm puțin, la Marbella? întrebă ea.

Ryad Al-Khobar zâmbi indulgent.

— Bineînțeles. vă voi duce în cea mai extraordinară discotecă din lume. La prietena mea Olivia Valere. Veți vedea acolo cele mai frumoase fete din Marbella și din Europa. Este un loc magnific. Nu departe de proprietatea regelui Fahd.

Puțin câte puțin, pasagerii avionului moțăiau, în zgomotul motoarelor cu reacție. Carlos Barco știa că debarcarea la Malaga nu va pune mai multe probleme decât îmbarcarea la Caracas. Bogătașii arabi lansaseră Marbella, cheltuind sume enorme pe case, apartamente, bijuterii și cumpărături de tot felul. Un prinț saudit era primit cu toate onorurile datorate bogăției sale. Mai ales că avea un pașaport diplomatic. Avionul zbura cu nouă sute de kilometri la oră deasupra Atlanticului, cu cinci tone de cocaină în cală. În câteva zile, nu va mai rămâne nici o urmă a operațiunii. Columbienii vor pleca cu dolarii, furnizorii de droguri vor fi plătiți prin circuitele bancare complexe iar Ryad Al-Khobar va dispune de fonduri în lichidități necesare pentru finanțarea ramurii europene a Al-Qaida.

"Allah este mare", murmură în sinea lui sauditul, care avea impresia că este vârful de lance al jihadului. Căci pentru el nu oprea nimic, în afară de cinci kilograme de cocaină pe care o va distribui amicilor săi din guvernul saudit care acopereau operațiunea și nu aveau aceeași motivație religioasă ca el.

* * *

Boeingul 737 al companiei Iberia își terminase aproape coborârea spre aeroportul din Malaga, în sudul Spaniei. Malko, puțin obosit de zborul lung, privea peisajul montan și construcțiile sistematice pe orice suprafață plană, până la mare. Pe aproape două sute de kilometri, practic până la Gibraltar, Costa del Sol nu era decât un covor betonat. Spaniolii construiau ca nebunii: vile, blocuri, golfuri. Nu se vedeau decât macarale.

Roțile avionului atinseră solul. Încordat, Malko se uită prin hublou. Aeroportul din Marbella era uimitor: aerogara modernă era imensă, cu pasarele mobile pentru îmbarcare și debarcare. Zborurile charter veneau din toată Europa, într-o cadență infernală.

În timp ce Boeingul rula pe pistă, Malko examină aparatele staționate la sol. Pulsul i se acceleră când descoperi, parcat puțin mai deoparte, alături de alte avioane particulare, un tri-reactor Lookhed Tristar. Nici un pavilion pe fuselajul argintiu, doar niște litere pe care Malko avu timp să le citească. VPBNA. Înmatricularea avionului cu care plecase în ajun din Caracas prințul Ryad Al-Khobar. După orarul de zbor, trebuia să fie acolo de patru sau cinci ore.

Excitat și frustrat în același timp fiindcă nu ajunsese în același timp cu el, Malko se întrebă dacă CIA va acționa în cele din urmă. Înainte de plecarea din Miami, avusese o surpriză plăcută. Frank Capistrano îl sunase pentru a-l anunța că șeful stației din Madrid, Nicolas Kolen, îl va aștepta la Marbella. Pentru o asistență oficială în primă fază.

Malko fu printre primii pasageri care coborâră. Cum intră în aerogară, doi bărbați veniră spre el. Cel mai înalt, în haină de piele, cravată, guler încheiat, părul scurt și grizonat, ochi albaștri, îi întinse mâna.

— Nicolas Kolen. El este locotenentul de la Garda Civilă, Arturo Lopez. Un prieten.

Civilul mustăcios cu părul negru îi strânse mâna lui Malko și toți trei se duseră spre sala bagajelor, trecând rapid pe la controlul Imigrărilor. Aeroportul era nou-nouț. Malko, care nu avea decât o geantă, nu pierdu timpul. Locotenentul de la Garda Civilă îi părăsi la ieșirea din aerogară.

— Vă duc cu mașina la *Marbella Club,* anunță Nicolas Kolen. O mașină închiriată vă așteaptă acolo.

— Ați văzut avionul Tristar? întrebă Malko.

Americanul zâmbi.

— Da. A sosit acum aproape patru ore. Ieri după-amiază, l-am sunat pe Arturo pentru a se interesa. Este amicul nostru aici. Un tip de treabă.

— A descoperit ceva interesant?

În timp ce traversau spre parcarea din fața aerogării, Nicolas Kolen scoase niște hârtii din buzunar.

— Iată. Am toate pașapoartele pasagerilor din Tristar. Mai întâi Ryad Al-Khobar, însoțit de patru persoane din suita sa, saudiți, dintre care două gărzi de corp. Apoi, o femeie, Dolores Magura, pașaport columbian. Numele pe care l-ați comunicat. Și un alt columbian. Îi știți?

Malko examină documentele în timp ce americanul se urca la volanul unui Ford.

Miguel Botero, asta nu îi spunea nimic.

— Este cu siguranță Carlos Barco sub un nume fals, concluzionă el, ca și Dolores Zapata.

— Am transmis cele două nume la stația din Bogota, preciză americanul. Autoritățile columbiene ne vor informa poate. Două persoane au venit să-l primească pe prinț la aeroport: consulul Arabiei Saudite la Malaga și un saudit care locuiește în Marbella, Mansour Al Albani. Arturo Lopez îl cunoaște. Mai multe vehicule îi așteptau la aeroport. Ryad Al-Khobar și cei doi columbieni s-au urcat într-un Daimler Mybach venit cu șofer. Ceilalți și bagajele au fost încărcate în trei camioane albe. Un număr impresionant de valize roșii. Nu este nimic de mirare: bogătașii arabi călătoresc mereu cu multe bagaje.

— Aceste valize conțin cu siguranță cocaina, zise Malko.

— Este posibil, făcu prudent Nicolas Kolen. Dar, chiar dacă este așa, nu am putea face nimic. Prințul Ryad Al-Khobar este protejat de imunitate diplomatică. Spaniolii nu vor mișca nimic decât cu probe exacte și susținute de fapte.

Ieșiseră din parcarea aeroportului și mergeau pe autostradă, de-a lungul Costa del Sol.

— Știm măcar unde s-au dus? întrebă Malko, cu un gust amar.

— Da, grație lui Arturo Lopez. Sauditul care a venit să-l aștepte pe prințul Ryad Al-Khobar este administratorul unei superbe proprietăți aparținând unei societăți saudite, Dar-Es-Salam, pe una din colinele care domină San Pedro do Alcantara.

— Putem supraveghea accesul?

— Dificil, recunoscu șeful stației CIA. O să vă arăt.

— Pe ce ajutor mă pot baza? întrebă Malko. Aș putea face apel la sprijinul obișnuit?

— Nu pentru moment, mărturisi, deranjat, Nicolas Kolen.

Oficial, Agenția nu are în lucru acest caz. La intervenția personală a domnului Capistrano am primit indicații să vă ajut cum pot.

Malko insistă:

— Și nici de la DEA?

Ajungeau la zona de plată a taxei. Nicolas Kolen depăși un camion. Se strâmbă ciudat.

— DEA din Miami, da. Doar pentru partea americană. Totuși, cunosc pe responsabilul lor în Spania, John Di Marco. Dacă este nevoie, ne va pune în legătură cu omologii spanioli.

— Cinci tone de cocaină pentru Al-Qaida nu interesează pe nimeni, remarcă Malko, deranjat.

— Ei nu văd așa problema, obiectă cu diplomație Nicolas Kolen. Refuză să îl creadă vinovat pe Al-Khobar.

Douăzeci de minute mai târziu, după ce ocoliseră Marbella, americanul o luă spre fosta șosea de pe faleză. Fațada albă de la *Marbella Club* arbora blazonul prințului Hohenloe, dar stabilimentul se mărise mult, anexând un parc plin de vegetație tropicală care se întindea până la mare și era presărat cu căsuțe. Mai multe Rolls-uri erau oprite la recepție, în dreapta porții. Malko se trecu în registru și primi cheile de la un Polo alb, după care fu însoțit de un angajat până la bungaloul nr. 7.

Nicolas Kolen aștepta la volanul mașinii sale. Când Malko se întoarse, îi propuse:

— Mă urmați!

O luară spre sud, depășind Puerto Banus, marele port din Marbella și, după doisprezece kilometri, Nicolas Kolen o luă la dreapta, pe șoseaua 397 care ducea la Ronda. După ce traversară San Pedro, urcară dealurile. Șoseaua urca în serpentine printre șantierele "urbanizării". La aproximativ cinci kilometri de sat, americanul semnaliză și se opri lângă șosea.

— Să continuăm doar cu mașina mea, sugeră el când Malko îl ajunse din urmă. Este mai discret.

După un kilometru, încetini, arătându-i lui Malko un grilaj de fier forjat, care bloca o alee care urca dealul. Pe un stâlp era scris: "Dar-Es-Salam. Acces privat. Nu treceți."

— Aici este, făcu americanul. Una din cele mai frumoase proprietăți din zonă. Două sute de hectare în jurul vârfului dealului cu o vedere minunată până la Gibraltar. O piscină

enormă, terenuri de tenis, parcuri cu animale, locuințe somptuoase.

— Mai este vreo intrare?

— Prin sud, este un drum de pământ, dar acum este dificil de ajuns fiindcă traversează un șantier. În orice caz, în această dimineață, au intrat pe aici.

— Cocaina a putut fi descărcată deja de atunci? remarcă Malko.

— Este posibil, recunoscu șeful stației. Nu erau supravegheați.

— Cum să facem?

Americanul zâmbi ironic.

— În afară de un elicopter care ar pluti în zbor deasupra proprietății, mai este pânda. Puțin mai sus, este un magazin de decorațiuni cu o parcare de unde se pot supraveghea intrările și ieșirile. Dar nu o să faceți asta *personal?*

Americanul părea sincer șocat.

Malko îi aruncă o privire rece.

— Aveți pe cineva care mă poate ajuta?

— Nu, recunoscu americanul. Cu excepția lui Arturo Lopez, nimeni nu știe de prezența dumneavoastră aici. Și ar fi suficient ca Ryad Al-Khobar să se plângă poliției locale de hărțuire pentru a avea probleme. Proprietarul a vândut nouă sute de hectare unor întreprinzători care construiesc în jur și îmbogățesc San Pedro. Al-Khobar este de neatins. Până ce vom obține ceva concret cu care să dovedim.

Malko întrebă nerăbdător:

— Nici dumneavoastră nu credeți?

Nicolas Kolen ezită, înainte de a recunoaște:

— Nu totul! Este prea mult. Dar nu vă cer să vă schimbați părerea. Pentru moment, nimeni nu poate certifica faptul că cocaina a fost introdusă în Spania. Să cerem o percheziție din partea Gărzii Civile este imposibil...

— Bine, conchise Malko Linge. O să stau la pândă. Vom vedea. Ce faceți?

— Mă întorc la Malaga, unde o să fac niște vizite. Vă dau numărul meu de telefon, dați-mi-l pe al dumneavoastră.

Schimbară numerele de telefon iar Nicolas Kolen îl lăsă pe Malko la mașina sa. Acesta se duse imediat în parcarea de la magazin și se instală pentru pândă. Gândind că lucra pentru o

agenție care cheltuia treizeci de milioane de dolari pe an... Din stradă, nu se vedea casa unde se afla Ryad Al-Khobar și prietenii săi.

* * *

Dolores Zapata, întinsă pe marginea piscinei sub soarele arzător, cu trupul uns cu cremă solară, nu se sătura să profite de priveliștea magnifică a Mediteranei. Era senin și se vedeau în depărtare coastele Marocului și Gibraltarul. Un personal stilat și eficace avea grijă de ei. Ryad Al-Khobar, urcase să se odihnească, fără să coboare încă.

Totuși, în ciuda acestei atmosfere luxoase, a soarelui și cerului albastru, atmosfera era încordată. Sejurul lor în Spania începuse prost. Jose Maria Portal, corespondentul în Spania al traficanților, nu fusese la aeroport! Planul lor era să urmeze convoiul până la reședința lui Al-Khobar și să preia imediat cocaina.

Imposibil să aștepte la aeroportul din Malaga cu riscul de a da de bănuit. Ryad Al-Khobar era furios și reacționase violent, amenințând chiar să plece cu cocaina în Arabia Saudită. Carlos Barco nu știa ce să mai facă. *El* era responsabil de această parte a operațiunii... Jose Maria Portal era un tip serios. Ar fi trebuit un motiv serios pentru a nu veni. Circumstanță agravantă, telefonul mobil era blocat pe mesagerie. Ceea ce era un semn *foarte* rău. Dacă fusese arestat pentru un motiv oarecare, aceasta putea explica tăcerea lui. În acest caz, cei doi columbieni rămâneau cu cinci tone de cocaină fără clienți. Fiindcă Jose Maria Portal era omul de legătură. Carlos Barco nici măcar nu știa unde este vila închiriată în care trebuia depozitată cocaina și unde chimistul organizației, trimis de la Bogota, trebuia să îi aștepte.

Așezat lângă Dolores Zapata, columbianul forma mereu numărul de telefon de un sfert de oră, înecându-și neliniștea în Defender.

— Tot nu răspunde? întrebă nervoasă Dolores.

— Vezi bine că nu, făcu Carlos Barco, arțăgos.

Furios, aruncă telefonul pe prosop și plonjă în piscină. În ciuda situației, continuau să se bronzeze, cu stomacul încordat.

Când telefonul lui Carlos Barco sună după o oră, columbianul sări literalmente în aer. Luă aparatul și, cum auzi vocea celuilalt, urlă:

— Jose Maria! Unde ești, tâmpitule?

Dolores Zapata nu auzi răspunsul, foarte lung, dar văzând trăsăturile columbianului destinzându-se, înțelese că nu era nici o catastrofă. După ce închise, Carlos Barco zise liniștit:

— A avut un accident iar telefonul mobil a fost distrus. Abia a sosit. Mă așteaptă în fața moscheii regelui Fahd.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu. Așteaptă ca Ryad să coboare și dă-i vestea. Îl iau pe Mahmoud cu mine ca să mă ghideze până la moschee.

Se duse în vilă ca să se îmbrace.

* * *

Moțăind de nesomn și oboseală și, mai ales, însetat, Malko se întreba cât avea să dureze. Se uită la ceas. Trecuseră peste două ore de când aștepta în parcare, cu aerul condiționat pornit. Nimeni nu intrase sau ieșise din curtea vilei.

Avea nevoie să bea ceva. Porni înspre Ronda. Alături, un panou indica: *Meson el Coto 1 km.* Acolo, va găsi cu ce să își stingă setea. Aproape intra în curbă când, în retrovizoare, observă o mașină decapotabilă albă care ieșea de pe aleea din Dar-Es-Salam.

Bine că șoseaua era pustie și putu să se întoarcă înainte de viraj pentru a porni în urmărirea vehiculului, ca și cum venea dinspre Ronda. Îl ajunse după doi kilometri. Era un Mercedes SLK decapotabil, cu doi bărbați. Era destul de circulat pentru ca Malko să îi poată urmări fără să fie observat.

Coborâră spre mare iar SLK-ul o luă la dreapta, pe Avenida Louis Braille de Marbella. Era înmatriculată local. Imposibil de identificat pasagerii fără să o depășească. Trecu de Puerto Banus, continuând pe fosta șosea de coastă cu două benzi pe sens separate de un scuar central. Puțin înainte de a ajunge la *Marbella Club,* o luă pe o bretea ce ducea la un pod. Malko lăsă o distanță mai mare. După ce trecu podul, Mercedes-ul urmă un drum pe sub șosea. Malko observă în fața lui minaretul unei moschei și câteva minute mai târziu, trecu prin fața gardului aurit al proprietății regelui Fahd.

Casa Albă în mărime naturală.

SLK-ul merse pe lângă moschee și se opri puțin mai departe, într-o parcare unde un panou albastru, la intrare, anunța: *Parcare Privată. Moschee.*

Malko continuă pe șoseaua care escalada colina și se opri puțin mai sus, în fața unei cabine telefonice albastre plantate pe marginea șoselei, deasupra parcării.

Coborî și ridică receptorul, prefăcându-se că telefonează în timp ce-i urmărea pe cei doi. Aceștia coborâră din SLK și se îndreptară spre o mașină roșie parcată. Un tip brunet, foarte slab, îmbrăcat sobru, ieși și înaintă spre cei doi pasageri din SLK, îmbrățișându-l pe unul dintre ei în stilul cel mai spaniol.

Malko reuși să-i distingă fața.

Era Carlos Barco.

Capitolul XVII

Malko, cu pulsul accelerat, lăsă receptorul şi se duse la maşină. Cei trei bărbaţi discutau animaţi în parcare. Apoi, al treilea, arab, se despărţi de ceilalţi doi şi se duse în curtea moscheii. Reapăru câteva minute mai târziu. Discutară iar apoi arabul se duse la maşina roşie împreună cu tipul slab. Malko urcase mai sus şi se întorsese. Nu îi fu greu să urmeze maşina roşie.

Aceasta, un Nissan, reluă şoseaua de coastă înspre sud, până la San Pedro, luând-o pe şoseaua ce ducea la Ronda. Trecură de intrarea pe proprietatea unde locuia Ryad Al-Khobar, urcând serpentinele înspre Ronda, trecând prin faţa restaurantului *El Coto.* Curând, *urbanizările* lăsară loc dealurilor încă sălbatice.

După ce trecu de un restaurant flancat de o terasă care domina şoseaua, Nissan-ul roşu o luă la dreapta, pe un drum particular care deservea mai multe case construite în coasta dealului. Malko avu timp să se apropie şi să noteze numărul: 2552 CTR. Continuă să meargă înainte, apoi se întoarse. În faţa drumului pe care intrase maşina roşie, un panou indica "Lome del Prado". Era un mic cartier de câteva vile. Plecă şi-l sună pe telefonul mobil pe Nicolas Kolen, relatându-i despre apariţia lui Carlos Barco şi dându-i numărul Nissan-ului.

— O să identific imediat proprietarul, îl asigură americanul. Cu ajutorul lui Arturo Lopez.

Liniştit, Malko îşi reluă drumul spre *Marbella Club.* Avea neapărat nevoie să facă un duş şi să doarmă câteva ore. Şi mai ales, să primească întăriri. Singur, nu putea face faţă. În timp ce cobora spre San Pedro, se întâlni cu o maşină albă şi îl

recunoscu pe Carlos Barco la volan! Imposibil să își dea seama dacă acesta l-a recunoscut.

* * *

Carlos Barco ajunse la piscină într-o stare de excitare indescriptibilă. Dolores Zapata și Ryad Al-Khobar, amândoi în halate, stăteau întinși pe un imens pat care se afla în fața livingului, lângă piscină, vizibil în cursul unui flirt. Observându-l pe Carlos Barco, Dolores își ridică mâna de pe halatul saudi-tului, lăsând să se vadă o umflătură sugestivă. Columbianul nu era în apele lui.

— Tocmai l-am văzut pe nemernicul de agent DEA! izbucni el.

— Nu te-ai întâlnit cu Jose Maria? întrebă Dolores, stupefiată.

— Ba da! Dar când mă întorceam, am întâlnit o mașină care cobora. La volan, era tipul pe care am încercat să-l lichidăm înainte de a pleca. M-am întors și l-am urmărit. A coborât la *Marbella Club*.

Dolores Zapata se răsti la el:

— Ești sigur?

— Clar! De unde a știut nemernicul că suntem aici? Dacă polițiștii spanioli se implică...

Transpira. Ryad Al-Khobar asculta, uimit de descoperirea unei probleme neașteptate.

— Despre cine vorbiți? întrebă el.

Carlos Barco fu obligat să îi explice. Sauditul nu dezarmă, mulțumindu-se să zică:

— Ar fi trebuit să îmi spuneți. Este deranjant. Știți de când este aici?

— Nu.

— O să mă interesez. Mahmoud cunoaște pe toată lumea la *Marbella Club*. Apoi, va trebui să reacționăm.

Ceea ce voia să spună că va elimina pericolul. Dolores remarcă cu o voce neliniștită:

— Aici, nu avem pe nimeni de încredere... În afară de Jose Maria.

— Eu da, anunță rece Ryad Al-Khobar. Cunoașteți numele acestui om?

— Cel pe care mi l-a dat, zise Dolores Zapata. Malko Linge. Austriac. Poate fi fals.

— Imediat ce se va întoarce Mahmoud, se va interesa și vom afla. Acum, ce ați convenit cu prietenul vostru Jose Maria?

— A închiriat o vilă pentru o lună, puțin mai sus pe munte. Pe numele prietenei sale. Patru dintre ei sunt deja acolo, plus chimistul nostru venit din Columbia. Este la zece minute de aici. Foarte izolat. Am putea transfera marfa acolo în noaptea aceasta. Apoi, cumpărătorii trebuie să sosească începând de mâine dimineață. Amicul dumneavoastră, bancherul, a sosit?

— Este la *Marbella Club,* făcu sauditul fără să clipească. Voi merge să îl văd. Deci, totul merge bine...

Carlos Barco rămase uimit în fața acestui optimism.

— Credeți? Acest tip, Malko Linge, este de la DEA, CIA, nu știu! O să îi alerteze pe spanioli.

Prințul saudit nu își abandonă calmul și zise cu un zâmbet:

— Am luat câteva măsuri de protecție. Nici o agenție federală americană nu ne va deranja, cel puțin pentru un timp. Acest om probabil este singur. Este suficient să îl eliminăm.

— Dar poate că l-a urmărit pe Jose Maria, obiectă Carlos Barco. Când l-am văzut, el cobora. Dacă a reperat vila...

— Deci trebuie eliminat cât mai repede, concluzionă sauditul. Nu avem nevoie de prea mult timp. Oricum, eu plec peste trei zile. Totul trebuie să fie rezolvat până atunci. Mahmoud nu o să întârzie. Mergeți cât mai curând la amicul vostru Jose Maria pentru a-l pune la treabă.

Carlos Barco dispăru. Imediat ce rămaseră singuri, Ryad Al-Khobar o trase lângă el pe Dolores, împietrită de vestea adusă de columbian, și îi cuprinse unul din sâni prin mătasea halatului.

— Nu te teme de nimic, îi șopti el la ureche. Până mâine dimineață, acest tip nu ne va mai putea deranja, cu voia lui Allah. Dar eu am nevoie să mă destind.

Zâmbea cu subînțeles. Dolores Zapata, docilă și cunoscându-i capriciile, își puse mâna pe abdomenul lui și reluă masajul întrerupt asupra sexului pe care îl cunoștea perfect. Întins pe perne, Ryad Al-Khobar închise ochii. Era în paradis. Niciodată nu își reprimase plăcerile sexuale. Erau sarea vieții. O plăcere pe care Allah i-o îngăduia. Profetul

Mahomed – al cărui nume fusese binecuvântat de Allah – iubea femeile și avea multe.

Delicat, Dolores ridică halatul pentru a descoperi sexul întărit de mângâierile ei și îl cuprinse cu gura. De când văzuse filmul *Deep Throat,* în urmă cu câțiva ani, această fantasmă revenea mereu în mintea lui Ryad Al-Khobar. În momentul în care el scotea un geamăt de extaz, auzi o mașină oprind în spatele casei.

Era cu siguranță Mahmoud, omul lui de încredere de mulți ani. Încet, își retrase sexul din gura columbienei, își trase halatul deasupra și strigă în arabă:

— Mahmoud, vino, am nevoie de tine.

* * *

Malko se învârtea în cerc în bungaloul de la *Marbella Club.* Era sigur, de acum, că Ryad Al-Khobar, prințul saudit ce deținea un pașaport diplomatic, transportase o încărcătură de cocaină de la Caracas la Marbella. Și că, sub nasul autorităților spaniole, aceasta avea să fie livrată traficanților locali. Probabil celui pe care îl urmărise în mașina roșie.

Apropierea dintre cele două proprietăți – Dar-Es-Salam și Lome del Prado – în acel loc mărginaș, era perfectă pentru distribuirea drogurilor. Soneria telefonului mobil îl smulse din gândurile negre. Era Nicolas Kolen. Americanul părea mult mai entuziast decât de dimineață.

— De această dată, cred că ați punctat! anunță el. Mașina pe care ați urmărit-o a fost închiriată de la Avis de un anume Jose Maria Portal, element cunoscut în mediul spaniol, cu un cazier judiciar încărcat, printre altele, și cu trafic de droguri. A sosit astăzi cu o tânără din Madrid și a dat ca adresă locală o casă pe șoseaua spre Ronda, în cartierul Lome del Prado.

— Ce veți face? întrebă Malko.

— Am anunțat la Langley pentru a-mi da autorizarea să îi alertez pe spanioli. Și pe DEA din Madrid.

— Și dacă ați începe cu DEA? Înainte de a nu fi prea târziu.

O ezitare lungă, apoi americanul zise:

— O.K., o să o fac, dar neoficial. Ei vor face ceea ce vor.

— Bine, concluzionă Malko, mă întorc la pândă, este tot ce pot face pentru moment.

Ieşi din bungaloul său şi urcă pe jos până la recepţie, unde îşi parcase maşina. În momentul în care urca în maşină, văzu maşina roşie pe care o urmărise intrând pe poarta de la *Marbella Club* şi oprind în faţa lui. Un cuplu coborî. Bărbatul, foarte slab, trebuia să fie Jose Maria Portal. Era însoţit de o fată mignonă, brunetă, vulgară, mulată într-o rochie cu model leopard. Se duseră în restaurantul în aer liber care se afla în spatele recepţiei. Malko lăsă să treacă vreo câteva minute şi se duse şi el în restaurant. Cuplul se alăturase unui bărbat elegant, în jur de cincizeci de ani. Malko se instală la o masă mai depărtată. Nu mai trebuia să se ducă să păzească proprietatea lui Ryad Al-Khobar. Adversarii săi veneau chiar ei acolo... Comandă o Stolychnaya şi se rugă cerului ca americanii să se pună în mişcare în cele din urmă.

* * *

Mahmoud Zawawoui, omul de încredere al prinţului Ryad Al-Khobar, îşi începu turneul la *Marbella Club*. Unul din şefii de sală, un marocan, era în relaţii excelente cu el, furnizând proprietarilor de la Dar-Es-Salam fete, droguri, locuri în discotecă. Când regele Fahd venise acolo, chiar el organizase deschiderea în plină noapte a centrului comercial din Puerto Banus, El Corte Ingles, special pentru rege şi suita sa...

Cei doi bărbaţi se întâlniră în parc, în spatele recepţiei. Înainte de a începe discuţia, Mahmoud îi dădu marocanului un teanc gros de euro, mulţumindu-i pentru serviciile făcute. Abia apoi îi explică ce aştepta de la el.

Când se întoarse la maşină, era liniştit: stăpânul lui va afla imediat totul despre persoana de care era interesat.

Se duse apoi în Puerto Banus, elegantul port unde arabii îşi ţineau iahturile. Acestea ieşeau rar: nu era nici un rost de plimbare în jur, nici o insulă. Nimic. În plus, apa era rece, chiar şi vara. Ar fi trebuit să intri în apă cu un combinezon de scafandru. Sauditul o luă prin dreapta parcului de la *Park Plaza Hotel*, spre parcarea subterană cea mai scumpă din Marbella: cinci euro prima oră! Ajuns în faţa gheretei din sticlă de la intrare, întrebă în arabă pe paznic:

— Ali este aici?

— Este în spate.

Ali Al-Hayir era responsabilul parcării. Marocanul instalat de mult timp la Marbella, câştiga o grămadă de bani din multe alte afaceri, în afară de ocupaţia lui oficială. Printre altele, fabricând şi vânzând cartele false de intrare în port... Un tip scund, cu mustaţă gri, care nu ieşea niciodată, trăind între apartamentul său din San Pedro şi parcare. Nu se ştia mare lucru despre el.

Când Mahmoud intră în micul lui birou vitrat, Ali Al-Hayir puse jos stiloul şi îl îmbrăţişă. Cei doi se cunoşteau de o viaţă. Când Mahmoud avea nevoie de o târfă drăguţă şi ieftină pentru el, era mereu una disponibilă. După salutările obişnuite, Mahmoud scoase o hârtie din buzunar şi i-o întinse marocanului.

— Prinţul Ryad Al-Khobar-bin-Saoud îţi trimite acest mesaj, zise el pe un ton emfatic.

Marocanul desfăcu hârtia, citi, o împături la loc pentru a o pune în buzunar şi răspunse imediat:

— Se va face, cu voia lui Allah, dar voi avea nevoie de amănunte.

— Le vei primi, promise Mahmoud. Ţi le voi da eu.

Se despărţiră cu o nouă îmbrăţişare iar Mahmoud se întoarse la maşină. Sauditul urcă la suprafaţă, liniştit. Ali Al-Hayir era un om de încredere, devotat, care împărtăşea convingerile religioase ale prinţului Ryad Al-Khobar.

* * *

Malko tocmai îşi comanda o a doua votcă şi ocupanţii mesei pe care o urmărea se ridicară şi plecară spre recepţie. Necunoscutul elegant îi însoţi pe Jose Maria şi compania lui până la maşină, apoi intră în recepţie. Malko Linge îl urmări şi văzu că strigă după un angajat. Se apropie imediat şi auzi discuţia:

— Îmi puteţi rezerva o masă la Olivia Valere, pentru două ore? Zece persoane.

— Foarte bine, domnule Martinez, făcu angajatul, se va rezolva. Bungaloul nr. 9, nu-i aşa?

— Exact.

Bărbatul se îndepărtă spre grădină fără să îi dea atenţie lui Malko. Acesta din urmă îl urmări la distanţă şi îl văzu intrând în bungaloul său pentru a ieşi după câteva clipe în compania unei tinere brunete. Se îndreptară apoi spre plajă.

O nouă piesă în jocul de puzzle.

Se grăbi să îl sune pe Nicolas Kolen. Acesta contactase DEA din Madrid.

— O să vă trimită pe cineva, anunţă el. Un *agent special* de la biroul din Madrid. Ea va sosi în această seară.

Era ora cinci, dar la Marbella, nu se lua masa înainte de ora unsprezece. Ceea ce oferea o marjă de timp.

— *Ea?*

— Da. Nu au prea multe femei, pentru operaţiunile de infiltrare. Este mai uşor.

— Am şi eu noutăţi, anunţă Malko.

Îi dădu numele lui Martinez iar americanul promise să verifice cu ajutorul amicului său de la Garda Civilă.

* * *

Dolores Zapata, Ryad Al-Khobar şi Carlos Barco stăteau la piscină când Mahmoud veni să raporteze, în arabă, bineînţeles. Prinţul saudit se întoarse apoi spre invitaţii săi, cu un zâmbet încrezător.

— Cred că problema voastră va dispărea curând. V-am spus.

Pe îndelete, le explică planul pe care îl făcuse pentru a-l elimina rapid pe omul care îi urmărea de la Miami.

Capitolul XVIII

— O doamnă vă aşteaptă la recepţie, îl anunţă pe Malko, retras în bungaloul său, recepţionista.

Urcă aleea inundată de vegetaţie tropicală pentru a ajunge la recepţie. *Marbella Club* era cu adevărat un loc superb. O blondă cu părul scurt tocmai completa formularele. Rochia ei imprimată se mula pe fundul care îl făcu să fantazeze instantaneu. Necunoscuta se întoarse şi el descoperi un bust opulent, o figură agreabilă, cu un nas ca de boxer, dar cu o gură magnifică. Necunoscuta înaintă spre Malko.

— Hei! Sunt Sabrina Powers. Am venit de la Madrid.

El luă perplex mâna întinsă. Tipa, de vreo patruzeci de ani, cu un corp care ar fi înnebunit şi un orb, nu putea fi *agentul special* al DEA... Ca pentru a răspunde acestei întrebări a lui Malko, ea preciză imediat:

— Cred că domnul Kolen v-a anunţat de venirea mea.

Era chiar ea.

— Bineînţeles, aprobă Malko. Vă însoţesc la bungaloul dumneavoastră. Ce număr aveţi?

— 10.

Chiar în faţa lui.

— O să fac un duş, anunţă ea cu o voce fermă. Aşteptaţi-mă la bar.

Ea plecă, urmată de un hamal care îi căra valiza, iar el se duse la barul de afară.

După douăzeci de minute, Sabrina Powers îşi făcu apariţia. Malko rămase fără suflare: îşi schimbase rochia cu flori cu un furou cu imprimeu panteră, mulat ca o mănuşă, crăpat până sus pe coapsa stângă. Şeful de sală marocan roşi.

Statuia dorinței... În afară de nas, totul era perfect. În plus, se și parfumase. În fața privirii admirative a lui Malko, ea zâmbi și zise imediat:

— Nu fac mereu această meserie. La șaisprezece ani, eram Miss Florida. Din fericire, mi-am continuat studiile de drept și, mai târziu, am intrat în Agenție.

— Nu păreți cu adevărat genul, nu se putu abține să nu remarce Malko.

— Ba da, afirmă ea. Sunt folosită drept momeală pentru a mă infiltra în mediul traficanților spanioli. Mă iau drept o americancă puțin excentrică și foarte bogată. Agenția îmi plătește un apartament frumos la Madrid. Iar când cei vizați mă văd într-o discotecă cu ținuta asta, cred la fel ca dumneavoastră: că nu sunt polițist. Și totuși, adăugă ea, cu o urmă de mândrie în glas, sunt *agentul special* Sabrina Powers.

— Ce vreți să beți?

— Puțină șampanie.

El alese o sticlă de Taittinger Comtes 1995 și întrebă zâmbind:

— Sunteți înarmată?

Ea scutură din cap.

— Nu. Spaniolii nu sunt de acord. Dar am un număr de telefon la care pot suna la Garda Civilă, în caz de nevoie... Și apoi, în această țară, nu este ca în America, oamenii sunt mai puțin violenți. Dar totuși era să fiu arsă cu acid la Madrid... Ce să mai, zise ridicând paharul. Pentru *misiunea* noastră!

Un telefon mobil sună în geanta ei. Ea îl scoase, ascultă și apoi anunță calm:

— A fost identificat cel pe care l-ați văzut cu Jose Maria Portal. Este vorba de un cetățean spaniol care trăiește când în Spania, când în Elveția, unde conduce o bancă. Juan Clemente Martinez. Este specialist în operațiunile mari cu droguri. Deci, suntem pe calea cea bună.

— A rezervat o masă la Olivia Valere pentru ora două dimineață, preciză Malko.

— Și ce! zise ea. Riscă să fie destulă lume.

— Asta este tot? întrebă Malko, puțin decepționat.

Sabrina Powers își înmuie buzele în paharul cu șampanie și îi adresă lui Malko un zâmbet drept scuze.

— Bine. Pentru moment, adunăm elementele concrete. Nu avem proba că încărcătura de cocaină se află pe teritoriul spaniol. Doar deduceri. Evident, prezența laolaltă a lui Juan Clemente Martinez și Jose Maria Portal este îngrijorătoare.

— Iar prințul Ryad Al-Khobar?

— Este în afara discuției pentru moment. Nimic nu îl implică atât timp cât nu suntem siguri de prezența cocainei în avionul său.

Ea tăcu brusc. Un cuplu tocmai își făcea apariția. Juan Clemente Martinez însoțit de o tânără brunetă. Se așezară la o masă mai deoparte, pregătită pentru patru persoane.

— Cred că o să servim masa aici, concluzionă Malko.

* * *

Întins pe divanul lui în compania lui Dolores Zapata, Ryad Al-Khobar tocmai îi dădea instrucțiuni lui Mahmoud Zawawoui. Când termină, se întoarse spre columbiană.

— Mahmoud va supraveghea transferul mărfii imediat ce va cădea noaptea. Peste o jumătate de oră. Dar abia acum încep riscurile. Nu putem face altfel. Trebuie ca toți clienții să ia marfa în patruzeci și opt de ore. Cred că totul este organizat de către amicul vostru Jose Maria.

— Exact, confirmă Dolores Zapata.

Chimistul columbian, adus pe proprietate, își petrecuse ziua verificând cocaina pentru diverși clienți. În vila închiriată de Jose Maria Portal, o jumătate de duzină de infractori spanioli așteptau, înarmați până în dinți. Primii clienți urmau să se prezinte abia a doua zi.

Ryad Al-Khobar bătu în retragere.

— Propun să mergem să cinăm la *El Bandido,* un restaurant italian din port. Apoi, veți merge să vă întâlniți și cu prietenii dumneavoastră la Olivia Valere.

— Nu veniți?

Sauditul zâmbi.

— Nu, nu agreez localurile de noapte, nici muzica tehno, și nici nu beau alcool. Și, în fine, nu îmi place să mă culc târziu. Dar voi fi cu gândul alături de dumneavoastră. O să mă rog pentru reușita afacerii noastre.

Vizibil, Dolores Zapata era nervoasă. Timidă, ea zise:

— Mă deranjează să ies în oraş. Iar dacă un agent DEA sau CIA mă reperează?

Ryad Al-Khobar o sărută pe gât.

— Dragă, nu este nici o şansă să te repereze. Doar dacă este nemuritor. Ţi-am spus că am rezolvat această problemă. Mergeţi să vă distraţi fără probleme. O meritaţi.

* * *

Pianistul, urcat pe un podium în mijlocul restaurantului, interpreta agale *Besame mucho,* o melodie veche din anii cincizeci. Clienţii de la *Marbella Club* erau eleganţi, femeile drăguţe iar lui Juan Clemente Martinez i se alăturase Jose Maria Portal şi bomba lui sexuală, mulată într-o rochie de un roşu sângeriu, pe nişte tocuri de douăzeci de centimetri şi machiată ţipător.

Sosind, privirea lui Jose Maria Portal verificase sala, oprindu-se îndelung pe coapsa descoperită a Sabrinei Powers.

Malko se aplecă spre farfuria sa. Aerul era umed, bucătăria convenabilă. Dacă *agentul special* al DEA nu ar fi avut o aureolă de duritate care descuraja orice flirt, s-ar fi gândit fără probleme la cazul său. Dar era ceva în acei ochi care te îngheţa. Totuşi, cât era de sexy! Pentru moment, fuma privind la pianist. Ea oftă.

— Acest loc este învechit.

Era destul de adevărat. Brusc, după ce luă o gură de şampanie, puse întrebarea care îi ardea buzele.

— Sabrina, de ce ţi-ai ales această meserie?

Tânăra stinse ţigara înainte de a răspunde, cu o uşoară strâmbătură a gurii care dovedea încurcătura.

— Ştiam că îmi veţi pune această întrebare. O să vă spun, dar nu vom mai discuta după aceea. Tatăl meu se droga. Din cauza aceasta a murit. Copilăria mea a fost o oroare. Când nu avea droguri, devenea nebun. Într-o zi mi-a spart nasul. Din fericire eram frumoasă şi am putut fugi de acasă, dar mama mea a trăit un calvar. Iată. Îmi aduc modesta contribuţie şi îmi spun că de fiecare dată când arestez un traficant, salvez pe cineva ca tatăl meu. Să dansăm, acum.

Ea se ridică. *Besame mucho* lăsase loc unei salsa. Sabrina dansa ca o sud-americană cu ondulări pline de senzualitate, lipită de Malko cu toate formele ei și, foarte repede, el simți cum se trezește dorința în el.

— Ați fost măritată? întrebă el.

— Niciodată, făcu ea. Cred că îmi e frică de bărbați.

După cum se freca de el, nu părea că așa este. Deodată, ea se aplecă la urechea lui Malko.

— Atenție, pleacă.

* * *

Mașinile mergeau pe șoseaua de coastă, înspre sud. Nissan-ul roșu al lui Jose Maria Portal nu era greu de urmărit.

— Dacă se duc la Ryad Al-Khobar, zise Sabrina Powers, foarte agitată, este *foarte* interesant. Alertez imediat pe omologii spanioli. Așa se va face legătura dintre saudit și traficanți.

După zece kilometri, Nissan-ul roșu o luă spre Puerto Banus și ajunseră într-o parcare subterană de la intrarea în port. Lăsându-l pe Malko să parcheze mașina, americanca așteptă la intrare, pentru a nu pierde cele patru persoane pe care le urmărea. Malko avu nevoie de mai multe minute pentru a găsi un loc de parcare. Când ieșea din subsol celularul său sună.

— Sunt în față la *Salduba Pub,* la intrarea în port.

Puerto Banus, cu toate buticurile deschise până târziu, iahturile somptuoase ancorate și restaurantele, era locul de promenadă favorit al interlopei din Marbella. În față la *Salduba Pub* cu terasa lui mică, o adunătură de o sută de persoane bloca cheiul. Majoritatea britanici, cu sticle de bere în mâini. Malko reuși să o repereze pe Sabrina, puțin mai deoparte de masa compactă. Vacarmul era incredibil. Fiecare vorbea mai tare. Dintr-un motiv misterios, britanicii adorau *Salduba Pub.*

— Sunt acolo, chiar în față, șopti americanca lui Malko, arătând cele două cupluri pe care le urmăreau.

Cei doi bărbați aveau și ei câte o sticlă de bere în mâini. Abia te puteai mișca.

— Este ciudat că au venit aici, remarcă Malko. Nu sunt practic deloc spanioli aici.

— Poate au o întâlnire. Sau voiau să vadă portul. După părerea mea, nu vor sta mult timp.

Era epuizant să stea la pândă în zonă. Era atâta lume încât nu se vedea marea! Malko își trecu un braț în jurul taliei Sabrinei care zise amabilă, dar fermă.

— Nu vă lăsați pradă...

* * *

Mouloud Al-Haramein detesta oamenii bogați, infideli și mai ales pe spanioli. Fusese lucrător sezonier în sudul Spaniei, unde fusese tratat ca un câine, iar visul său cel mai scump era să îi omoare pe toți locuitorii Andaluziei.

Doar că trebuise să părăsească clandestin Marocul natal pentru a scăpa de redutabilul DST marocan, pornit pe urmele sale după o percheziție în modesta lui locuință, unde descoperiseră destul exploziv furat de pe șantiere pentru a arunca în aer întreg cartierul. Foarte credincios dar foarte sărac, Mouloud nu putuse efectua pelerinajul la Mecca și compensa această lipsă participând la jihadul salafist cu toate puterile lui.

Găzduit de Ali Al-Hayir, paznicul de la parcare, care îl întreținea și îi găsea de lucru, nu îi refuza nimic acestuia. De asemenea, misiunea pe care o avea de îndeplinit în această seară îl umplea de bucurie. Să omoare un necredincios inamic al Islamului, era un pas spre paradis.

Cu pumnalul lui lung, care îi folosea la toate, disimulat sub cămașă, se strecură prin masa de oameni din port, în față la *Salduba Pub*. Foarte repede, îl reperă pe cel care îi fusese arătat în urmă cu o oră. Era cu spatele, ținând de mijloc o necredincioasă aproape dezbrăcată! Furia lui fu și mai mare. Își desfăcu cămașa pentru a apuca mai ușor pumnalul. Era de o simplicitate copilărească. Era suficient să ajungă în spatele victimei sale și să-i înfigă pumnalul în dreptul ficatului.

Până la plăsele.

Dând din coate, se apropie și mai mult. Nu mai era decât un metru până la cuplu. Încet, apucă mânerul pumnalului și, cu un

gest rapid, îl scoase de sub cămașă, ținându-l în prelungirea mâinii. În mulțimea compactă, nimeni nu remarcă mișcarea. Adresă o rugăciune mută lui Allah, cerându-i să-i conducă brațul, inspiră adânc și se pregăti să lovească. Chiar deasupra curelei de piele neagră a necredinciosului.

Capitolul XIX

În secunda în care Mouloud Al-Haramein urma să înfigă pumnalul în spatele lui Malko, avu loc o busculadă și un britanic roșcovan, de lângă marocan, fu împins spre acesta, vărsând o parte din bere pe cămașa lui Mouloud Al-Haramein. Acesta din urmă scoase un răcnet sălbatic simțind mirosul de alcool și lichidul impur curgând pe el. Spăsit, britanicul îi puse mâna pe umăr și zise:

— Oh, îmi pare foarte...

Nu apucă să zică până la capăt. Cu un gest nebun, complet neașteptat, marocanul îi înfipse cuțitul în burtă, sfâșiindu-i abdomenul în diagonală.

Victima, aplecată, scoase un țipăt care domină hărmălaia. Abandonându-și pumnalul înfipt în abdomenul bărbatului, Mouloud Al-Haramein se retrase în mulțime. Nu parcurse doi metri și fu oprit imediat de un uriaș care îl aruncă la pământ cu toată forța. Imediat, marocanul fu lovit cu picioarele de cei din jur, oripilați.

Rănitul era întins pe jos chircit iar prietenii săi se adunau în jurul lui.

Ceilalți încercau să îl ridice pe asasin dar acesta, nemișcat, nu dădea nici un semn de viață. Un britanic exclamă:

— Este mort de-a binelea! Uite!

Efectiv, o pată mare de sânge se întindea pe ceafa marocanului. Căzând, își fracturase craniul iar privirea îi era sticloasă. Dacă nu era mort, era în comă. În ce privește victima sa, aceasta nu mai conta. Oamenii se interpelau zgomotos, amicii rănitului împingându-i pe gură-cască să elibereze locul în jurul celor două trupuri întinse.

* * *

Malko se întorsese brusc auzind țipătul de agonie al britanicului înjunghiat. Când îl văzu pe marocan la pământ, nu se putu abține să-i spună Sabrinei Powers:

— Mi se pare că eu eram cel vizat.

Îl întrebă pe unul dintre britanici ce se întâmplase. Când află, nu mai avu nici o îndoială: în această seară, Dumnezeu era de partea lui... Un medic bărbos, aplecat peste rănit, îi sprijinise capul cu o cămașă rulată, dar lividitatea feței lui nu prevedea nimic bun. Pumnalul ieșea din abdomen ca o excrescență obscenă. Să îl smulgă ar fi fost și mai riscant. Sirena unei ambulanțe acoperi vacarmul. Malko, coborând privirea, remarcă deodată o hârtie îndoită, alături de corpul marocanului, care părea că îi căzuse din buzunar. Cum întreaga atenție a celorlalți era concentrată asupra rănitului, Malko profită și luă rapid hârtia.

— Pleacă, zise Sabrina cu jumătate de gură.

Jose Maria Portal, Juan Clemente Martinez și însoțitoarele lor se îndepărtau înspre parcare.

— Știm că se duc la Olivia Valere, zise Malko. Este inutil să ne grăbim. O să îi găsim acolo.

Se dădu mai deoparte și desfăcu hârtia luată de lângă marocan. Antetul, gravat cu litere de aur, îi sări imediat în priviri: Dar-Es-Salam. Dedesubt, câteva rânduri în arabă scrise de mână. Și semnate.

— Știți araba? o întrebă el pe Sabrina Powers.

— Nu. De ce?

— Pentru a descifra acest bilet. Trebuie să găsim pe cineva care sigur știe. Rapid. Sunați la omul dumneavoastră de la Garda Civilă.

Polițiștii de la Garda Civilă tocmai urmau să sosească la locul crimei. Britanicul fu urcat pe o targă. Sabrina termină de vorbit la celular și îl anunță pe Malko:

— Nu poate veni personal dar ne trimite pe unul din adjuncții săi care cunoaște araba, Juan Ramirez. Îl cunosc. Trebuie să așteptăm aici.

Britanicii se împrăștiară încet, abandonând locul de distracție șocați. Curând, nu mai erau în fața localului decât

corpul criminalului marocan și polițiștii, interogând martorii scenei.

Malko privi la ceas. Era puțin peste miezul nopții. Aveau suficient timp să ajungă la discoteca *Olivia Valere*. După douăzeci de minute, Sabrina Powers se ridică brusc să întâmpine un bărbat în uniformă de la Garda Civilă, pe care îl prezentă lui Malko.

— Iată-l pe locotenentul Juan Ramirez. Vorbește araba ca la moschee.

Malko îi întinse hârtia găsită alături de corpul arabului criminal.

— Puteți traduce asta?

Polițistul spaniol traduse încet:

— "În numele Atotputernicului, lovește-l pe necredinciosul pe care ți-l va arăta fratele nostru Ali. Este vorba de un dușman declarat al Credinței noastre, un creștin care încearcă să ne distrugă comunitatea." Este semnat "Fratele tău Ryad."

Erau practic singurii clienți instalați pe terasa de la *Salduba Pub*, pustie acum. Polițistul spaniol ridică privirea, vizibil surprins.

— Unde ați găsit acest bilet?

— A căzut din buzunarul celui care l-a înjunghiat pe britanic acum o oră, explică Malko. Am motive serioase să cred că eu eram cel vizat să fie omorât. Dar a fost deturnat de un incident.

Îi povesti faza cu sticla de bere vărsată iar polițistul dădu din cap.

— Este crima unui nebun. Știți cine este acest Ryad care a semnat mesajul?

— Este vorba de prințul saudit Ryad Al-Khobar, anunță Malko, care locuiește chiar la Dar-Es-Salam.

Polițistul se blocă, neîncrezător.

— Sunteți sigur? Este un om extrem de important. Ryad este un prenume foarte răspândit la arabi.

Sabrina Powers îi răspunse în spaniolă. Conversația dură ceva timp și, în final, ea se întoarse spre Malko.

— Este de acord să anunțe secția antiteroristă a Gărzii Civile. Eu anunț Madridul, dar, la ora asta, nu putem face mare lucru. Omologii mei de la stupefiante vor sosi mâine dimineață cu primul avion. Voi încerca să îi fac să se miște.

— Al-Khobar a încercat să mă omoare, se răsti Malko. Nu

prin intermediul traficanților, ci al unui terorist islamist, necunoscut poliției spaniole, dar care confirmă ipoteza mea: acest trafic cu cocaină are legătură cu Al-Qaida.

Sabrina Powers nu părea complet convinsă.

— Poate că a utilizat o rețea pe care o cunoaște pentru a le face un serviciu asociaților săi. Poate face acest trafic în interes personal. Oamenii de la antiterorism sunt buni, vor descoperi pista și îl vor identifica pe acest asasin. Vom pune totul la punct mâine dimineață. Pentru moment, nu mai avem nimic de făcut.

— Ba da, zise Malko, să mergem la Olivia Valere. Să vedem ce fac "amicii" noștri. Oricum, mie nu îmi este somn.

* * *

Dolores Zapata, foarte sexy într-o rochie Leonard din mătase imprimată, traversă esplanada care ducea spre discoteca Olivia Valere, după ce coborâse din enormul Maybach al lui Ryad Al-Khobar. Era deja destulă lume. Spații separate, în aer liber, încadrau discoteca propriu-zisă. Columbiana, escortată de Carlos Barco, își făcu drum prin mulțime, căutându-i din priviri pe amicii lor. Îi reperară în colțul VIP, deasupra pistei de dans. Cele două cupluri era întinse pe niște paturi mari acoperite cu alb, în fața unei mese pline de sticle.

Pentru primire, Jose Maria Portal desfăcu o sticlă de șampanie și îi întinse paharul lui Dolores, urlând pentru a acoperi muzica.

— Totul este bine!

Îi țipă în ureche, explicându-i ce se petrecuse în port. Prudent, se îndepărtase, auzind țipetele și văzând corpurile întinse pe jos. Erau liniștiți! Nodul din stomacul columbienei se topi brusc și bău toată șampania din pahar.

Se lăsă să cadă pe patul acoperit cu alb, ca și cum renăștea. Toată cocaina fusese transferată în vila închiriată de Jose Maria Portal, clienții urmau să sosească de a doua zi iar ea va pleca din Marbella cu multe milioane de dolari.

— Mai toarnă șampanie! ceru ea.

În această seară, sărbătorea. Brusc, simțea nevoia să danseze.

* * *

Sabrina Powers şi Malko rămăseseră un timp să pălăvrăgească în port. Cadavrul asasinului britanicului fusese dus la morgă şi nu mai rămăsese de pe urma scenei decât o pată de sânge, în faţa la *Salduba Pub*.

Puţin câte puţin, clienţii obişnuiţi se întorceau. Malko se uită la ceas: ora două şi zece.

— Mergem, propuse el.

Tânăra se ridică. Cu rochia ei lungă, crăpată până sus, era cu adevărat spectaculoasă. Imposibil de bănuit care era adevărata ei profesie.

* * *

Dolores Zapata dansa ca o nebună, singură, pe marginea ringului. Trei pahare de şampanie puseseră capăt neliniştii. Ea remarcă apoi o blondă cu o rochie model panteră, crăpată până sus, încercând să-şi facă loc prin mulţime. Descoperind cine era însoţitorul ei, avu impresia că primeşte un pumn în stomac şi se opri brusc din dansat, simţind cum i se înmoaie picioarele. Era cel care se presupunea că fusese omorât în urmă cu o oră.

Ca o nebună, sări de pe ringul de dans şi alergă până la separeu, aşezându-se lângă Jose Maria Portal, care tocmai o pipăia pe bomba sexuală de lângă el. Ea îi smulse mâna dintre coapsele fetei şi urlă, turbată de furie:

— Hei, tâmpitule! Mi-ai spus că tipul a fost lichidat?

— Bineînţeles!

— Prostule! Este acolo! În viaţă. Uite.

Ea tremura de furie şi teamă. Jose Maria Portal văzu cuplul cum se aşeza pe o banchetă, aproape de ringul de dans. Fără îndoială, era chiar tipul care îl urmărise până la Puerto Banus. Carlos Barco, şi el, era încremenit, dorind parcă să intre în pământ.

— Nu înţeleg nimic, bâigui Jose Maria Portal, l-am văzut mort, pe jos.

— Ai rahat în ochi! scrâşni Dolores. Carlos, vino, plecăm. Trebuie să îl anunţăm pe Ryad. Repede.

Se ridică, urmată de columbian. Grație mulțimii, putură să dispară discret fără să îl mai anunțe pe Juan Clemente Martinez care dansa. Dolores Zapata era cuprinsă de furie și panică absolută. Se aștepta să găsească la vilă poliția și nu mai avea chef să danseze.

* * *

— Nu beau niciodată alcool, protestă Sabrina Powers auzindu-l pe Malko comandând o sticlă de șampanie roz. Îmi face rău.

— În seara aceasta, pledă Malko, este ceva excepțional. Ar fi trebuit să fiți la morgă în fața cadavrului meu.

Reperase în separeul lor cele două cupluri pe care le urmăriseră de la *Marbella Club*. Când auzise că rezervaseră o masă de zece persoane. Deci, mai urmau să vină și alte persoane. Poate Ryad Al-Khobar...

După două minute, un ospătar scotea dopul sticlei de șampanie.

— Pentru viață!

Sabrina își umezi buzele în șampania rece și păru că îi place. Malko, profitând de buna dispoziție, o trase pe ringul de dans. Când o cuprinse cu brațele, ea se lipi de el, pe când celelalte cupluri dansau la un metru unele de altele. Reveniră la masa lor. Mai băură, apoi dansară din nou. Sabrina Powers era din ce în ce mai exuberantă, dar buna dispoziție îi dispăru brusc și zise:

— Mă simt ciudat, să plecăm...

Era trecut de ora patru dimineața. Dolores Zapata și Carlos Barco plecaseră de mult timp, dar celălalt cuplu era tot acolo. Inutil să mai rămână. În mașină, americana puse capul pe umărul lui Malko, fără să zică nimic. El nu destrămă șarmul. Cerul era înstelat, era frumos și era în viață. Mașina parcă în fața recepției de la *Marbella Club*. O conduse până la bungalou. După ce deschise ușa, ea se întoarse spre el.

— Noapte bună.

— Noapte bună, făcu el, apropiindu-și gura de a ei.

Sabrina Powers nu se dădu înapoi. Sărutul de noapte bună era un obicei american vechi. La început fu un sărut cuminte, apoi buzele femeii se desfăcură docile și limbile lor se întâlniră.

Acum, se sărutau ca niște adevărați îndrăgostiți. Malko o simți pe Sabrina cum tremură la atingerea lui. Îi atinse bustul magnific, fără să insiste, și, încurajat, își zise că războaiele se câștigă prin atacuri fulger. Strecurându-și mâna prin crăpătura rochiei, ajunse la chilotul americancei. Într-o clipită, i-l dădu jos. Sabrina protestă ușor, agățată de gâtul lui, dar nu îl respinse. Ideea că o simțea accesibilă îl excită și mai mult. Brusc era în cea mai bună formă... Când urmări cu degetele curbele unduitoare ale fundului, avu senzația că este injectat cu Viagra. Ușor, o luă pe femeie de mână și o trase spre pat, după ce închisese ușa. Ea se lăsă întinsă pe spate, fără să pară că observă că nu mai avea chilotul pe ea. Malko, fără să îi mai scoată rochia, se dezbrăcă într-o secundă și se întinse peste Sabrina, a cărei rochie era ridicată peste coapse.

Nu avu nici o dificultate să penetreze dintr-o mișcare sexul oferit. Sabrina scoase un suspin ușor și bazinul i se ridică lejer, ca pentru a-l ajuta să o penetreze mai bine. Malko, excitat la maxim, nu se mișcă imediat. Acum, nimic grav nu i se putea întâmpla. Sabrina era inertă, dar nu se opunea. El începu să se miște lent, fără să obțină decât câteva mișcări necontrolate. Cu ochii închiși, ea se lăsa în voia lui. Foarte repede el explodă în ea cu un țipăt primitiv.

Ea nu deschise ochii. Malko rămase în aceeași poziție. Până ce, după respirația regulată, înțelese că ea adormise. Imposibil de aflat dacă se întâmplase *înainte* sau *după*.

* * *

Ryad Al-Khobar o ascultase fără s-o întrerupă pe Dolores Zapata relatând situația. Chiar fără să se arate contrariat. Deși, ea și Carlos Barco bătuseră la ora patru dimineața la ușa apartamentului său, de la primul etaj al vilei. Din fericire, nu dormea, uitându-se la un film erotic. Nu înțelegea ce se petrecuse. Mouloud Al Haramein, ucigașul, procedase bine, dar nu asupra cui trebuia. Nu era foarte important, dar poliția spaniolă risca să ajungă până la cel care ordonase atentatul. După o scurtă reflecție, zise celor doi columbieni.

— Vom grăbi procesul. De mâine dimineață, recuperăm banii disponibili. Chiar dacă este mai puțin decât speram.

Operațiunea va continua fără noi. Este prea periculos să rămânem în Spania, cel puțin pentru moment. Vă propun deci să mergeți cu mine.

— Unde? întrebară ei într-un glas.

— În țara mea, unde vă voi găzdui. Puteți rămâne cât timp doriți, la adăpost de oricine.

Vizibil, oferta lui nu provocă entuziasm celor doi. Sauditul insistă:

— Dacă părăsiți Spania cu un zbor obișnuit, riscați să fiți interceptați. Dar nu vă forțez... Pentru moment, odihniți-vă, este târziu.

Se despărțiră. Carlos Barco era negru de supărare. O operațiune atât de bine începută...

— Ce vrei să facem? o întrebă el pe Dolores. Vrei să pleci sau nu?

Ea scutură din cap, supărată.

— Nu. Vreau să-l omorâm pe acest nemernic...

El ridică din umeri.

— Nu fi romantică. El își face treaba. Păcat că l-am ratat la Miami. Eu sunt obligat să rămân cu Jose Maria. Nu uita că are mulți bani de recuperat. Apoi, vom vedea. Ne va ajuta cu siguranță să părăsim țara.

— Rămân aici, făcu Dolores hotărâtă. Dacă Ryad este de acord. Nimeni nu va veni să ne caute în acest loc.

Se duseră în camerele lor, de cealaltă parte a culoarului. Cu moralul la pământ. Chiar dacă, în această imensă casă, se simțeau la adăpost. Doar că trebuiau să iasă de acolo într-o zi. Carlos se va trezi în mai puțin de patru ore pentru a recupera dolarii prințului Al-Khobar.

* * *

Mahmoud nu deschisese gura la reproșurile violente ale stăpânului său. Conștient că făcuse ce trebuia. Prințul Ryad Al-Khobar se gândea. Nu îi mai era somn. Bineînțeles, nu își făcea griji pentru el. Pașaportul său diplomatic îl apăra. Chiar dacă erau acuzații împotriva lui, poliția spaniolă nu va îndrăzni să îl interpeleze. Era suficient un telefon la ministrul Afacerilor Externe. Dar înainte să plece în țara lui, avea două lucruri de făcut. Să dea banii celor care îl așteptau și să se răzbune.

Mahmoud aştepta, cu capul plecat.

— Îţi voi da, la ziuă, ceva de dus fraţilor noştri, zise sauditul. Dar trebuie să reuşească ceea ce Mouloud a ratat ieri. Altfel, nu mă voi mai ocupa de ei pe viitor.

— Le voi spune, promise Mahmoud. Când trebuie să mă duc acolo?

— Când îţi voi spune eu. Până atunci, pregăteşte bagajele. Plecăm mâine.

Nici nu îi trecu prin minte că era ora cinci dimineaţa. Pentru a-şi calma furia, dădu drumul la un DVD cu versete din Coran şi închise ochii.

Capitolul XX

Sala mare pusă la dispoziția "forței de reacție" în operațiunea Al-Khobar, în clădirea Gărzii Civile, la Marbella, era ca o criptă. Totuși, ferestrele dădeau spre mare și un soare strălucitor încălzea deja geamurile. Era nevoie de trei ore pentru a pune la punct această reuniune, incluzând, în afară de polițiștii de la Garda Civilă, patru *agenți speciali* DEA, veniți de la Madrid, cu laptopuri, serviete din piele și documente, doi membri spanioli de la antidrog, Sabrina Powers și Malko. Nu mai lipsea decât reprezentantul antiterorismului, prins în ambuteiaj. Malko fierbea în sinea lui. Deja ora unsprezece. În acest timp columbienii puteau vinde liniștiți clienților cocaina... Căscă discret. Nu dormise suficient. Cu ochii ascunși în spatele ochelarilor negri, Sabrina Powers, cu părul strâns, încheiată până la gât, arbora un taior cu pantalon. Malko ieșise din bungaloul ei înainte de răsărit iar ea nu făcuse nici un comentariu când se întâlniseră la micul dejun. De la începutul reuniunii, reprezentanții DEA îl hărțuiseră pe Malko cu întrebări, punându-l să repete povestea continuu și notând febril.

— Deci, concluzioną responsabilul DEA, susțineți că prințul Ryad Al-Khobar și complicii săi columbieni au adus o mare cantitate de cocaină, în avionul personal al prințului, pentru a o vinde aici, unui tip cunoscut de serviciile spaniole, Jose Maria Portal.

— Exact, concluzioną Malko. Acesta din urmă, instalat într-un cartier de vile aproape de proprietatea unde locuiește prințul Ryad Al-Khobar.

— Unde se află drogurile?

Malko își stăpâni exasperarea.

— De unde vreţi să ştiu? Ori la prinţul Ryad Al-Khobar, ori în acea vilă închiriată. Singurul mod de a afla, este percheziţia.

O linişte profundă se lăsă, apoi spaniolii de la antidrog ziseră:

— Pentru a obţine un ordin de percheziţie de la judecător, ne trebuie elemente concrete. Pentru moment, nu le avem. Cel mai bine este să punem sub supraveghere zona pentru a verifica ce se petrece.

— Deci, nu acţionaţi direct, pentru moment?

— Nu, vom încerca să interceptăm eventuale vehicule suspecte, cu ajutorul Gărzii Civile.

— Iar în privinţa proprietăţii lui Ryad Al-Khobar?

— Este foarte dificil de supravegheat, dat fiind mărimea. Şi aparţine unui tip foarte apropiat de autorităţile provinciei.

Uşa se deschise brusc, apărând doi bărbaţi, aparent epuizaţi. Se prezentară: căpitanul Jose Roig şi adjunctul său, al cărui nume nu îl reţinu Malko, de la unitatea antiteroristă a Gărzii Civile. Nu pierdură timpul, intrând imediat în subiect.

— Venim de la morgă, anunţă căpitanul Roig. Bărbatul care l-a înjunghiat pe cetăţeanul britanic ieri seară a fost identificat. Este vorba de Mouloud Al Haramein, cetăţean marocan rezident ilegal în Spania.

— Ştiţi unde locuieşte?

— Nu. Doar unde lucrează. La parcarea din port.

— Asta este tot?

— Nu. DST-ul marocan ne-a semnalat că a fost amestecat în atentatele de la Casablanca în 2002. Este căutat în Maroc, pentru apartenenţă la o grupare teroristă.

— Al-Qaida? întrebă imediat Malko.

— Să zicem, afiliată la Al-Qaida, conveni căpitanul Roig. Se pare, conform declaraţiilor martorilor, că l-a înjunghiat pe britanic fiindcă acesta a vărsat bere pe cămaşa lui. Deci, nici o legătură cu un act terorist.

Malko desfăcu hârtia găsită lângă marocan şi pe care o păstrase cu grijă, şi o puse în faţa celor doi.

— Sunt convins că acest om voia să mă omoare pe mine, afirmă el. Iată ce avea în buzunar. Cu traducerea.

Spaniolii se uitară la documentul semnat Ryad, vizibil uimiţi. Şi încurcaţi.

— De unde știți că este vorba de prințul Ryad Al-Khobar? întrebă căpitanul Roig. Îi cunoașteți scrisul?

— Bineînțeles că nu! recunoscu Malko. Dar este totuși o coincidență stranie. Îl cercetez pentru această afacere cu droguri, îi găsesc aici pe cei doi columbieni care au încercat să mă omoare la Miami și care locuiesc *acasă la el* iar ieri seară, un marocan pe care nu l-am văzut niciodată îl înjunghie pe unul la un metru de mine. Cred că, normal, ar fi putut să dispară în mulțime după ce m-ar fi ucis și că nu s-ar fi găsit nici o explicație pentru această crimă.

În fața scepticismului afișat de spanioli, Sabrina Powers interveni cu o voce hotărâtă.

— Domnul Linge este unul dintre cei mai buni șefi de misiune ai Agenției Centrale de Informații CIA, pledă ea. Care a fost trimis la Miami pentru o afacere cu cocaină care putea finanța terorismul. Cred că trebuie să îi acordați mai multă atenție raționamentului său. Și eu cred că el era cel vizat. L-am văzut, la *Marbella Club,* pe Jose Maria Portal în compania oamenilor găzduiți de prințul Ryad Al-Khobar. Faptul că acest marocan era căutat pentru fapte de terorism în țara sa contribuie la această ipoteză. Sper deci că cei de față vor interveni, cel puțin la nivelul traficului de droguri.

— Bineînțeles că vom interveni, protestă șeful de la stupefiante, deranjat. Plecând de aici, vom pune în lucru dispozitivul. Trebuie să identificăm vila unde se află traficanții. Să le punem telefoanele sub urmărire.

— Utilizează cu siguranță telefoane mobile, remarcă Malko. Și aveți adresa lor, din contractul de închiriere a mașinii.

— Clar, recunoscu spaniolul, dar vom face tot posibilul. Pentru restul, este dificil. Ne-ați spus că acest cuplu de columbieni locuiesc la Dar-Es-Salam?

— Exact.

— Va trebui să așteptăm să apară. Și, dacă depuneți plângere împotriva lor, vom putea interveni.

Malko preferă să nu răspundă, descurajat. Personalitatea prințului Ryad Al-Khobar bloca totul. Și era adevărat, nu avea nici o dovadă...

— Bine, concluzionă el. Să nu pierdem timpul. O să vă însoțesc până la acea casă, pe șoseaua spre Ronda. Sabrina, vii?

— Bineînțeles, zise imediat *agentul special* al DEA, ridicându-se.

* * *

Era miezul zilei și termometrul se apropia de treizeci și cinci de grade celsius. Carlos Barco și Dolores Zapata, instalați la umbră, nu îndrăzneau să iasă de pe proprietatea prințului. Mahmoud era plecat la Jose Maria Portal, cu misiunea de a strânge cât mai mulți bani. Auziră o mașină și, liniștiți, îl văzură ieșind din ea, cu o valiză roșie în mână. De la unul din telefoanele din interior, îl sună pe stăpânul său și se așeză, fără nici un cuvânt, lângă columbieni. Ryad Al-Khobar apăru după câteva clipe, în halatul alb. Cei doi avură o conversație lungă în arabă, apoi sauditul se întoarse spre Dolores Zapata.

— Mahmoud îmi spune că a văzut mașini suspecte mai sus de șoseaua spre Ronda. Se întreabă dacă nu cumva cealaltă casă este supravegheată... Era chiar și o camionetă în pană, chiar în fața intrării de aici...

Dolores păli.

— I-a anunțat pe spanioli! bâigui ea.

— Aici, nu riscați nimic, îi asigură sauditul. Dacă merge prost, plecăm împreună. Mai este timp.

Dolores Zapata își mușcă buzele: să plece fără bani, nici vorbă! Ori, banii ei se aflau la un kilometru, la Jose Maria Portal.

— Eu nu plec, zise columbianul, posomorât.

Afacerea de aur se transforma în coșmar... Sauditul deschise valiza și cei doi columbieni văzură legăturile de bancnote. Din nou, avu loc o lungă discuție între Mahmoud și prințul Ryad Al-Khobar. În cele din urmă, Mahmoud luă valiza și se îndepărtă. Văzură cum mașina lui ocolește apoi peluza, opusă intrării principale.

— Unde se duce? întrebă Carlos Barco.

— Să ducă banii la loc sigur, explică Ryad Al-Khobar. Iese pe jos, pe drumul din vale care este mai prost, dar sigur nu este păzit. Nimeni nu cunoaște acest traseu, în principiu inutilizabil.

Carlos Barco se dădu mai deoparte și îl sună pe Jose Maria Portal pe mobil. Îl simți pe spaniol nervos, răspunzând monosilabic. Vizibil, se temea că este ascultat. Imposibil să știe

cum mergeau livrările. Carlos Barco se simţea rău: el era responsabil faţă de angrosiştii de droguri de la care cumpărase... Dacă se pierdea, era mai bine să ajungă într-o celulă din Spania, altfel nu mai trăia mult. După calculele sale, era nevoie de încă cel puţin douăzeci şi patru de ore pentru ca toată cocaina să fie distribuită şi plătită, într-un fel sau altul.

Instalat la *Marbella Club,* Juan Clemente Martinez, "bancherul", gira o parte din viramente din conturile sigure. În această privinţă nu era nici o problemă. Dar, la un moment dat, va fi obligat să meargă la Jose Maria Portal să recupereze lichidităţile. Mai multe milioane de dolari. Şi se temea pentru asta. Dacă într-adevăr vila traficanţilor spanioli era supravegheată, era un mare risc...

Dolores Zapata se plimba de colo-colo, dezamăgită. Brusc, într-un mic salon, dădu peste un rastel de arme: puşti şi carabine. Ea deschise vitrina şi luă un Beretta semiautomat, o armă redutabilă, şi o cutie cu douăzeci şi cinci de cartuşe. Fără să spună nimic nimănui, urcă în cameră cu ea.

Hotărâtă să nu lase să treacă timpul degeaba. În această afacere juca dublu sau nimic.

* * *

Fordul înmatriculat în Madrid urca încet virajele şoselei 397 care ducea la Ronda. Trecuse de kilometrul 76, când, după un viraj, şoferul observă un baraj format de două maşini de la Garda Civilă. Un poliţist în uniformă îi făcu semn să oprească.

— Pot să văd actele maşinii? întrebă el politicos.

Şoferul, un bărbat la cincizeci de ani, cu faţa uimită, i le întinse. Poliţistul le luă şi se duse în maşina lui, în faţa calculatorului portabil. Reveni după câteva minute, impasibil.

— Domnule Mellon, locuiţi în Madrid?

— Da.

— Unde mergeţi acum?

— La Ronda, la nişte prieteni.

— Perfect. Puteţi deschide portbagajul?

Spaniolul păli dar poliţistul îl calmă.

— Un simplu control de rutină. Ne temem de un atentat terorist al ETA...

Palid, șoferul ieși din mașină și deschise portbagajul. Acesta era plin cu patru cutii de carton.

— Ce este în ele? întrebă polițistul.

— Lucruri personale, răspunse Mellon.

— Ne puteți arăta?

Se lăsă liniște, apoi, cu mâinile tremurând, șoferul se conformă. Descoperind pungile din plastic transparent, pline cu pudră albă. Ridicând ochii, se trezi nas în nas cu țeava unui pistolet.

— Sunteți arestat, domnule Mellon, anunță polițistul. Pentru deținere de cocaină. Va trebui să ne spuneți de unde provine. Va fi mai simplu pentru dumneavoastră.

* * *

Sabrina Powers răspunse la telefonul mobil, avu o discuție scurtă în spaniolă și se întoarse spre Malko.

— Gata! Polițiștii spanioli tocmai au interceptat un tip cu cincizeci de kilograme de cocaină în portbagaj! Pe șoseaua spre Ronda. A fost urmărit din elicopter. Într-o oră, vom avea un mandat pentru a percheziționa vila lui Jose Maria Portal. Și toți cei care ies din acea casă sunt urmăriți...

— Și Ryad Al-Khobar?

— Nimic. Este acasă la el. Autoritățile refuză să îl citeze. Pretinzând că nu este nici o legătură între cocaină și el.

— Iar Dolores Zapata, care a venit cu avionul *lui?* Și Carlos Barco, traficant notoriu?

— Aici, nu este cunoscut, argumentă tânăra. Să așteptăm să vedem ce se va descoperi în casa lui Portal. Polițiștii spanioli sunt chiar foarte interesați, acum.

Malko se uită la ceas. Aproape o oră. Se aflau la restaurantul de pe plajă al *Marbella Club* și marea scânteia în fața lor. Sabrina Powers întâlni privirea lui Malko care se uita la ea și zise cu un zâmbet constrâns:

— Sper că, ieri seară, nu m-ați făcut să beau pentru asta...

— Nu a fost premeditat, jură el. Dar este o amintire plăcută. Ai fost magnifică, Sabrina, și o știi bine.

Ea coborî ochii, confuză.

— Mulțumesc. Mulți bărbați mi-au mai spus-o.

Liniștea se lăsă. Conveniseră să nu acționeze până ce

poliţiştii spanioli nu le vor anunţa rezultatul percheziţiei de la Jose Maria Portal.

— Luăm masa? propuse Malko.

Urcară până la restaurant, în spatele recepţiei, şi se instalară la umbră. Malko, frustrat, nu reuşea să se destindă. Ryad Al-Khobar risca să îi scape, din cauza timidităţii spaniolilor. Aceştia nu păreau foarte interesaţi de marocanul trimis de prinţul saudit să-l asasineze. Bineînţeles, faptul că a fost amestecat în fapte de terorism în Maroc nu însemna că Ryad Al-Khobar ştia.

Telefonul Sabrinei sună. Faţa i se lumină imediat iar ea îi zise lui Malko.

— Gata! Tocmai percheziţionează vila lui Portal. Este cocaină peste tot... O să mergem şi noi.

Malko abandonă fără regret mâncarea şi se duseră spre maşină. În momentul în care urca, observă cu coada ochiului un bărbat, sub arcada de la intrare care se ascunse imediat, ca şi cum se temea să nu fie văzut.

Intrigat, Malko ieşi din maşină şi se duse pe şosea. La timp pentru a vedea un bărbat cu cască pe cap care încăleca o motocicletă şi demara în trombă, înspre Marbella, pierzându-se imediat în trafic.

Se întoarse, neliniştit. Sabrina Powers îl privi, perplex.

— Ce se petrece?

— Nu ştiu, recunoscu Malko. Cineva ne urmăreşte. A plecat...

Se îndreptă din nou spre maşină, dar se întoarse înainte de a urca. Pulsul îi sări brusc. Un motociclist se oprise în faţă la *Marbella Club*, de cealaltă parte a şoselei, şi observa intrarea. Malko se duse spre el. În secunda în care trecea de portal, avu loc o explozie asurzitoare în spatele lui. Suflul îl aruncă la pământ. Văzu motociclistul care demara, se ridică şi se întoarse: maşina lui era în flăcări, portbagajul smuls, acoperişul bombat, geamurile făcute ţăndări. Sabrina Powers, protejată de unul din stâlpii de la recepţie, fusese doar aruncată la câţiva metri, în boscheţi, şi încerca să se ridice.

Oamenii ieşiră din recepţie iar Malko alergă spre Sabrina Powers. Faţa îi era acoperită de sânge, care îi curgea de pe cap, şi era foarte palidă. Reuşi să o ridice şi, ajutat de angajaţii clubului, o duse în interior pentru a o întinde pe o canapea. Din

fericire, nu părea rănită serios. O bucată de fier îi atinsese capul iar sângele provenea de la tăietură, dar nu era nimic grav.

— Domnule, am sunat la poliție, anunță directorul, înnebunit.

Un medic venise deja lângă Sabrina. Îi șterse sângele de pe față. Puțin câte puțin, americanca își revenea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, am văzut un fulger roșu și am căzut.

— Era o bombă în mașina mea, explică Malko. Motociclistul pe care l-am văzut a trebuit să o declanșeze de la distanță. Dacă am fi fost înăuntru, am fi fost făcuți bucăți.

Nu mai rămăsese mare lucru din mașină. Sabrina Powers se ridică, cu o grimasă de durere, ținând cu o mână compresa pusă peste părul ei blond.

— Să găsim o mașină, sugeră ea, vreau să merg neapărat la Jose Maria Portal.

Nu terminase de vorbit că mai mulți polițiști de la Garda Civilă, în uniformă, intrară în hotel. Din fericire Sabrina Powers știa spaniola la perfecție. Ea arătă insigna de la DEA, explică despre participarea la o operațiune în derulare și că trebuia să ajungă neapărat pe șoseaua spre Ronda.

— Trebuie mai întâi să mergeți la spital, obiectă polițistul. Să faceți niște radiografii. Poate aveți hemoragii interne.

— Nici vorbă, i-o tăie agentul special DEA. Duceți-mă acolo.

După ce se consultă cu șeful lui, polițistul acceptă în cele din urmă și, cu sirena pornită, se îndreptară spre Ronda, strecurându-se prin trafic.

Malko, ale cărui urechi îi țiuiau oribil, își stăpânea furia. Nu traficanții columbieni îi trimisese un asasin, ci Ryad Al-Khobar, care era cu siguranță în legătură cu teroriștii islamiști...

Evenimentele se precipitau.

* * *

Erau valize roșii peste tot, în toate camerele, saci cu cocaină stivuiți, cu etichete cu semne cabalistice. Malko observă într-una din valize un ziar în arabă, apoi o sticlă de apă minerală, cu etichetă tot în arabă. Brusc, observă o etichetă, lipită de una din valize, cu siguranță uitată, fiindcă era singura.

Malko ar fi sărutat-o. Pe ea erau scrise cu litere latine numele lui Ryad Al-Khobar... Nu se putea mai bine. Sabrina Powers, așezată pe un scaun, cu compresa pe cap, admira spectacolul, încă amețită. Șeful de la antidrog se apropie de Malko, radiind.

— Am adunat mai mult de două tone și începuseră de mult livrările! anunță el. Punem baraje peste tot în zonă. Am găsit și șaptesprezece milioane de dolari în bancnote. În saci de hârtie. Este cea mai importantă captură făcută în Spania.

— Sunteți convins de acum că acest prinț saudit este implicat în trafic? replică Malko. Sunt valizele *sale*, toată lumea le-a putut vedea la debarcarea la Malaga iar una din ele are chiar o etichetă cu numele lui. Proprietatea lui este la doi pași. Agentul special al DEA, Sabrina Powers, și cu mine am fost victimele unui atentat cu bombă, acum o oră. Nu sunt traficanții columbieni.

Polițistul părea din ce în ce mai încurcat.

— Voi raporta pe cale ierarhică, promise el. Dar este nevoie de o hotărâre judecătorească. Poate că angajații lui fac acest trafic.

— Nu angajații lui i-au invitat în avionul său particular pe Carlos Barco, din cartelul de la Medellin, și asociata sa Dolores Zapata, răspunse sec Malko. Ori, ei se află încă în casa lui.

Polițistul spaniol nu răspunse. Malko se uită la ceas. Ora trei. Ora nouă dimineața la Washington. Cinci minute mai târziu, îl avea la telefon pe Frank Capistrano și nu își înghiți cuvintele.

— Avem acum proba că Ryad Al-Khobar a participat la traficul masiv de cocaină, explică el. Este sub ochii mei. Și am motive serioase să cred că profitul acestui trafic este destinat unei grupări teroriste...

El povesti cele două tentative de asasinat la care fusese victimă, concluzionând:

— Traficanții fac afaceri, nu au timp să se răzbune. Este Ryad Al-Khobar.

— O.K., conchise *Consilierul Special* de la Casa Albă, voi suna imediat la Madrid. Poate reușim măcar să îl interogăm pe Ryad Al-Khobar. Evident, ne-ar trebui o probă *absolută* a implicării, pentru a decide.

— Ştiu, recunoscu Malko, dar înainte de 11 septembrie, am fost la fel de prudenţi. Aţi văzut la ce se ajunge...

— Aveţi dreptate, recunoscu Frank Capistrano. Cred că o să îl anunţ pe Preşedinte.

* * *

Echipa antiteroristă – doi tipi în civil – parcă Seat-ul în faţa numărului 6 de pe calea Castello, o mică stradă liniştită din San Pedro de Alcantara, chiar în faţa Palatului sporturilor. Un bar în colţ, un centru de închiriere, imobile mici de trei etaje cu balcoane. Cei doi poliţişti se îndreptară spre uşa de la numărul 6. Sunară la Al-Hayir, fără să primească nici un răspuns. Insistară, apoi încercară toate soneriile până ce o voce de femeie răspunse la interfon.

— Ce este?

— Garda Civilă, zise unul din ei la interfon. Îl căutăm pe domnul Al-Hayir.

— La etajul al treilea.

— Nu răspunde.

— Sunt acolo, îi asigură femeia, îi aud mişcând. Vă deschid.

Cei doi poliţişti intrară în hol. Nu era ascensor în acest cartier popular. Urcară încet pe scări. Prin intermediul angajaţilor de la parcarea din Puerto Banus, aflaseră că Mouloud Al-Haramein, ucigaşul cu pumnalul, era găzduit la un anume Ali Al-Hayir, responsabil de parcarea respectivă. Un marocan în regulă, care nu lăsase niciodată să se vorbească de el. Deci, verificau. Ajunşi la etajul trei, făcură o pauză şi ascultară. Efectiv se auzea muzică şi discuţii în apartament.

Luis Miguel Romero, şeful, apăsă pe sonerie iar liniştea se lăsă brusc. Cei doi poliţişti auziră zgomote apoi o voce cu accent arab întrebă:

— Cine este?

— Garda Civilă, zise Luis Miguel Romero.

Din nou linişte. Cei doi poliţişti aşteptau, rezemaţi de tocul uşii. Aceasta se întredeschise. Doar cât să lase loc să iasă o puşcă cu două ţevi. Nici unul dintre poliţişti nu avu timp să reacţioneze. Miguel Romero primi lovitura din plin în piept şi ajunse lipit de peretele din faţă, cu bustul străpuns, mort înainte

de a atinge pământul... Partenerul său avu timp să facă un salt în lateral, înainte ca pușca să tragă a doua oară.

Fără să mai întrebe ceva, se duse pe scări. Nu îi putea înfrunta pe ucigași cu pistoletul. Tremurând, se refugie în mașina de serviciu și apelă imediat prin radio Cartierul General și o ambulanță. Apoi, scoase arma, băgă un glonț pe țeavă și pândi ușa de la numărul 6, rugându-se să vină colegii săi cât mai repede. Dacă cei care trăseseră asupra lui încercau să iasă, era de rău. Cinci minute mai târziu, primele sirene începură să se audă. După un sfert de oră, cartierul fu complet înconjurat. Întăririle veneau fără încetare. O echipă antiteroristă urcă scările, înarmată până în dinți, și coborî cu cadavrul polițistului doborât.

Nici un semn de viață în apartament. Se aflase numărul de telefon, dar nu răspundea nimeni. Nu se știa nici câte persoane se aflau în interior. Șeful poliției din Marbella ajunse la fața locului. Terifiați, vecinii se baricadau în apartamente.

Un polițist luă o portavoce și dădu ordin asediaților să se predea, fără a mai încerca altceva. O mașină de pompieri ajunse și desfăcu o scară lungă peste fațadă. Mai mulți polițiști cu cască, protejați de veste antiglonț, începură să escaladeze cu atenție. Un geam se deschise brutal și o rafală se auzi. De această dată, era o pușcă de asalt.

Unul din oameni căzu la pământ. Întăririle continuau să vină, urmăriți de presa locală, anunțată de vecini. Nu se mai văzuse așa ceva într-un cartier liniștit, departe chiar de turiști.

* * *

Mahmoud ciocăni la ușa prințului Ryad Al-Khobar, care își făcea siesta împreună cu Dolores, la primul etaj al vilei. Trebui să insiste de câteva ori până ce sauditul să deschidă ușa, furios. Furia lui dispăru imediat când află ce îi spunea Mahmoud.

— Ali tocmai m-a sunat. Poliția asediază imobilul. El întreabă ce să facă.

Ryad Al-Khobar nu ezită nici o clipă, năucit. Îi cunoștea pe toți cei care se aflau în acel apartament. Unii își găsiseră refugiu la Dar-Es-Sallam în urmă cu câteva luni, fiindcă fugeau de poliție. Erau luptători devotați ai jihadului, făcând dovadă chiar în Afghanistan.

Allah. Sosise momentul lor. Telefonul mobil îl sună, începu să se roage pentru cei care aveau să moară.

Ryad Al-Khobar apăru în halat, vizibil neliniştit, şi zise:

— Pregăteşte bagajele. Plecăm.

— Iau maşina?

— Nu, tu rămâi.

Se întoarse în cameră şi reuşi să dea de comandantul de bord al avionului pe telefonul mobil. Tot echipajul era cazat într-un mic hotel, nu departe de aeroportul din Malaga. Ryad Al-Khobar îi dădu instrucţiuni să pregătească aparatul în plan tehnic şi să fie gata să decoleze la ora şaptesprezece, anunţând turnul de control, pentru a primi permisiunea de decolare. Se întoarse apoi în camera unde Dolores Zapata, în halat, şi ea, îl aştepta neliniştită.

— Ce se petrece?

— Poliţia a dat de prietenii noştri la San Pedro, zise el. Prefer să plec. Vii cu mine?

— La Riyad?

— Da. Vei fi primită ca o prinţesă.

Columbiana îi cunoştea pe saudiţi. Ea scutură din cap.

— Nu. Dacă nu te deranjează, rămân aici aşteptând ca lucrurile să se calmeze. Apoi, voi încerca să plec înapoi la Miami.

Prinţul nu insistă şi îi arătă o valiză.

— Ia asta. Este un milion de dolari. Este tot ce mi-a mai rămas. Poate o să ai nevoie.

— Pleci pe şosea? Este periculos.

— Nu, făcu el simplu, luând telefonul.

Îi mai rămânea doar un detaliu de aranjat pentru a-şi asigura securitatea. Privi îndelung la Dolores, mereu la fel de sexy. Erau şanse mari să nu o mai vadă niciodată.

* * *

Sabrina Powers şi Malko ajunseseră pe calea Castello de zece minute, alertaţi de cei de la stupefiante. Cartierul era în stare de asediu. Se pregăteau să dea asaltul. Asediaţii trăseseră câteva rafale, fără răspuns din partea poliţiştilor. Erau ignoraţi.

— Gata! strigă un comandant de la Garda Civilă, intrând cu oamenii săi în holul imobilului.

Începură să urce unul după altul, protejați de scuturi blindate, înarmați până în dinți. Ceilalți ocupanți ai imobilului fuseseră evacuați și regrupați pe terenul de sport din față. Toate buticurile de pe stradă fuseseră închise.

— Mă întreb ce o să găsească, îi zise Malko Sabrinei Powers.

Tânăra nu avu timp să răspundă. O explozie terifiantă scutură cartierul și o flacără imensă apăru prin ferestrele de la al treilea etaj, amestecată cu dărâmături, fum negru, diverse obiecte. O ploaie care căzu peste polițiști. Fațada era total demolată, fumul începu să iasă în suluri groase pe ferestre.

Malko se aplecă: un obiect roșu ajunsese la picioarele sale. O valiză pe jumătate arsă. Asemănătoare cu cele pe care le văzuse la Jose Maria Portal: bagajele prințului Ryad Al-Khobar. În același timp, o ploaie de hârtii verzi se împrăștia prin aerul cald, căzând încet pe sol. Unul dintre polițiști se aplecă, luă una și o arătă strigând.

Era o hârtie de o sută de dolari!

O mică avere tocmai cădea din apartamentul demolat.

Imobilul era în flăcări. Polițiștii se retraseră de pe scări pentru a nu fi surprinși de flăcări. Pompierii începură să inunde imobilul și vecinătățile. Polițiștii, cățărați pe o scară de pompieri, priviră în interiorul devastat și plin de cadavre. Nimeni nu părea să fi supraviețuit exploziei.

— Este ca la cazul de la Madrid, făcu șeful de la Garda Civilă.

Apartamentul în care supraviețuitorii comandoului islamic responsabil de masacrul din gara Atocha se aruncaseră singuri în aer. Ca și cei de acolo. Malko se apropie de responsabilul echipei, cu valiza roșie în mână.

— De această dată, sunteți convinși? Această valiză plină cu bani a fost adusă de un angajat al lui Ryad Al-Khobar. Cum de se află aici? Trebuie verificat totul, cu orice preț, ca să nu scape.

În fine, avea proba care îi lipsea: banii din traficul de cocaină erau destinați teroriștilor islamiști. Mai multe convorbiri urmară. Responsabilii telefonau în toate direcțiile. În cele din urmă, unul dintre ei veni la Malko.

— Avem autorizarea de a intra la Dar-Es-Salam. Dar fără forță. Oricum, prințul nu poate părăsi proprietatea. Sunt baraje peste tot pe șosea. Veniți cu noi?

* * *

În timp ce urcau serpentinele șoselei spre Ronda, șeful forțelor de poliție primi un mesaj prin radio de la polițiștii rămași la Castello și se întoarse spre Malko.

— Au găsit patru cadavre în apartament, arme și bani. Unul dintre ei era căutat pentru implicare în atentatul din gara Atocha. Avea și multe documente în arabă, manifeste al Al-Qaida și două genți cu exploziv, care nu au explodat. Continuăm cercetările.

— Sunt mulțumit că am reușit să vă conving, remarcă Malko. Acum, mai rămâne să îl neutralizăm pe Ryad Al-Khobar.

Polițistul nu răspunse. Era o chestiune delicată. Ajunseseră la intrarea pe proprietatea Dar-Es-Salam. Poarta era larg deschisă și intrară pe aleea care șerpuia prin grădina frumos întreținută, ocolind până în spatele casei. Coborâră, încadrați de polițiști înarmați. Apăru o femeie, la intrarea în casă. Polițistul întrebă politicos dacă prințul Ryad Al-Khobar era acolo.

— Veniți pe aici, răspunse angajata.

Ea îi conduse prin casă și ajunseră în fața unei magnifice peluze cu piscină și o vedere de îți tăia răsuflarea.

Nimeni.

Imensul salon părea pustiu. Femeia dispăruse. Brusc, Malko observă în depărtare un nor de praf ridicându-se de pe vârful unei coline. Apoi, silueta unui elicopter care lua altitudine și trecu pe deasupra capetelor lor, luând-o spre nord. Se întoarse spre polițist, stupefiat.

— Știați că are un elicopter pe proprietatea lui?

— Bineînțeles că nu, îl asigură ofițerul. Nu venim niciodată aici.

O mașină se apropia. Coborî un bărbat pe care Malko îl reperase deja, Mahmoud. Veni încet spre ei. Apostrofat de polițist în spaniolă, anunță:

— L-am condus pe Alteța Sa la heliport. Cred că se întoarce în țara sa.

Malko se sufocă.

— Trebuie să îl împiedicăm să decoleze. Anunțați la Malaga...

— Apelez turnul de control, promise polițistul.

Unde dispăruseră cei doi columbieni? Malko intră în casă, vizitând rapid parterul, salonul imens, bucătăriile și sufrageria. Terase peste tot. Urcă scările și începu să exploreze camerele, în compania Sabrinei și a celor doi polițiști, cu armele în mâini. Mai întâi, pe cea mare, uriașă, a lui Ryad Al-Khobar, apoi pe cele ale invitaților săi, tot așa de luxoase.

Nimeni.

Valize desfăcute, haine în dezordine.

O cameristă făcea curat și zise că ocupantul camerei, un prieten al prințului, plecase în urmă cu o oră pe drumul din spate. Singur.

Trebuia să fie Carlos Barco. Deci Dolores Zapata era în elicopterul prințului.

În camera următoare, valize desfăcute pe jos. Malko voia să iasă când un parfum cunoscut îi frapă mirosul. Cel pe care îl simțise la Miami când se aflase acasă la columbiană. Un rând de dulapuri pe peretele din fund. La nimereală, îl deschise pe cel din mijloc. Dolores Zapata, în cămașă și pantalon, era lipită de perete. Foarte palidă. Ochii ei păreau imenși. El întinse mâna spre ea.

— Dolores, ieși, este ridi...

Blocat, nu mai continuă. Columbiana tocmai scotea un pistol dintre haine și îl îndrepta spre el. Nici nu avu timp să simtă frica. Cei doi polițiști traseră în același timp, pătiți de la ce se întâmplase colegului lor. Malko primi un val de aer fierbinte în față.

Dolores Zapata dădu drumul pistolului care căzu în dulap și alunecă ușor, atinsă de mai multe gloanțe, din care unul îi sfâșiase carotida. Cu privirea sticloasă, dar încă plină de răutate.

* * *

Pianistul de la *Marbella Club* cânta *Besame mucho,* ca în

fiecare seară la aceeași oră. Clienții adorau melodia. Malko ridică paharul de șampanie și îl ciocni de cel al Sabrinei Powers.

— Mulțumesc. Fără tine, nu aș fi reușit niciodată.

Ea își pusese din nou rochia cu model panteră, crăpată și el o admira mai mult ca niciodată. Timid, ea zâmbi.

— Fără încăpățânarea ta, ar fi fost cu toții liberi. Spaniolii mi-au mulțumit. Cei patru morți de la Castello erau supraviețuitorii echipei care săvârșise atentatele de la Madrid. Grație banilor trimiși de Ryad Al-Khobar, i-ar fi finanțat și pe alții.

Ryad Al-Khobar reușise să decoleze de la Malaga, grație pașaportului diplomatic. Din Arabia Saudită, publicase un comunicat prin care pretindea că toată afacerea fusese pusă la cale de Mossad, pentru a-l discredita. Două mandate de arestare internaționale fuseseră emise contra lui și nu erau încă aproape de a-l prinde. Și totuși, Frank Capistrano fusese atenționat de președintele George W. Bush pentru că a adus acest caz la cunoștința lumii.

— Dansăm? propuse Malko.

Câteva cupluri evoluau deja pe ring. De această dată, Sabrina se lipi de el cu totul. Ochii ei surâdeau în semiîntuneric.

— Pentru prima dată, zise ea încet, nu mă mai gândesc la tatăl meu când sunt în brațele unui bărbat.

Malko înțelese că, în această seară, nu mai era nevoie să o facă să bea.

NOU!

Cereți la chioșcuri și „Brigada mondenă"

Gérard de Villiers

PREZINTĂ

BRIGADA MONDENĂ

de Michel Brice

MASCOTA CAMPIONATULUI MONDIAL

Tineretului

PREȚ 35 000 Lei / 3,5 Lei

ISBN 973-597-303-0